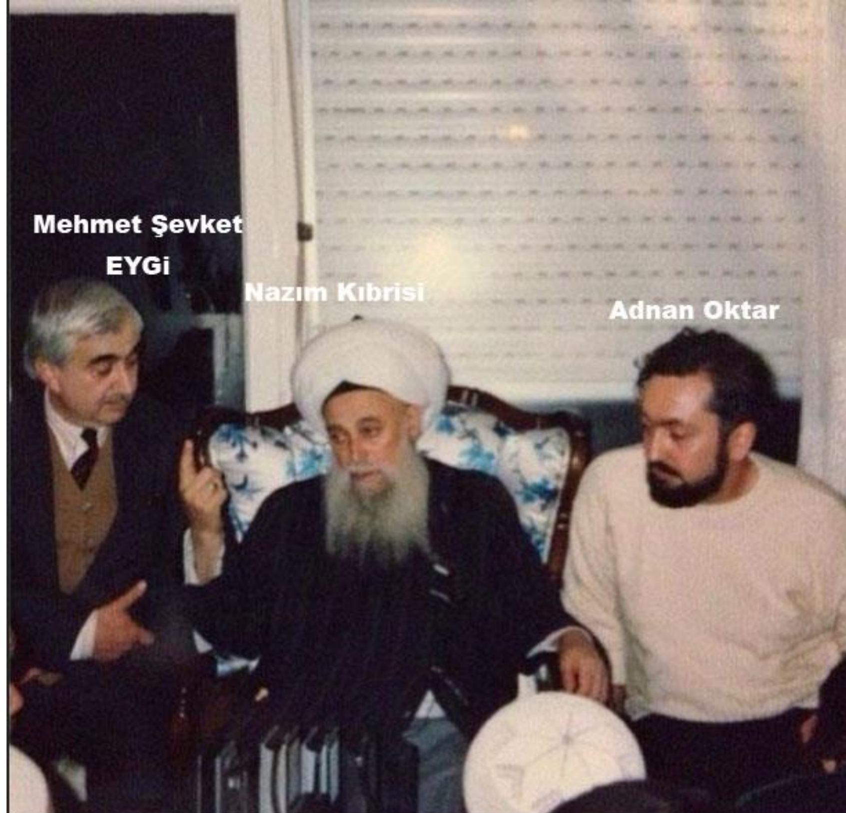
AJANIN DİN MÜHENDİSLİĞİ

LAİKLİKLE VAFTİZ EDİLMİŞ MÜSLÜMANLIK

AJANIN DİN MÜHENDİSLİĞİ

LAİKLİKLE VAFTİZ EDİLMİŞ MÜSLÜMANLIK

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2023

Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.

El-hamdu li’llâhi Rabbi’l-‘âlemîn. Ve’s-salâtü ve’s-selâmu ‘alâ Rasûlinâ Muhammedin ve ‘alâ âlihî ve sahbihî ecma’în.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Galatasaray Lisesi ve Ankara Siyasal mezunu Mehmet Şevket Eygi ilginç bir kişilikti.. Bir gazeteci-yazar olarak özellikle 1960'lar ve 70'lerin başında dindar kesimi etkiledi. Bir "kanaat önderi" gibi peşinden sürükledi.

Çıkardığı gazeteler kapandıktan sonra kendisine söz hakkı tanıyan hemen her yerde görünmeye başladı. 1980'lerde Haldun Simavi'nin 39 gün süren bir sağcı gazete macerası içinde yer aldığı gibi 1990'lı yıllarda da Aydın Doğan'ın Rahmi Turan tarafından yönetilen ***Son Çağrı*** gazetesinde yazdı. Yine 1980'lerde bir ara ***Zaman*** gazetesini de yönetti.

Fakat asıl mekânı 1991'den vefat ettiği 2019'a kadar kalem oynattığı ***Milli Gazete*** oldu.

Şehirlilikten, mimariden, görgüden, nezaketten, eski İstanbul adabından, musikiden, sanattan, bitkilerden, çaylardan, Osmanlıca'dan, edebden, velhasıl her bir şeyden söz ediyordu fakat anlaşıldığı kadarıyla edebiyatla pek ilgilenmiyordu.

İyi olan taraf şuydu ki, edebiyatçılara edebiyat öğretmeye kalkışmıyordu.. Fakat aynı olgunluğu dinî ilimler alanında göstermedi.. Bilmediği konularda çalakalem ahkâm kesti.. Yazılarına bakıldığında İslamî ilimlerin usulünün "u"sundan bile habersiz olduğu anlaşılmaktaydı. ***Kur'an*** ve hadîs kültürü yok denecek seviyedeydi.. Daha doğrusu takvim yaprağı düzeyinde bir kültürü vardı, tümden boş değildi. Fakat Japon çay seremonisi ve İngiliz Eton Koleji'ndeki takıntılı gelenekler gibi mevzular hakkında engin ve derin bilgiye sahipti.

Kuşkusuz medya sektöründe böylesi tuhaf insanlara da ihtiyaç var.. Mehmet Şevket de saygı ve şükranla anılmayı hak edebilirdi, şayet İslamcılık, hilafet, Ehl-i Sünnet ve itikadî mezhepler gibi konularda akla ziyan şeyler yazmamış olsaydı.

Hatalarını ve saplantılarını cahilliğine, "medenî-şehirli" taasssub ve inatçılığına, "bendeniz" enaniyet ve kibrine, görgüsüz "görgücü"lüğüne bağlıyorduk, fakat **İçişleri eski Bakanı Faruk Sükan** ile **Genelkurmay İstihbarat Dairesi eski Başkanı Korgeneral İsmail Hakkı Pekin**'in onunla ilgili açıklamaları, işin bir de "özel görev" boyutu olduğunun düşünülmesine yol açtı.

Anlaşılıyordu ki, bununki bilinçli bir sakarlıktı.

*

Bu çalışmamızda yer alan yazıların hemen tamamı Şevket Eygi'nin sağlığında yayınlanmış bulunuyor. Ancak gözden geçirip küçük rötuşlar yapmış bulunuyoruz.

Mesele salt Eygi'in "özel görev"i olsaydı, bunları geçmişte bırakmak, tekrar dönüp bakmamak daha uygun olabilirdi. Fakat, yazılarıyla 100 binlerce insanı etkilemiş durumda. O nedenle, yazdığı saçmalıklara projeksiyon tutulmasını bugün de hak etmektedir.

Ayrıca, o vefat etmişse de, misyonunu sürdürenler var, ve Mehmet Şevket'in şahsında onlara cevap vermek gerekmektedir.

Çünkü onu kullanan odakların elindeki tek aparat Mehmet Şevket değildi.

27 Eylül 2023, Üsküdar

CİHADİST (CİHATÇI) ŞEVKET

Evet, Mehmet Şevket Eğri'den söz ediyoruz.

Onun da bir cihatçı tarafı var..

Fakat bu cihat, Müslüman Afgan tipi bir cihat değil.. Haçlı ABD tipi bir "cihat"..

Cihatçılığını hatırlamamıza vesile olan kişi, gazeteci-yazar Salih Tuna'ydı.

Sabah gazetesinde yayınlanan 15 Aralık 2018 tarihli yazısında **"Ne kadar susacaksın Şevket Bey?"** diye soruyordu.

Genelkurmay İstihbarat Dairesi eski Başkanı Korgeneral İsmail Hakkı Pekin'in yaptığı, 1959'da Fetullah Gülen'in yanı sıra Mehmet Şevket Eygi'nin de **Özel Harp Dairesi'nde "hizmete" alınmış** olduğu yönündeki açıklamasına dikkat çekiyordu.

*

Evet Tuna, **"Daha ne kadar susacaksın Şevket Bey"** başlıklı yazısında şunları söylüyordu:

> 16 Şubat 69'da Amerikan 6. Filosu'nu protesto eden solculara karşı kimi sağcılar taklaya getirilmişlerdi.
>
> **"Emperyalizme ve sömürüye"** karşı solcuların tertiplediği mitinge, **"Müslüman Türkiye"** sloganıyla saldırmışlardı. …
>
> (Mehmet Şevket Eygi) Kanlı Pazar'dan 1 gün önce (***Bugün*** gazetesinde) şu ifadelere imza atmıştı: **"Cihada hazır olunuz… Onlarda taş, sopa, demir, molotof kokteyli mi var? Biz de aynı silahları kullanmaktan aciz değiliz…"**
>
> Genelkurmay İstihbarat Dairesi eski Başkanı Pekin Paşa, 1959'da Fetullah Gülen'in yanı sıra Mehmet Şevket Eygi'nin de **Özel Harp Dairesi'nde "hizmete"** alındığını geçenlerde açıkladı.

Söz konusu “daireyi” (gladyo) de ABD’nin kurduğunu (Kıbrıs harekâtından sonra ABD Türkiye’ye ambargo koyup gladyonun ödeneği kesilince) Ecevit faş etmişti.

Mehmet Şevket Bey neden susuyor?

*

Mehmet Şevket susmuyordu.

Amerikan tipi (Haçlı) cihadına devam ediyordu.

Komünizm ölmüştü, o yüzden yeni hedefi (NATO’nun yeni düşman konsepti çerçevesinde) İslamcılıktı.

Haçlı taifesi (İslamcılık adı altında) İslam’ı hedef tahtasına yerleştirmişti.

Çünkü İslamcılar, ABD’nin başını çektiği küresel küfür sisteminin ve yerli-milli derin dinsizliğin emrine girmeyen gerçek İslam’ı savunuyorlardı.

Çünkü İslamcılar, küfrün emrindeki laik (siyasal dinsiz) devletçi münafıklığa teslim olmuyorlardı.

*

Bu ajanın geçmişte **Mehmed Zahid Kotku** k. s. ve **Mahir İz** gibi zatların yanına sokulmuş, yanlarında poz vermiş olması kimseyi aldatmamalıdır. Mehmed Zahid Efendi’nin ***Bugün*** gazetesinin çıkarılmasına vesile olmuş bulunması, Mehmed Şevket’in herşeyine onay vermesi ve kefil olması anlamına gelmez.

Hz. Ebubekir r. a. bile, halife olarak vasiyet ettiği Cennet’le müjdelenmiş Hz. Ömer r. a. için “Eğer zulmederse ben gaybı bilmem” demişti, herşeyine kefil olmamıştı.

Mehmed Zahid Efendi de gaybı bilmiyordu.

Nitekim, bizzat Mehmet Şevket’in itiraf ettiği gibi, bir zaman sonra Mehmet Şevket’e, gazeteyi satıp elinden çıkarmasını tavsiye etmiştir. (Benzer birşey Erbakan için de söz konusu.. Parti kurmasına onay vermişti, fakat 1970’li yılların sonlarında ona haber gönderip siyaseti bırakmasını söylemiştir. Bırakmadı.)

DEVLET, DERİNİ VE YÜZEYSELİYLE AYNI ŞEYDİR

Millî Gazete yazarı Kibar Şevko'nun (Mehmed Şevket Eygi) 16 Aralık 2018 tarihli yazısının başlığı şöyleydi: "**Şerefsiz namussuz alçak rezil vs…**"

Kibarlığını, medenîliğini, "bendeniz"liğini konuşturmuştu..

Hedefinde Salih Tuna gibi yazarların bulunduğu anlaşılıyordu.

Yazısının girişi şu cümlelerden oluşuyordu:

> Önce yedi sıfat sayacağım:
>
> Şerefsiz… Namussuz… Alçak… Müfteri (iftiracı)… Yalancı… Vicdanı ve kalemi satılık veya kiralık… Haysiyetsiz.
>
> Bu sıfatlar kime aittir?
>
> Onu da açıklayayım:
>
> Birileri aleyhimde **350 bin dolar** aldığımı,
>
> 16 Şubat 1969 tarihindeki **Kanlı Pazar** hadisesini tertiplediğimi, planladığımı, bundan haberdar olduğumu iddia ediyor.

Görüldüğü gibi **Kibar Şevket**, kendi nefsi için birilerine saydırıyordu.

Saydırabilir, hakkıdır.

Ancak, başka birileri kendi **nefisleri** için değil, **İslam için** öfkelendikleri zaman kibarlık, medenîlik, şehirlilik, kültür, görgü, nezaket, zarafet, İstanbul beyefendiliği, edep erkân vs. dersleri veren de oydu..

İslam düşmanı azgınlara şu üslupla cevap verilmesini istiyordu: *"Muhterem efendim, **zatıaliniz** müsaade buyururlarsa **bendeniz** (köleniz) birkaç hususta fikir beyan etmek istiyorum, lütfen bağışlayınız…."*

*

Kibar Şevket'in itirazlarına gelince..

350 bin dolar almış olabileceğine ben de inanmıyorum.

Almayacağından değil de, vermezler, vermiş olamazlar.

Bir defa, **Özal öncesinde** Türkiye'de dolar döviz vs. herkeste bulunabilen birşey değildi.. Nerde kaldı ki dövizle ödeme yapsınlar..

İkincisi, devlet **örtülü ödenek**ten, mesela yabancı bir ülkenin gizli servisi ile iş tuttuğunda dolarları böyle gözden çıkarabilir, fakat **ajanı, elemanı, muhbiri vs.** olan kişilere karşı o kadar cömert değildir.

Onların, özellikle de eleman ve muhbirlerin küçük cep harçlıklarına, yolluklara vs. talim etmeleri gerekir. (Bu tür görevlerin sağladığı "koruyucu kalkan"lar sayesinde başka yollardan zenginleşenler yok değil, fakat o ayrı mesele.)

*

Kibar Şevket'in *"16 Şubat 1969 tarihindeki **Kanlı Pazar** hadisesini tertipleme, planlama, bundan haberdar olma"* gibi bir durumunun bulunmadığından da eminim.

Çünkü, böyle bir **tertip ve planlama** işini ona yaptırmazlar. **Haber** de vermezler.

Bu, bir rejisörün **film** çekmesi gibidir, **figüran**lar sadece kendi rollerini bilirler, onlara senaryonun tamamı verilmez.

Filmin tertibi, planlaması, çekimi vs. figüranların uhdesine tevdi edilmiş olsaydı, onlara figüran değil **rejisör** dememiz gerekirdi.

*

Kibar Şevket bey, yazısının ortalarında, "yedi sıfat"ı tekrarlıyordu:

> İftiralarınızı ispat ederseniz bana, edemezseniz size ait olacak **yedi sıfatı** tekrar ediyorum:

Şerefsiz… Namussuz… Alçak… Müfteri (iftiracı)… Yalancı… Vicdanı ve kalemi satılık veya kiralık… Haysiyetsiz. Pislik… Rezil… Saldırgan köpek… Fitneci.

Görüldüğü gibi yedi sıfatla yetinmemiş, hızını alamayarak **dört sıfat** daha eklemiş: **Pislik… Rezil… Saldırgan köpek… Fitneci.**

*

Anlaşıldığı kadarıyla, Kibar Şevket efendi meseleyi **farklı bir zemine taşıyarak** kendisine yöneltilen asıl suçlamaları **unutturmaya** çalışıyor.

Hatırlayalım: **Eski Genelkurmay İstihbarat Daire Başkanı** Korgeneral İsmail Hakkı Pekin, onun 1959 yılında **Özel Harp Dairesi**'nin emrine girmiş olduğunu açıklamıştı.

Özel Harp Dairesi'ne isteyen **derin devlet**, isteyen de **"yüzeysel" devlet** diyebilir. Adlandırma, bakış açısına göre değişebilir.

Korgeneral İsmail Hakkı Pekin'in Kibar Şevket beye karşı özel bir husumetinin olacağını, onu itibarsızlaştırmak için iftira ve yalana tevessül edeceğini sanmıyorum.

*

Tabiî ki şunu biliyorum: **İstihbarat örgütleri** bazen kendi adamlarını **sanki muhalifleriymiş gibi göstererek**, içine sızdırmış oldukları kesimlerin gözünde kahramanlaştırabilirler. Mesela **Fethullah Gülen** için 12 Eylül döneminde bunu yapmışlardı. Adam sözde **aranan** bir rejim muhalifiydi, gerçekteyse Özel Harp'e çalışıyordu.

Aynı istihbarat örgütleri, bazen de, **gerçek muhaliflerini** sanki kendi adamlarıymış gibi gösterecek alavere dalavere ve **algı operasyonları** yapıp onları itibarsızlaştırabilirler.

Kibar Şevket 86-87 yaşında değil de 40'lı yaşlarda olsaydı, ve de **İslamcılık düşmanlığı yapan bir devletçi** olmasaydı, İsmail Hakkı Pekin Paşa da emekli edilip kenara atılmamış bulunsaydı, Paşa'nın onunla ilgili açıklaması için böyle bir ihtimal akla gelebilirdi. Ortada Kibar Şevket'i hedef alan bir **operasyon** bulunduğunu düşünebilirdik.

Öyle anlaşılıyor ki Paşa, **Fethullah Gülen** hakkında konuşurken, hiç önemsemeden, farklı spekülasyonlara yol açacağını hesaplamadan **Mehmed Şevket**'i de ağzından kaçırdı.

Allah c. c. söyletti.

*

Genelkurmay İstihbarat Dairesi'nin başkanlığını yapmış bir korgeneral, bir paşa, emri altındaki birimin tarihini de, başarılarını da, başarısızlıklarını da, elemanlarından kalbur üstü olanlarını da bilir.

İsmail Hakkı Pekin Paşa, Kibar Şevket bey hakkında birşeyler biliyor ki öyle konuştu.

Mehmed Şevket efendiye düşen, şapkadan **350 bin dolar, tertip, planlama** vs. tavşanları çıkarmaması, tartışma zeminini değiştirme **hokus pokusu** ya da abrakadabrası yapmak yerine, doğrudan Paşa'yı hedef almasıydı.

Mesela, **"İsmail Hakkı Pekin'e Açık Mektup"** başlığıyla bir yazı döşenebilir, şunları yazabilirdi: *"Bak Paşa, benim hakkımdaki* ***iddianı ispatlaman*** *gerekiyor. İspatlamazsan senin için* ***yedi artı dört sıfat*** *sayacağım: Şerefsiz… Namussuz… Alçak… Müfteri (iftiracı)… Yalancı… Vicdanı ve kalemi satılık veya kiralık… Haysiyetsiz. Pislik… Rezil… Saldırgan köpek… Fitneci."*

Bu durumda Paşa ne yapardı bilmiyorum..

Kibar Şevket'ten özür mü dilerdi, kaçacak delik mi arardı, yoksa eski bir asker, bir paşa olarak bunu onuruna yöneltilmiş ağır bir saldırı sayarak Kibar Şevket'e "Sana, tükürdüklerini yalamak için sadece üç gün veriyorum" gibi birşey mi derdi?..

Bilmiyorum.

*

Aynı yazıda Kibar Şevket, "**Devletimi severim ama Derin Devleti sevmem**" diyor.

Sen bu **laik-Kemalist ve de (Anayasa'nın dibacesine göre) Atatürk milliyetçisi** devletini seviyorsan, derin devleti sevsen ne çıkar, sevmesen ne çıkar..

Senin bugünkü devletin, derin devletinden farklı değil ki..

Derin devletin **Şeriat** düşmanı da, yüzeysel devletinin anayasasında "Yasalar ***Kur'an*** ve Sünnet'e aykırı olmamak zorundadır" diye mi yazıyor?!

Tam aksine, yüzeysel devletinin anayasası da, anasız babasız yasası da "**devleti din (İslam) kurallarına uydurma**"yı suç kabul ediyor.

Devletini seviyormuş da, derin devleti sevmiyormuş..

Erbakan gibi konuşalım: Hadi oradan dangalak!

*

Aslında, **derin devlet**e karşı olmak, tek başına birşey ifade etmez..

Mesela Türkiye'de bazıları devletin ekonomik faaliyetlerde bulunmasına karşıdır, **özelleştirme** yanlısıdır, fakat aynı zamanda o özelleştirilmesi istenen devlet kuruluşlarında çalışır.

"Hem ağlarım hem giderim" diyen gelin gibi, hem karşıdır, hem de onlar için çalışır.

Kibar Şevket, aynı yazısında "**Derin devletle hiçbir alakam yoktur**" da diyor.

Bu laf da tek başına herşeyi açıklamıyor.

Mesela memuriyete öğretmen olarak başlamış, sonra Kültür Bakanlığı'nda müşavir olmuş ve emekliye ayrılmış bir memuru düşünelim. "Millî Eğitim Bakanlığı ile hiçbir alâkam yoktur" demesi, geçmişiyle ilgili yeterli bilgiye sahip olmamızı sağlar mı?!

Ayrıca, **derin devlet**in ne olduğu da bakış açısına göre değişir. Mesela **MİT**, bazısına göre derin devlettir, bazısına göre ise derin devlet daha başka birşeydir.

*

Mehmed Şevket Eygi şunu da yazmış:

> "İnanç ve fikirlerim dolayısıyla hayatım boyunca **derin devletin hışmı**na uğradım, mahkemelerde süründüm, hapishanelerde çürüdüm, çileler çektim."

Bunları yaşamış olman, bu **rejimin içyüzünü** anlamayı sağlayabilir, fakat **senin içyüzünü** anlamamızı sağlamaya yetmez.

Mesela **Prof. Mahir Kaynak**'ın durumuna bakalım..

MİT **ajan**ıydı..

Türkiye'de **komünist darbe** planlayan bir organizasyonun üyesi olarak hapis yatacaktı. Kendisi buna razıydı, fakat MİT, mahkemede şahite ihtiyaç duyduğu için onu deşifre etti.

Mahir Kaynak mahkemelerde sürünmeye, hapislerde çürümeye, çileler çekmeye razıydı.

MİT, tarihinde yaşanmış bir istisna olarak, "Yok yok, **çile** çekmene lüzum yok" dedi.

Bir başka örnek **Binbaşı Cem Ersever**..

Jitem için çalıştı, fakat emekli olduktan sonra **Yeşil** Mahmut Yıldırım liderliğindeki diğer Jitem elemanları tarafından, Jandarma Genel Komutanlığı'nın vs. bilgisi dahilinde öldürüldü. (Yeşil'in bizzat Jandarma Genel Komutanlığı binasında Emniyetçilere yaptığı itiraf Hanefi Avcı'nın ***Haliç'te Yaşayan Simonlar***'ında anlatılıyor.)

Yeşil'in kendisi de yine bir başka örnek.. Jitem'de "devlet"e hizmet ettiği halde Emniyetçiler ve MİT tarafından sorgulandı, hatta işkence gördü, kaburgası bile kırıldı. Yani çok **çile** çekti. (Eski MİT yetkililerinden Mehmet Eymür ***atin.org***'da bu bilgileri vermişti.)

Devletçi olmak, diğer devletçilerin şerrinden emin olmayı her zaman sağlamaz.

*

Bununla birlikte, asıl sorun Mehmet Şevket'in bir zamanlar **Özel Harp**'in emrine girmiş olup olmaman değildi..

Sonradan yapmakta olduğun şeylerdi..

Devleti için **devletçilik** yaptı.

Devletini sevdiğini söylüyordu. **Kişi sevdiği ile beraberdir.** Ahiretteki mekânına, **bu devletinin liderlerinin** peşinde gidecek muhtemelen. Devleti nereye gidecekse o da orada

olacaktır diye düşünebiliriz. Çünkü kişi sevdiği ile beraberdir. Allah Resulü'nün (s.a.s.) sözü haşa yalan çıkmaz.

İşi batıl devletçilikle de bırakmadı, **İslamcılığa** savaş açtı.

İslamcı olmadığını, müslüman olduğunu söyledi.

İslamcı olmak nedir? Kelime anlamı olarak "**İslam taraftarı**" olmaktır.

İslamcı olmadığını ilan etmekle, **İslam taraftarı olmadığını** söylemiş oluyordu.

Yani **küfür taraftarı olduğunu** üstü kapalı ifadelerle itiraf etmekteydi.

Bize, onun bir **münafık** olduğunu kabul etme dışında mantıklı ve makul bir seçenek bırakmıyordu.

*

Onun yaptığı bu **İslamcı-müslüman** ayrımının patenti **küresel küfür sistemi** ile onun yerli-milli acentesine ait..

Bu konuda dünya kadar **kitap ve makale** yazmış, algı operasyonu ve kara propaganda için metinler hazırlamış durumdalar.

Onlara göre, **İslamcılar** tehlikeli, **müslümanlar** ise uzlaşılabilecek kimseler.

Bu laik düzen de, insanların **müslüman** olmasını, fakat **İslamcı** olmamasını istiyor.

Çünkü, onlara göre, müslümanlar **bu devleti sevebilir**, ona itaat eder, onu benimser; devlet de karşılığında onlara "ibadet ehli" insanlar olabilmeleri lütfunda bulunur.

İslamcılar ise, **"Halik'a isyan olan yerde mahluka (adı devlet olsun ya da olmasın) itaat yoktur"** der. Sadece bireysel olarak kendisinin değil, **devletin de Allah'a ve Resulü'ne itaat etmesi gerektiğini** savunur. **Allahu Teala'ya isyanı ilke edinmiş zalim bir devleti,** değil sevmenin, ona sadece meyletmenin bile **ateşe girme sebebi** olacağını bilir.

Kibar Şevket devletini seviyormuş, devlet taraftarıymış, İslamcılığa karşıymış.. Ama müslümanmış..

Eh, ne de olsa küresel küfür sistemi ile onun yerli-milli acentası sadece **İslamcılara** düşman, İslamcılık düşmanlığında kendisiyle aynı safta yer alan işbirlikçi **müslümanlara** birşey demiyor.

KARAPENÇE, CASUSLUK VE MEHMET ŞEVKET EYGİ'NİN KARAKTERİ

Çocukluk yıllarım bir kasabada geçti.. Televizyonla henüz tanışmamıştık, fakat iki tane sinema mevcuttu. Ve biz çocuklar ***Malkoçoğlu, Tarkan, Battal Gazi*** vs. türünden tarih konulu filmleri keyifle izliyor, para bulabilirsek kaçırmamaya çalışıyorduk.

Birkaç filmden oluşan ***Karapençe*** serisi de bu tür filmler arasında yer alıyordu ve esas itibariyle Oğuz Özdeş'in romanlarına dayanıyordu. İlçe kütüphanesinde mevcut olan o romanları da okumuştuk. (***Kara Murat*** da aslında M. Turhan Tan'ın ***Akından Akına*** romanından hareketle oluşturulmuş bir çizgi roman serisi..)

Karapençe'nin hayalî bir roman kahramanı olduğunu sanıyordum, fakat öyle değildi. Bunu, Uzunçarşılı'nın ***Osmanlı Tarihi***'ne göz atarken fark edecektim.

Gerçekten yaşamış, **Kanije** müdafaasında rol almış bir askerdi.

*

Kanije, 1600 yılında fethedilmiş bir sınır kalesiydi. Bir yıl sonra Avusturyalılar, geri almak için muhasara etmiş bulunuyorlardı.

Kalabalıktılar, 100 bin kişi.. Yanlarında 47 adet de ağır muhasara topu mevcuttu.

Kalede ise 9 bin asker vardı.

Tiryaki Hasan Paşa, cesur ve lisan bilen biri olan **Karapençe** Osman'ı, yardım istemek üzere, Belgrad yakınlarında olan Sadrazam'a göndermiş bulunuyordu.

Ancak Sadrazam, işgal edilip halkı kılıçtan geçirilen, çocukların bile işkenceye uğratıldığı İstolni-Belgrad'a gitmek zorundaydı. O yüzden, yardım edemeyeceğini bildiren bir mektup gönderdi.

Tiryâki Hasan Paşa, bu mektubu askerlerden gizledi. Kendisinin yazdırdığı, Sadrazam'ın gelmekte olduğunu bildiren bir mektubu askerlerine okuttu.

Kale zor durumdaydı. Her gün 2 bin gülle atan düşman topları yüzünden surlar delik deşikti.

Bu yetmezmiş gibi, düşman, İstolni-Belgrat'ta şehit etmiş oldukları **Budin beylerbeyi ile kethüdasının başlarını** mızraklara takarak teşhir etmişti.

Tiryâki Hasan Paşa, askerlerinin moralinin bozulmaması için şöyle demişti:

> "Bunlar asla Budin beylerbeyi ve kethüdası olamaz. Onlar kırk yıllık dostlarımızdır. Onları kim bizden daha iyi tanıyabilir? Koca Osmanlı ordusu buralardayken bir beylerbeyinin başı nasıl uçurulabilir? Daha bizim kaleyi bile düşüremediler!.. **Karapençe**'yi gönderelim, işin aslını öğrenip gelsin."

Savaş böylece uzayıp gitti. Bir zaman sonra kalede sadece **4 bin kişi sağ** kalmış bulunuyordu.

O sıralarda Tiryâki Hasan Paşa'nın maiyetindeki aslen Macar olan **iki kilerci de düşman tarafına kaçmıştı**. Handan ve Kenan isimli bu kilerciler kalenin perişan halini, dayanmasının mümkün olmadığını düşmana bildirmiş bulunuyorlardı.

Bunun üzerine Hasan Paşa, birkaç düşman askerinin ele geçirilmesini emretti. Ele geçirilen tutsaklara, **"Kralınıza iki adamımı (Handan ve Kenan'ı) göndermiştim, görüştüler mi?"** diye sordu. Olumlu cevap verdiler. Ardından Hasan Paşa, **memnun bir yüz ifadesiyle**, tutsakların başlarının kesilmesi emrini verdi.

Görevi üstlenen Kara Ömer Bey onları alıp götürdü, **"Ben aslında sizdenim,"** dedi, **"o iki kişiyi Hasan Paşa gönderdi. Amacı Kral'ı yanıltmak, kalenin durumunu kötü göstererek onu saldırıya teşvik etmek. Kalede bir yıllık yiyecek ve barut var. Zigetvar'dan da yardımcı kuvvetler gelecek".** Sonra da kum dolu çuvalları gösterip **"Bunlar, barut"** dedi, ve ellerine yiyecek verip güya gizlice salıverdi.

Hasan Paşa bununla yetinmedi. Ayrıca bir de, düşman ordugâhına, Sadrazam'a hitaben yazılmış bir **mektub**u, sanki düşürülmüşmüş gibi geceleyin bıraktırdı. Bunda, kalenin durumunun iyi olduğu, **Handan ve Kenan**'ın, düşmanı yanıltmak için Kral'a gönderildiği bildiriliyordu.

Salıverilen tutsakların getirdiği habere ve bu mektuba inanan Kral, Handan ile Kenan'ı, casus olmaları ve **kendisini aldatmaya çalışmaları** gerekçesiyle idam ettirdi. Başlarını kalede bulunanlara göstererek, **"Hey Hasan Paşa, al işte Handan ile Kenan'ın başları! Sadrazam'a gönderdiğin mektubun da elimize geçti"** diye bağırdılar.

Kaledekiler ise gülüyorlardı.

*

Casusluk işleri işte böyle birşeydir.

Mehmet Eymür'ün ifadesiyle, bu meslekte "**oyun içinde oyun**" vardır.

Mehmet Şevket Eygi, 18 Aralık 2018 tarihinde ***Millî Gazete***'de yayınlanan "Yalandır iftiradır" başlıklı yazısında, eski Genelkurmay **İstihbarat** Dairesi Başkanı **Korgeneral İsmail Hakkı Pekin**'in kendisiyle ilgili itirafının yalan olduğunu söylüyordu.

Şöyle diyor:

> Genelkurmayda görevlendirilmişim… Bu sadece bir yalan değil, kocaman bir yalandır. Kocaman bir iftiradır. Kocaman bir balondur. Nasıl bir yalan ve iftiradır? Pek acemice…

Şevket beyin savunman da pek çok **acemiceydi**.. Çünkü sözlerine şöyle devam ediyordu:

> Böyle iddiaların mutlaka ispat edilmeleri gerekir. Hani **ispatı, delili**?..Yok yok yok.

Her işin her zaman **belgesi** olmaz. Bazen sadece **şahitler** bulunur.

Mesela, cinayet işleyen bir adamı düşünelim, öldürmeden önce herhalde bir **cinayet formu** doldurup işi belgeye bağlamaz. Ayrıca, "**Kameralar** nerde, çekim de yapın!" demez.

Böylesi durumlarda (bulunursa) sadece şahitler bulunur.

Ya hu senin hakkında konuşan kişi, Genelkurmay İstihbaratı'nın en başında bulunmuş adam.. Korgeneral.. Çemişgezekli un tüccarı değil.

Malum, 1990'lı yıllarda Engin Civan, kendisine verilmiş olan rüşvetin hesabını soran Selim Edes'e "Belgen var mı?" demiş, o da, "**Rüşvetin belgesi mi olur pezevenk?!**" diye cevap vermişti.

Casusluğun belgesi mi olur ki delil istiyorsun Bay Şevket?

Şahitler neyine yetmiyor?

Üstelik, senin hakkında, 1965-68 yılları arasının içişleri bakanı **Faruk Sükan**'ın da itirafı var.

Ancak, savunma hakkın bakidir.

Yeter ki acemice olmasın.

*

Casusluk faaliyetleri ile polisin ilgi alanına giren adi vukuat birbirine benzemez.

Polisiye olaylarda olay yeri incelemeleri vs. işe yarasa da, profesyonel **gizli servis operasyonları**nda ve faaliyetlerinde bu tür yöntemler sizi genelde yanıltıcı sonuçlara götürür.

Casusluk faaliyetlerinde önemli olan **karîne**lerdir.

Bir gizli servis operasyonunda eylemi **kimin yaptığı** hiç önem taşımaz. Önemli olan, o eylemin etkisi, yol açtığı sonuç ve kimin işine yarayacağıdır.

Eski **MİT ajanı Prof. Mahir Kaynak** millete döne döne bunu anlatmıştı.

Galiba Mehmet Şevket Eygi hiç duymamış.

*

Önemli olan Mehmet Şevket'in kim olduğu, takkesinin rengi, "taze" sakalının şekli şemaili ve uzunluğu değil; "misyon"u..

Misyonuna baktığımızda, **küresel küfür sistemi ile yerli-milli acentesinin** hedeflerine hizmet ettiğini görüyoruz.

Örnek olarak gösterdiği düzen **İngiliz düzeni, düzenbazlığı**..

Savunduğu İslam, içinde **kehanet** sosu da bulunan **hurafeci İslam**.. (Derdine düştüğü şeyler, dört mezhebe göre de caiz olmayan cami yazıları, Gümüşhanevî rh. a. tarafından "**en çirkin on bid'at"**tan biri olarak gösterilen **türbeler** vs.. Vatandaşın bugünle ve gelecek zamanla ilgili olarak itibar ettiği şeyler de ahir zamanla ilgili hadîslerden ziyade **Enoch kehanetleri**, **Malachi kehanetleri, Fatima'nın açıklanmayan üçüncü kehaneti** vs. türünden gâvur lafları.. Güya Ehl-i Sünnet savunucusu, halbuki, Ehl-i Sünnet'in itikad

kitapları, kâhini tasdik edenin **kâfir** olacağını açıkça yazıyor. Bu vatandaş, tasdik ediyor. Yazdığına göre, son Papa yakın zamanda Roma'yı ağlaya ağlaya terk edecekmiş. Kehanet öyle diyormuş. Vah Ehl-i Sünnet vah, kimlerin elinde ne hale düştün!)

Evet, Kibar Şevket'in kehanetlerle arası iyiydi, düşman olduğu şeyse, **İslamcılıktı**..

Tesadüfe bakın ki, **küresel küfür sistemi ile dinsiz/laik yerli-milli acentesi**nin de hedefinde İslamcılık vardı.. Var.

*

Evet, hedeflerinde İslamcılık var.

Çünkü İslamcılık, **İngiliz küfrünün hakimiyeti altında** müslümancılık oynanmasını yeterli bulmuyor, İslam'ın hâkim olması için (sözle, malla, canla) **cihad**ın farz olduğunu kabul ediyor.

Mehmed Şevket bu noktada da tesadüf kabilinden yine küresel küfür sistemi ile aynı safta yer almayı başarıyor. Küresel küfür sistemine göre dünyada cihad diye birşey yok, hepsi **terör**.

Tesadüfe bakın ki Kibar Şevket de iki yazısından birinde "İslam'da terör yoktur" diye yazıyor. Cihat da var da, o, İslamcıların teröründen farklı birşey, "laik-dinsiz devletlerin emri altında yapılan vatan savunması"ndan ibaret.. Bunu yapanlar **şehit** oluyormuş..

*

İslamcı kelimesi ***Kur'an***'da yokmuşmuş.. Peki **devletçilik** var mı, devlet taraftarlığı var mı?! ***Kur'an*** Türkçe mi ki İslamcı kelimesi yer alacak, angut?!..

Kur'an'da terör kelimesi de yok, niye onu kullanıyorsun peki? "***Kur'an***'da terör suçu diye birşey yok. Bana suç olarak ***Kur'an***'da yazan şeyleri getirin!" niye diyemiyorsun?

Hayır, küresel küfür sistemi oturup bir terör tanımı yapacak, **gönüllü (veya kadrolu, hiç fark etmiyor) ajanları** Mehmet Şevket de onların öncü kuvveti, misyoneri olarak "İslam'da terör yoktur" diye yazacak..

Devlet taraftarı olduğunu söylüyorsun.. Ve bunu söylerken de, "Devlet ayrı, rejim ayrıdır" diyerek "rejim **kayd**ını" bir tarafa bırakıyor, böylece, **mutlak** anlamda **(kayıtsız şartsız) devletçilik** yapıyorsun..

Peki, *"**Kur'an**'da 'devlet taraftarlığı' diye birşey yok, '**Sizden olan ulu'l-emr**' var, rejimi (ideolojisi, dünya görüşü, düzeni) **bizden olan** devlete sözüm yok, fakat **rejimi bizden olmayan** devletin taraftarlığını yapamam"* niye diyemiyorsun?

Niye dinsiz devlet borazanlığını yapıyorsun?

Evet, bunları sağlığında yazdık, Mehmet Şevket sorduk.. Tınmadı..

*

Mehmed Şevket, **kadrolu** ajandı veya değildi..

Hiç önemli değil..

Yaptığı şeyler ortada..

Kadrolu değilsen bile, gönüllü/beleş ajandı..

Oltadaki balığa yem verilmeyeceği gibi, onun gibi **gönüllü** ajanlık yapmaya hazır tipleri kadroya geçirmek de gerekmez.

Bununla birlikte, onu, sözü senet olan güvenilir biri olarak görmüyorum.

Çünkü **rahat yalan söylüyordu. Mert değildi.**

Delili, söz konusu yazısında var:

> 15 Temmuzdan önce **Fethullah cemaati**nin hatalarına dair hayli yazım, uyarım yayınlanmıştır.
>
> Cemaat kadrolaşması konusunda **Beyefendi**ye uyaran bir telgraf da yazmıştım.
>
> Aynen şudur:
>
> **Önemli bir Zata Açık Telgraf**

“**Muhterem Beyefendi**: Dikkatinizi çekebilecek miyim acaba… Çok kısa yazacağım. **Altınızdaki zemin sessizce ve sinsice kazılmakta ve oyulmaktadır.** İleride çok vahim ve telâfisi mümkün olmayan **sürprizlerle karşılaşabilirsiniz**. Siyasette maalesef vefa yoktur. Vefalı, sadık ve dost görünen herkese güvenmeyiniz. Türkiye’nin bugünkü yapısı **tekelci ve sekter** bir sistemi kaldırmaz. Elden geldiği kadar ve olumlu tarafıyla çoğulcu ve çeşitliliğe dayanan yapı ayakta tutulmalıdır. Tekelci kadrolaşmayı durduramazsanız, bu kadrolaşma sizin **kariyerinizi bitirebilir**. Hayırlı işlerinizde başarılar dilerim. Selam ve hürmetlerimle.” (30 Kasım 2011)

(Tekelci ve sekter yapılaşmadan kasdim, orduya adliyeye ve her yere sızan, kadrolaşan **Cemaat** idi.)

Bunu o gün, herşey olup bittikten sonra söylüyordu..

Öncesinde ise, bu tür **sinsi** yazıları üzerine kendisine cevap vermeye kalkışanlara *“Ben **konfeksiyon elbise** dikiyorum, artık kimin üzerine uyarsa..”* diyerek yalan söylüyor, minderden kaçıyordu.

Az buz değil, **tescilli yalancıydı**.. Müseccel marka..

Dahası, **tescilli kışkırtıcı, ara bozucu ve fesatçıydı**..

Bunları yazdığı tarih, 2011.. (2011 yılında sadece **MİT**, raporlarıyla Cemaat-Akparti ittifakının zeminini çürütmeye çalışıyordu.. Tesadüfe bakın ki MİT’in gizli saklı yaptığı şeyi bu imalı laflarla aşikâre yapmış.. Bu ne yaman paralellik, bu ne yaman tesadüftür çorbacı!)

Hayrettin Karaman, ve daha **pekçokları**, o tarihten iki yıl sonra bile, *“Cemaat-Akparti ihtilafı sivilce kabilinden önemsiz birşeydir”* diyorlardı.

Şevket ise, kışkırtmak istediği Recep Tayyip Erdoğan’a “muhterem beyefendi” diyerek **yağ** çekmiş..

Kendisinin İngilizciliği ile Fethullah’ın Amerikancılığı arasında ne fark vardıysa?!

*

Şevket, sadece The Cemaat'e karşı değil, pekçok kesime karşı bu tür sinsi, kışkırtıcı yazılar yazdı..

Kimleri kast ettiği her zaman belliydi.. Fakat hiçbir zaman mertçe, adam gibi ortaya çıkıp konuşmadı.. Hep **kalleşçe ve sinsice bozgunculuk** yaptı..

Onun dilinden sadece **Adnan Oktarcılar** ve **Aczmendiler** gibi gruplar, **Nazım Kıbrısî** gibi İngiliz ajanları, **Hüseyin Üzmez** gibi geçmiş vukuatının ona kazandırdığı güvenilirlik şemsiyesinin altında *Yekta Güngör Özden ve Mehmet Moğultay tipi laikçilere yağ çeken ve Müslüm Gündüz gibi ajanlara hizmet eden* kişiler emniyette olabildi..

Sonra da çıkmış, *"O zamanki şu yazımda The Cemaat'i, Fethullahçıları **kast etmiştim**"* diyor. Kast etmişmiş…

Evet, hem birilerini kast ediyordu, hem de sorulduğunda, "Kimseyi kast etmiyorum, **konfeksiyon elbise** dikiyorum, kime uyarsa" diyerek **yalan söylüyordu**.

Adi bir yalancıydı.. Korkak ve yüreksiz, sinsi ve kalleş bir yalancı..

Korgeneral İsmail Hakkı Pekin'in bu adam müsveddesinden 100 bin kat daha **mert ve doğru sözlü** bir adam olduğunu düşünüyorsam eğer, bu onun kalleş karakterinin suçu.

SAPIK AJAN

Atıfet A. adlı bir hanımefendinin gençliğinde yaşamış olduğu bir olay..

İmam hatip lisesinde öğrenciyken, okul müdürü tarafından makamına çağrılır.

Müdürün odasında yabancı iki kişi vardır.

MİT'ten olduklarını söyler ve (sosyal, girişken ve atak biri olduğu için) şu minvalde bir teklifte bulunurlar: "Bulunduğun ortamlardan bize bilgi getireceksin. Biz de senin önünü daima açacağız, rahat edeceksin, istikbalin yolunda olacak."

Mizaç itibariyle sözünü sakınmayan biri olan Atıfet A., teklifi kabul etmez, "Üç kuruşluk dünyalık için bu şerefsizliği yapamam" der.

*

Atıfet A. teklifi kabul etseydi ne olacaktı?

Muhtemelen şu olacaktı: İçinde bulunduğu cemaat, grup, topluluk ve organizasyonların fedakâr, sadık, vefalı, diğerkâm, gayretli, munis ve uyumlu bir üyesi olacak, etrafına güven telkin edecekti.

O grup ya da topluluklardaki diğer (gizli) MİT "eleman"ları tarafından da (amirlerinden aldıkları talimatlar çerçevesinde) desteklenecek, özellikle lider ve/veya "abi, abla" vs. pozisyonundaki "eleman" kişilerce "hizmet"leri takdir edilecek, sabırlı bir bekleyişin sonunda, katıldığı cemaat, yapı ve/veya organizasyonlarda önde gelen ve etkili bir birey olması sağlanacaktı.

Bunu yapabilecek araç gereç, alet edevat, para, eleman, tecrübe, bilgi, yetenek ve güce sahip oldukları biliniyor.

Recep Tayyip Erdoğan, başbakanken, "Irak'ta boş durmadıklarını**, kılcal damarlara kadar sızdıklarını**" söylemişti.

Tabiî ki, sızan Dışişleri Bakanlığı ya da kahraman Türk jandarması değildi. MİT'ti..

Peki bu MİT, Türkiye'de nerelere ne kadar sızmış olabilirdi?

*

Evet, bu işler **lise**den başlıyor.

Mesela Anadolu'nun filan şehir ya da kasabasından Ali veya Veli, Hatçe ya da Fadime başka bir şehirdeki üniversiteye kaydolur, oradaki bir gruba katılır.

Diyelim ki İslamî bir gruba katıldı. Ailesinin İslam'a karşı lakayt olmasının da bir önemi yoktur.

Hatta bu, ailesinin duyarsızlığına rağmen hidayete ermiş bir öğrenci olması hasebiyle daha fazla saygı ve ilgi görmesini bile sağlayabilir.

Ayrıca, yapacağı gaflar, vereceği açıklar, geçmişi ve kökeninden dolayı hoş görülür, doğal karşılanır.. Çünkü cemaate ya da gruba kazanılan, kazanılmakta olan bir sempatizandır. Hoşgörüyü sonuna kadar haketmektedir.

Belli bir süreç içinde, katıldığı topluluğun hassasiyetlerini, önem verdikleri hususları, vird-i zeban edindikleri ezberlerini, davranış kalıplarını vs. öğrenir.

Böylece, o topluluğun gelecekteki önemli ve etkili kişilerinden biri olma yolunda mesafe kat eder.

*

Tabiî ki bu, içinde bazı zorlukları da barındıran bir "hizmet"tir.

En bilinen bir örnek üzerinden konuşalım: Prof. **Mahir Kaynak**.

Kaynak, şayet teşkilatı (yani MİT) tarafından deşifre edilmeseydi, ajan olduğu açıklanmasaydı, "dava arkadaşları" ile birlikte hapis yatacaktı.

Bir süre sonra da, davasının çilesini çekmiş, **bedel ödemiş** biri olarak çıkacak, "hizmet"ine kaldığı yerden devam edecekti.

Kendi ifadesiyle, solun en önemli liderlerinden biri haline gelecekti.

Ki, zaten deşifre olmadan önce, “öncü/lider kadro” içine girmeyi başarmış durumdaydı.

Demek ki, her bedel ödemiş, çile çekmiş, yurtdışına sürgüne vs. gitmiş adamı gerçek “dava adamı”, her sakallıyı dedemiz, her takkeliyi hoca sanmamamız gerekiyor.

Yakınlardaki MİT skandalını hatırlayalım: Almanlar’a, (eski dostluklarının hatırası olan alışkanlıklarının bir sonucu olarak) bu ülkeye sığınmış FETÖ’cülerin isim listesini ve adreslerini vermişlerdi.

Bu adreslere nasıl ulaşmışlardı, Cebrail a. s. mı getirmişti?!

Adamı, sürgüne gitmiş FETÖ’cü olarak bilirsiniz, gerçekte ise **“MİT için liste hazırlayan, adres tespit eden”** bir elemandır.

*

Bir başka örnek..

Diyelim ki adam, Salatasaray Lisesi’nde okudu..

Sonra da, mülkiye sınıfına adam yetiştirmesiyle bilinen Politik Bilgiler Fakültesi’ne devam etti..

MİT, bundaki yeteneği keşfetti ve İslamî kesimdeki yazar, çizer, âlim ve hocaları takip, ve ayrıca “nüfuz ajanı” olarak istihdam için “hidayet”e erdirdi.

Önü açıldı..

Birileri onu, başka birilerine tavsiye ettiler..

Mahir Kaynak gibi deşifre edilmedi..

Böyle biri ne yapacaktır?

*

Yapacağı şudur: Sağ gösterip sol vuracaktır.

Mesela, İslam'ı aşağılamak için, (Mehmet Şevket Eygi gibi) "Bütün İslamcılıklar sapıklıktır" şeklinde sapıkça cümleler kuracaktır.

"**Siyasetçilik sapıklıktır**" diyorsanız, siyaseti sapıklığın bizzat kendisi olarak görüyorsunuz demektir.

Yönetim faaliyetinin sapıkça bir iş olduğunu kabul etmeden, "**Yöneticilik sapıklıktır**" diyemezsiniz.

"İslamcılık sapıklıktır" demek de, şeytanca bir alçaklıkla "İslam'ın bizzat kendisi sapıkça birşeydir" **"bilinçaltı" mesajı**nı vermektir.

Bu **şeytanca cümle**yi beyinsiz bunak ajanlara kimlerin yazdırdığı gayet açık.

*

Bu vatandaş "**Atatürkçülük sapıklıktır**" diye yazmıyordu.

Çünkü "Atatürkçülük sapıklıktır" dediği anda, bunun sadece Atatürkçü olduklarını söyleyenlere değil, aynı zamanda Atatürk'e yönelik bir hakaret olarak kabul edileceğini ve birilerinin bu lafını kendisine yedirmek için harekete geçeceklerini biliyordu.

Eğer böylesi bir ifadenin Atatürk'e yönelik bir hakaret olarak nitelendirilmesinin akla ve mantığa (dolayısıyla Atatürk'ü Koruma Kanunu'na) aykırı olmadığını düşünüyorduysa, bu "ci, cı" alerjisinden dolayı, İslamcılıktan önce Atatürkçülüğün sapıklık olduğunu yazması gerekirdi.

Yazmadı.. İçip kendinden geçmiş bir zır deli sarhoş gibi İslamcılığın üzerinde tepinip durdu, Atatürkçülük elinden ve dilinden selamette oldu.

"Siyaset-çilik sapıklıktır" diye de yazmadı, çünkü siyasetçiler karşısında pek "yapıcı", pek kibar, pek dalkavuk, pek şaklabandı.

"Solu ve Solculuğu Koruma Kanunu" diye bir yasa bulunmadığı halde "Solculuk sapıklıktır" da demedi.. Çünkü, kendi tabiriyle, "yumuşamış"tı.

"**Laikçilik sapıklıktır**" diye de konuşmadı..

“Batıcılık sapıklıktır” diye yazıp çizdiğine de şahit olmadık..

“**Milliyetçilik sapıklıktır**” da demedi.

“**Türkçülük de, Kürtçülük de sapıklıktır**” diye bir şey söylemedi.

Ama, “İslamcılık sapıklıktır” diye yazdı. Yazabildi.

Çünkü, bu ülkede bir sahipsiz olan İslam..

Çünkü, kendisine bu sapıkça cümleyi yazdıran derin alçaklara güveniyordu.

Çünkü kendisi, o alçaklardan daha alçaktı..

AJANIN TAKKESİ DÜŞTÜ, KELİ GÖRÜNDÜ

İslamcı bilinen isimler arasında bid'atçı da, sapık da pekala olabilir.

Fakat bütün İslamcılar ve İslamcılıklar hakkında sapık, bid'atçı, dall ve mudill diyen bir kişinin yalancı ve iftiracı olduğu kesindir.

Ve Mehmet Şevket Eygi, Allah Azze ve Celle'den korkmadan böyle bir yalancılık ve iftiracılığı irtikap etti.

Böyle yalancı ve iftiracı bir şahsın kendisi hakkındaki "Ajanım, yok değilim" türünden beyanlarına itibar edilmez.

*****

Bu ülkede kimlere İslamcı deniliyor?

Yani Mehmet Şevket'in sapık bid'atçıları kimler?

Kimler oldukları belli..

Mesela **İsmail Kara**'nın İslamcılıkla ilgili kitaplarının kapağında resmi bulunanlar.

Elmalılı Hamdi Yazır Hoca, Babanzade Ahmed Naim Efendi, **Mehmed Akif Ersoy**, Said Halim Paşa …

Mehmet Şevket iftiracısının "sapık, bid'atçı, dall ve mudill" ilan ettiği diğer İslamcılar: **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi**, Bediüzzaman Said-i Nursî …

"Telgrafçı" Mehmet Şevket fesatçı ve kışkırtıcısının "sapık, bid'atçı, dall ve mudill" ilan ettiği "daha tanıdık" başka İslamcılar: **Necip Fazıl Kısakürek**, Sezai Karakoç, **Nurettin Topçu** …

Nazım'ın müridi Mehmet Şevket sinsisinin "sapık, bid'atçı, dall ve mudill" iltifatlarına nail olan diğer isimler: **Mehmed Zahid Kotku** rh. a., Sultan Abdülhamid, **Süleyman Hilmi Tunahan**, Necmettin Erbakan …

*

Millî Gazete'nin duayen yalancı ve iftiracısı Kibar Şevko, Genelkurmay İstihbaratı'nın başında bulunmuş bir general tarafından ajanlığı deşifre edilince panikleyip tutuşmuş, gazetedeki köşesinde bin dereden su getirmeye başlamıştı.

Gazetenin 19 Aralık 2018 tarihli sayısında şunları söylüyordu:

> Yalanlara, iftiralara, düzmece senaryolara itibar etmesinler, inanmasınlar, **müddeilerden (iddia edenlerden) iddialarının ispatını** istesinler.
>
> Ederlerse (edemezler ya) yazı ve fikir hayatıma son vereceğim, içinde oturduğum daireyi ve harap bağ evimi de (Başka taşınmazım yok) onlara hibe edeceğim.

Buna şehirlinin köylü kurnazlığı desek yeri..

Hukukta bazı ihtilaflar **şahitlerin/tanıkların ifadeleri** çerçevesinde hükme bağlanır.

Şahitler mesela şöyle derler: *"Evet gördüm, olay böyle cereyan etti. Bu vatandaş, diğerine küfretti, sonra da yumruk attı."*

Böyle bir durumda sanık avukatı şahite **"İddianı ispatla!"** derse, mahkeme heyeti buna ne der?

Gülmezler mi?!

Avukata, "Sen nerde okumuştun, hukuk fakültesinde mi, orman fakültesinde mi?" diye sormazlar mı?

*

Mehmet Şevket, kendisini aklamak için **Fethullah Gülen (FG) avukatlığına** da soyunmuş bulunuyor. **"Kaderin acı intikamı"** mı demek lazım, ne denilir bilmiyorum:

> En son, "1959'da Mehmet Şevket Eygi (ve **16 yaşındaki FG**) Genelkurmay Özel Harp Dairesine alındılar" yalan ve iftirasını yumurtladılar.

> O tarihte bendeniz 26 yaşında silik genç bir memurum, gazetecilik yapmıyorum, çevrem yok, nasıl olur da Genelkurmay beni alır, bu ne aptalca senaryodur.

Olmuş bir olay: 1980’li yıllarda ***Kadın ve Aile Dergisi***‘nde çalışmış olan **Atıfet A.** adlı bayanı, imam hatip lisesinde öğrenciyken (16 yaş civarındayken) okul müdürü yanına çağırtıyor. Müdürün odasındaki iki kişi kendilerinin **MİT**‘ten olduklarını söylüyorlar ve ona (girişken biri olduğu için) şöyle bir teklifte bulunuyorlar: *“Bize bilgi aktaracaksın, buna karşılık* ***destek*** *göreceksin, önün açılacak, gelecekte sıkıntı çekmeyeceksin.”*

Çekmezdi. O durumda olan biri mesela öğrenciliğini birkaç yerden aldığı **burslarla** rahat tamamlar, **yurt** vs. sıkıntısı hiç çekmez, üniversitede **“bağlantılı” öğretim görevlileri ile yönetim**den yardım görürdü. Mezuniyetinde iş bulma sıkıntısı yaşamazdı. İş, ayağına gelirdi.

O bayan reddetmiş (mizacı buna müsait), ama reddeden, reddedebilen kaç kişi çıkar?

*

Hemen **Fethullah avukatlığına** soyunmamalıydı Kibar Şevko, bu işin yaşı yok. Birilerine göre, *“****Mevzubahis olan vatan adını verdiğimiz*** *çıkarlarımız ise yaş da, cinsiyet de teferruattır”*.

Silik bir memurmuş da, gazetecilik yapmıyormuş da, çevresi yokmuşmuş da..

“Saf ayağına yatmayı”, “aptalı oynamayı” çok iyi biliyordu.

İkide bir *“Adam olmak için* ***çok iyi bir lise*** *tahsili görmek şarttır”* türünden yazılar yazan, normal liseleri küçümseyip aşağılayan, sonra da ilgisiz birşeyden bahsediyormuş gibi, *“Ben en seçkin hocaların ders verdiği* ***Galatasaray Lisesi***‘*nde okurken…”* hikâyeleri anlatan oydu.

Galatasaray Lisesi’nde okumuş, **Fransızca** öğrenmiş.. Bu, **İngilizce**‘yi de öğrenmiş olması anlamına gelir. Ardından **Ankara Siyasal’ı (Mülkiye’yi)** bitirmiş.. Ve Diyanet’te mütercim olarak çalışmakta.. Dünyevî bakımdan çok daha iyi yerlerde çalışabilecekken..

Yani, en iyi okullarda okumuş.. Yabancı dile hakim.. O dönemde, iyi öğrenim görmüş kalifiye eleman sıkıntısı çeken dindar kesimin ihtiyaç duyduğu vasıfları taşıyor.. Onların içinde çalıştırılman durumunda geleceğinin parlak olacağını tahmin etmek için **Malachi Kehanetleri** türünden müjdeler almak gerekmiyor.

*

Kendisiyle ilgili iddialar çerçevesinde aptalca bir **"Hani delil, hani ispat!"** yaygarası koparmayı biliyordu..

Fakat aynı şahıs *"**İslamcılık** sapıklıktır*" diye yazıyor, ve **bu iddiasını ispat** sadedinde bir tane bile delil getirmeye tenezzül etmiyordu.

Halbuki, (ajanlık mevzuunun aksine) bu tür iddiaları delillendirmek için **yasal engel** yok.. Genelkurmay'ın **Kozmik Odası**'na girmek de gerekmiyor.

Neyin, nelerin **sapıklık** olduğu kitaplarımızda yazılı.. Gizli saklı değil, herkese açık..

Demeliydi ki, *"İslamcılık sapıklık, çünkü onlar **şunu savunuyorlar**, bu ise, sapıklıktır. Deliller şu şu ayetler, şu şu hadîsler vs."*.

Yazılarında böyle birşey yoktu.. Sadece, *"**İslamcılık** sapıklıktır"* diyor, geçiyordu.. Yazacak birşey bulamıyordu.

*"İslamcılık, 100 kadar şubesi bulunan **dall ve mudill** (sapık ve saptırıcı) bir fırkadır"* diye yazıyordu.. **Bid'atçı** olduklarını ileri sürüyordu.

İddialarının doğruluğundan emindiyse, bir tanecik olsun delil getirmesi gerekirdi.

Getirmedi, getiremedi. Bir tane bile..

Hadi deseydi ki, *"İslamcılık cereyanlarından bazısı bid'atçıdır.. Mesela filanlar; çünkü şöyle bir görüşleri var"*, bunu anlayabilirdik. O görüşün bid'at olup olmadığını da tartışırdık.

Ama bunu yapmadı, yapamadı, istisnasız bütün İslamcıları (ve bu arada mesela merhum **Babanzade Ahmed Naim Bey**'i) sapık, dall ve müdill ilan etti.

Başkaları kendisiyle ilgili iddialarında delil getirmek zorundalar, şahit yetmiyor, fakat bu silik sinsi herkesi sapık ilan edebilecek ve delil getirme yükümlülüğü olmayacak..

Tezgâhı iyi kurmuşlardı..

*

Halbuki başkaları, onun **küfür alâmeti** taşıdığını delilleriyle söylüyorlardı.

Salt iddia etmiyor, deliliyle dile getiriyorlardı.

Mesela, **kehanetleri tasdik** eden, kâhini doğrulayan ifadeler yazmış durumdaydı. Oysa, kâhini tasdik küfürdür.

Bid'atçi olan kendisiydi.. Türbeler, camilerdeki yazılar onun için vazgeçilmez şeylerdi. Yazıp durdu. Ve bunların bid'at olduğunu, sahibi olduğu yayınevinin basıp satarak para kazandığı (Gümüşhanevî rh. a.'e ait) ***Ehli Sünnet İtikadı*** adlı kitap haber veriyordu.

*

Kendisiyle ilgili iddialar için ispat ve delil istiyor, şahitleri yeterli görmüyordu.

İsteyebilirdi, hakkıdır.

Fakat sapık, bid'atçi, dall ve müdill ilan ettiği İslamcıların ondan delil isteme hakkı yok muydu?

Bu şahsın onuru önemliydi de, **İslamcılığın ve İslamcıların onuru** yok muydu?

NATO, CIA, GLADIO, ÖRTÜLÜ OPERASYON, KONTRGERİLLA VE MEHMET ŞEVKET

Fehmi Çalmuk, 4 Temmuz 2017 tarihinde ***Hürses*** gazetesinde yayınlanan "**Recep Tayyip Erdoğan'ı anlamak"** başlıklı yazıda Mehmet Şevket Eygi'yi de konu edinmişti.

Şöyle:

> … Seferberlik Tetkik Kurulu'nda görev yapmış olan **Esad Keşşafoğlu "kontrgerilla eğitimi almış" ilk subaylar arasındadır. Yanındaki yedek subay Mehmet Şevki Eygi'dir**. İki kişi daha vardır o dönemde Keşşafoğlu ile yakın temasta olan. Biri çocukluk ve Kurşunlu Medresesi'nden arkadaşı **Mehmet Nuri Yılmaz** diğeri **Cemalettin Kaplan**'dır.
>
> (http://www.hurses.com.tr/Haber-Recep_Tayyip_Erdogani_anlamak-12606.htm)

Seferberlik Tetkik Kurulu (Özel Harp) ve kontrgerilla denildiğinde o yıllarda (Soğuk Savaş döneminde)ilk akla gelen şey **komünizm**le (Sovyetler Birliği) ile mücadeledir.

Tahmin edilebileceği gibi, Mehmet Şevket Eygi, 1960'lı ve 70'li yıllarda komünizmle mücadelenin en atak ve atik isimlerinden biridir.

Sovyetler Birliği dağılınca 1990'lı yıllardan itibaren mücadelenin hedefi değişecek, **komünizmin yerini İslamcılık** alacaktır. Ve Mehmet Şevket Eygi, bu defa **İslamcılıkla mücadelenin şampiyonu** olarak meydana fırlayacaktır.

NÜFUZ (TESİR/ETKİ) AJANI OLARAK MEHMET ŞEVKET

Bilindiği gibi, başörtüsü yasağıyla meşhur olmuş Türkiye'de 2007 yılında eşi başörtülü bir adam (Abdullah Gül) cumhurbaşkanı oldu.

O arada epeyce bir tantana yaşandı..

Askerler muhtıra verdiler, Sabih Kanadoğlu adlı bir hukukçu müsveddesi de "anayasa" dersi verdi.

Birileri, hanımı başörtülü olan bir vatandaşın bu ülkede cumhurbaşkanı olamayacağını, olmaması gerektiğini savunuyorlardı.

Bu birilerinin alâmet-i farikalarının İslamcılık düşmanlığı olduğu biliniyor.

Doğal olarak, duayen ajan (münafıkların şahı) Mehmet Şevket de bu süreçte boş durmamış, daha seçimlere altı ay varken cepheyi içeriden çökertmek için kollarını sıvamıştı.

*

Kollarını sıvamış ve ***Millî Gazete***'de 01.10.2006 tarihinde yayınlanan "**Yaklaşan Savaş ve Cumhurbaşkanı Kim Olmalı?"** başlıklı yazısında şu zırvaları döşenmişti:

> Türkiye nin devlet, halk ve ülke olarak selâmeti bakımından nasıl bir cumhurbaşkanı seçilmelidir Bu husustaki görüşlerimi arz etmek istiyorum:
>
> (1) Bu zatın **kesinlikle İslâmcı, dindar Müslüman olmaması gerekir**. Durum buna müsait değildir.
>
> (2) **Karısının başının kapalı olmaması gerekir.**
>
> (3) Üstün, güçlü, saygın ve vasıflı bir kişi olması gerekir.
>
> (4) **Lâik zihniyetli olabilir** ama lâikçi olmaması gerekir.
>
> (5) **Sağcı solcu,** Sünnî Alevî, dinci çağdaş, Türk Kürt herkesin güveneceği, saygı duyacağı bir şahıs olması gerekir.

(6) Cumhurbaşkanlığına tâlip olmaması, matlub (istenen) olması gerekir.

(7) Bu makama ehil, lâyık olması gerekir.

(8) Isırılamayacak, eli öpülecek bir adam olması gerekir.

(9) İdeolojik tarafı olmaması, hukukun üstünlüğü prensibini kabul eden bir zihniyete sahip olması gerekir.

(10) Agresif din düşmanı olmaması, dine **medenî Avrupalıların gözüyle** bakması gerekir.

(11) Ülkedeki çeşitli görüşleri ve kesimleri barıştıracak, müşterek değerlerde birleştirecek, fitne ve fesadı önleyecek bir yapıda olması gerekir.

*

İbretlik bir yazı..

Değerlendirmek için gerekli olan anahtar kavramlar ise şunlar: Firaset, basiret, nifak, kaleyi içeriden işgal edip düşmana teslim etmek, Müslümanların saflığıyla alay etmek, suret-i haktan gelerek aldatmak, manipüle edip yönlendirmek…

İSLAM'IN ÖNÜNDEKİ ENGELLERDEN BİRİ

Mehmet Şevket Eygi'nin bazı temel doğruları ısrarla ve sürekli gündeme getirmesi takdir edilmesi gereken bir husus ise de (ki bunu yapmakla, bir **farz-ı kifaye**yi yerine getirerek pekçoğumuzun sorumluluktan kurtulmamıza vesile oluyor, bu açıdan ona teşekkür borçluyuz), bazı yanlışları da aynı kararlılıkla ve ısrarla tekrarlaması, yine birçoğumuzu zor durumda bırakıyor.

Çünkü, onun ve yanlış bilgilendirdiği insanların **ikaz** edilmesi gerekiyor.

En son 14 Mart 2013 günü "**Din konusunda 61 önemli madde**" diye bir yazı yayınlatmış, araya birtakım hataları da sıkıştırmış.

"Dakika bir, gol bir" hesabı, daha birinci maddesi yanlış anlaşılmaya müsait. Diyor ki: "Mükellef (yükümlü) bir insan olmak için akıl **şart**tır ama akıl dinin **kaynağı** değildir, zarurî âlettir."

Aslında, "Akıl dinin **kaynağı** mıdır, değil midir?" şeklindeki tartışma gereksiz ve boş bir tartışmadır. (Mutezile'nin konuyla ilgili aşırılığı aslında yine aklın iyi kullanılmamasından kaynaklanmaktadır. Nitekim, Eş'arîler onlarla tartışırken aslında **aklî** deliller öne sürmektedirler. İmam Gazalî'nin **el-Mustasfa**'da Mutezile'ye yönelttiği eleştiriler bu niteliktedir.)

Kesin olan birşey varsa o da şudur: **Dinsizliğin kaynağı akılsızlıktır**. Bir başka deyişle, küfrün kaynağı (**aklını kullanmama** anlamında) akılsızlıktır.

Bu açıdan, **dindar** olmanın kaynağı aslında **akıl**dır.

Ayet-i kerîmelerde sürekli aklın kullanılması **uyarı**sında bulunulduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız.

Mesela, **Mülk Suresi**'nin 8, 9 ve 10'uncu ayetlerinde şöyle buyurulmaktadır:

Neredeyse cehennem öfkesinden çatlayacak! Her ne zaman oraya bir topluluk atılsa, onun bekçileri onlara: Size, (bu azap ile) korkutucu bir peygamber gelmemiş miydi? diye sorarlar.

Onlar şöyle cevap verirler: Evet, doğrusu bize, (bu azap ile) korkutan bir peygamber gelmişti; fakat biz (onu) yalan saymış ve: Allah'ın bir şey gönderdiği yok; siz olsa olsa büyük bir sapıklık içindesiniz! demiştik.

Ve: Şayet kulak vermiş veya **aklımızı kullanmış olsaydık**, (şimdi) şu alevli cehennemin mahkûmları arasında olmazdık! diye ilâve ederler.

Merhum **Elmalılı**, 10'uncu ayeti şu şekilde tefsir etmektedir:

Bunlara karşı soru soran ve cevabını alan melekler tarafından "Sizin söz dinleyecek kulağınız veya düşünecek aklınız yok muydu ki, Allah'ın indirdiklerini görüp dururken Allah bir şey indirmedi." diyerek öyle bir yalanlamaya ve sapıklığa daldınız?" denilmesine veya denilmesi ihtimaline karşı o kâfirler onun da sebebini anlatarak hem derler ki eğer bizler söz dinler ve **aklı güzel kullanan** kimseler olsaydık, yani Allah bize kulak ve akıl vermemiş ve onlarla iyi dinleyip tutulduğu veya hakkıyla düşünülüp amel edildiği takdirde hidayete erdirecek haberler, hikmetler, nasihatler, deliller indirmemiş değildi, fakat biz onlara kulak vermedik, masal dedik kulaklarımızı sağır ettik, aklı olanlara yakışacak şekilde iyi düşünmedik, kendi zevkimizi ve arzularımızı düşündük.

Çılgınlıkla fitnelere kapıldık, kötüler içinde kötülüklere düştük. Eğer bizler iyi dinleyen yahut iyi düşünen kimseler olsaydık aklın yetişemediği hususlarda naklin yolu olan kulaktan olmasa da **aklın kendisinden hakkıyla istifade etseydik**, yahut hidayet kandilleri olan Hak dostları, âlimler ve müctehid imamlar gibi akıl ile nakli, rivayet ile dirayeti birleştiren bahtiyarlardan olmasak bile, **hiç olmazsa rivayet ve dirayetten birine olsun sahip bulunsaydık küfre sapmaz** o ateş ashabı şeytanlar içinde bulunmazdık, onlara katılıp bu çılgın ateşe atılmazdık. Zamanla içlerinden çıkar, hidayet yolunu tutardık. Lâkin onların içinde bulunduk ve bu ateşe atıldık. Demek ki, bizler **ne dinleyen ne de düşünen** kimseler değilmişiz. "Yazıklar olsun bize!" derler. **Ukalalık iddiasında bulunan** o nankörler nihayet felaket karşısında böyle bir azabı hak ettiklerini itiraf ederler ve bütün vicdan mesuliyeti ile yanarlar.

Bu beyan ile de şu noktalar tahlil edilmiş olmaktadır. "Allah bir şey indirmedi." deyip durmanın üç sebebi vardır. Birincisi, kulaktan istifade etmemek, ikincisi **akıldan faydalanmamak**, üçüncüsü de kötü bir çevrede bulunmaktır. Üçüncüsü bir taraftan başlangıç bir taraftan da netice demektir. Kulak ve akıl insana dünya ve ahireti, geçmiş ve gelecek zamanı tanıttıracak en faydalı iki rehberdir. Diğer duyular da yalnız şimdiki zamanı tanıtırlar. Lisan ve akıl ise her ilme bakmaktadır. Bu yüzden kulak akıldan önce gerektir. Kulağı ve aklı olanlar anlayıp dinleyerek kötü bir çevreden çıkar gider, iyilere katılabilirler. **İman ve hidayet için bunların birisi bile duruma göre yeterli olabilir**. Şu halde küfür ve nankörlüğün sebebi, kulak ve akla gerektiği şekilde önem vermemekte toplanır. Bu ise, hayvanlıktan daha öte bir alçaklıktır. Nitekim Kur'ân'da da bu anlamda bir âyet vardır "İşte onlar hayvanlar gibidir; hatta daha da sapıktırlar." (A'râf, 7/179) Halbuki ne aklî ne de naklî delili idrak etme kabiliyeti bulunmayanlara esasen sorumluluk ve uyarı yoktur. Onlar o aşağılıkların sonuçlarına katlanırken, sonunda böyle ebedi vicdan sorumluluğuyla cehennem ateşinde yanmazlar.

Kâfirler ise yaratılışlarından dolayı insanın tarifine dahil ve sorumludurlar. Kulakları da, akılları da vardır. Sonunda cehennemin hıçkırışını, azab meleklerinin ince ince suallerini duyar, anlarlar. Önceden uyarıyı duymak ve düşünmek istemezlerse de darbe fiili karşısında hepsini duyarlar. Onun için küfürlerini itiraf ederlerken "kulaklarımız ve **aklımız olsaydı**" demiyorlar, [var olan aklımızı kullanıp da] dinleyip düşünseydik diye, kulak ve akıl nimetlerine karşı nankörlük etmiş olduklarına yanıyorlar.

*

Demek oluyor ki, sözde dini müdafaa edeceğim diye **akıl eleştirisi** yapmak ya da **akla itiraz**da bulunmak, gerçekte aklını kullanmamaktan başka birşey değildir.

İnsanı küfre götüren, akla uymak değil, **aklını kullanmamak**tır.

Ancak, birçoklarının **akla aykırı bir akılcılık** tasladıkları, akıl adına akılsızlığı savundukları da bir gerçektir. Merhum Elmalılı bunlara “Ukalalık iddiasında bulunan nankörler” ifadesiyle işaret etmektedir.

Bu çerçevede, birtakım laik çevrelerin icat ettiği “**Akıl mı, vahiy mi?**” ikilemi de, bir laik gözbağcılık, hokus pokus ya da abrakadabra elçabukluğundan ve illüzyondan başka birşey değildir. Sirk cambazlığıdır.

Mantıklı ve **akla uygun** soru mesela şudur: “Akıl mı, Atatürkçülük mü?”

Misal, akıl, **içki**nin kötü birşey olduğunu söyler. Doğal olarak vahiy de bunu bildirmektedir. Böylece akıl ile vahiy birbirini destekler, birbiriyle çelişmez.

Buna karşılık, iş **Atatürkçülük, laiklik ve çağdaşlığa** gelince, akıl ile yollar ayrılır.

*

Mesela, Türkiye Cumhuriyeti’nin başbakanlarından birinin verdiği yemeğe katılan laik, Atatürkçü ve çağdaş bir **oramiral**, yemekte ısrarla **rakı** içmek isteyerek Atatürkçülüğünü, laikliğini ve çağdaşlığını ispat etmeye çalışmıştı.

Görüldüğü gibi, akılla vahiy aynı safta yer alırken, Atatürkçülüğün payına **akılsızlık** düşmektedir.

Müslümanların akıllı olması, birtakım beyinsizlerin **bilimsel akıl** falan filan şeklindeki **safsata**larına teslim olmaması, akıl anlayışlarının **akıllıca** olmasına dikkat etmeleri gerekiyor.

Şevket Eygi gibilerin, din nazarında sanki akıl olumsuz birşeymiş gibi aklı zımnen kötüleyen yazılar yazmaları, dine **hizmet** değildir. Tam aksine zarar vermektir.

Yazacaklarsa, aklı eleştiren değil, akılsızlığı ya da **aklını kullanamamayı** eleştiren yazılar yazmalarıdır.

Evet, sanki “Akıl mı, vahiy mi?” sorusu **anlamlı** bir soruymuş gibi, buna cevap verircesine yazılar yazmanın gerçekte bir mantığı yoktur.

İmam Şatıbî’nin ***el-Muvafakat***’ta belirttiği gibi, vahyin karşıtı **heva ve heves**tir, akıl değil.

Birileri **nefsanî ve şeytanî arzuları**na, heva ve heveslerine akıl adını veriyor diye, bizim bunu kabul etmemiz gerekmez.

Keşke Şevket Eygi, bu konulara hiç girmese, bildiği konularda yazsa.. Böylece, hatalara ve **çelişki**lere de düşmez.

Nitekim, söz konusu yazısının dördüncü maddesinde şöyle diyor: “Fıkıh hükümlerinin dördüncü kaynağı kıyas-ı fukahadır.” Yani, fakihlerin (dinde anlayışlı olanların) **akıl yürütme**sidir. Kıyas, bir akıl yürütme biçimidir.

Şevket Eygi, aynı yazıda şunu söylerken de kendisiyle çelişkiye düşüyor: “Ehliyetli ve icazetli alim olmayanlar dinî konularda **ictihad** yapamaz, fetva veremez.”

Ne var ki, ne ehliyetli, ne icazetli, ne de alim olduğu halde, cihad konusunda fetva vermekten de geri kalmamaktadır: “Cihad **farz-ı ayn**dır.”

Her ne kadar farz-ı ayn ile farz-ı kifaye arasında farz olma bakımından bir fark yoksa da, cihad farz-ı ayn değil, **farz-ı kifaye**dir (Tevbe Suresi’nin 122’nci, Nisa Suresi’nin de 95’inci ayeti bunun delilidir). **Kifayet** edecek kadar kişi cihadı yaptığında, diğerleri için sorumluluk kalmaz.

Kısacası, Şevket Eygi cihad konusunda **kafadan atarak fetva** vermektedir.

*

Ancak, söz konusu yazıdaki kafadan atmalar bununla sınırlı değil. Şu “vecize” de aynı yazısında yer alıyor: “**Cahil ve fasık-ı mütecahir** Müslümanlar İslamın önündeki en büyük engeldir.”

Şevket Eygi’nin fasık-ı mütecahir olup olmadığı konusunda birşey diyemem, ama **cahil** olduğunu söyleyebilirim (âlim değil, dolayısıyla cahil). Bu durumda **İslam’ın önündeki en büyük engellerden biri** zat-ı alileri olmuş oluyor. Kendisi hakkındaki fetvayı kendisi veriyor.

YAMAN ÇELİŞKİ

Galatasaray Lisesi ve Mülkiye (Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi) mezunu olan Mehmet Şevket Eygi'nin, okuma ve araştırmayı seven, kültür ve sanata meraklı, çok şey görmüş geçirmiş tecrübeli bir gazeteci-yazar olduğu biliniyor.

Bununla birlikte, dinî konulardaki bilgisinin derinlikten uzak bulunduğu, birçok konuya hazır şablonlar ışığında baktığı, bu yüzden birtakım dinî grupları eleştirir ya da savunurken son derece büyük çelişkiler sergilediği, fakat bunun farkına da varamadığı görülmektedir.

En büyük çelişkisi ise şu: Bir yandan dinî konularda sadece icazetli alimlerin sözlerine itibar edilmesi gerektiğini savunuyor, diğer yandan da bizzat kendisi, icazetsiz olduğu halde aynı konularda görüşler beyan etmekten geri kalmıyor.

Üstelik, yazıp çizdiği konularda icazetli alimlerin ne dediğini de bilmiyor ve onların savunduklarının tam tersini, yine onlara mal ederek savunuyor.

Doğal olarak, o icazetli alimlerden alıntı yaptığına da şahit olamıyoruz. Buna karşılık, kendi savunduğu görüşlere aykırı bir düşünceyi dile getiren bir kimse ortaya çıktığında, "Bu adam icazetsiz, lafını dinlemeyin" diye "fetva"yı yapıştırıyor.

*

Doğal olarak, bu iddiamızı ispat etmemiz gerekiyor. O yüzden bu yazıda, Eygi'nin son derece açık ve bariz bir çelişkisini konu edineceğiz.

Onu bu şekilde eleştiri konusu yapmamızın tabiî karşılanması gerektiğini de belirtelim. Çünkü şu sözler ona ait:

> "Emin olun, eleştiriyi yapan başka biri olsa ben başka şeyler yazacağım. Fakat, bir toplumda özeleştiri yapılmazsa orada hemen kokuşma ve çürüme başlar. Bugün İslami kesim yalan da olsa övgü istiyor. Doğru da olsa yergileri kabul etmiyor."
>
> (Cemal A. Kalyoncu, "Mehmet Şevket Eygi: Hiçbir işe yarayamıyorum", ***Aksiyon***, Sayı: 559, 22 Ağustos 2005.)

Gelelim Eygi’nin çelişkisine.. Bir yazısının sonunda “**Hatemülfukaha Ömer Nasuhi Bilmen Hazretleri**” ara başlığı altında şunları söylüyordu:

> “HATEMÜLFUKAHA, Fatih dersiamlarından, eski İstanbul Müftüsü, eski Diyanet Reisi, Kur’an müfessiri, ‘Hukuk-ı İslamiyye ve Istılahat-ı Fıkhiyye Kamusu’ müellifi, milyonlarca nüsha satılan ‘Büyük İslam İlmihali’ ile İslam’a ve Ehl-i Sünnete hizmet etmiş, ahlak-ı hamide sahibi, hadim-i Şeriat-ı Garra-i Ahmediyye, ‘amil alim, gerçek fakih ve müftü, gerçek ‘Hocaların Hocası’ Erzurumlu Ömer Nasuhi Bilmen hazretlerinin 1959'da Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yayınlanmış 300 sayfalık ‘SUALLİ CEVAPLI DİNİ BİLGİLER’ (Müftülük, vaizlik ve hayrat hademeliği imtihanlarına girecekler için yardımcı kitap) adlı gerçekten çok müfid (faydalı) ve hayırlı kitabını okuyorum....
>
> “Sinsi ve gizli Mutezile mezhebi mensuplarının ve diğer bilcümle fırak-ı dallenin; merhum Ömer Nasuhi Bilmen ve Ahmed Davudoğlu el-Ezheri, Manastırlı İsmail Hakkı, Hacı Mehmed Zihni, Şeyhülislam Mustafa Sabri Tokadi, Muhammed Zahid Kevseri Düzcevi, Beyrut ulemasından Yusuf İsmail en-Nebhani, Mekke Şafii reisülüleması Ahmed Zeyni Dahlan ve benzeri Efendiler gibi Ehl-i Sünnet alimlerinin İslami anlatım ve yorumlarına uymayan inançları, görüşleri, ictihadları, fetvaları batıldır.”
>
> (Mehmet Şevket Eygi, “Son Suikast Teşebbüsü”, ***Millî Gazete***, 9 Mayıs 2011.)

Buradaki, sözkonusu alimlerin “İslami anlatım ve yorumlarına uymayan inançlar, görüşler, içtihatlar, fetvalar batıldır” kaydını aklımızda tutarak, merhum Ömer Nasuhi Bilmen Hoca’nın Muhyiddin İbnü’l-Arabî hakkındaki görüşlerini (ya da fetvasını) okuyalım:

> “Muhyiddin-i Arabî’ye gelince, bunun ilme fadlen muktedir bir şahsiyet olduğu inkâr edilemez ve ahirete ne vechile gittiği de bilinemez. Fakat, **bir kısım sözleri vardır ki, bunlar dinî mikyasa muhaliftir, bunların bir kısmı, sahibinin fıskını, icmaya muhalefetini; diğer bir kısmı da iman dairesinden büsbütün çıkmasını müstelzimdir.**
>
> “Muhyiddin’in kitaplarında, bahusus **Fusûsu’l-Hikem**’inde bu gibi birçok sözlere tesadüf olunuyor, Firavun’un imanına, cehennem azabının adem-i devamına kail bulunuyor, âbide mabudiyet, mahlûka halıkiyet sıfatını izafe ediyor, bütün ecza-i

kâinata birer hıssa-i ulûhiyet ayırarak onlara karşı yapılacak ibadetlerin Allah'a ibadet olacağını iddia ediyor, **daha birçok sözler var ki, hiçbir vechile tevcih ve tevili kabil bulunmamakta.** Eğer bu sözlerde bütün dinî esaslara, lisan kanunlarına, kadim Sofiyye hazeratının nezih, perhizkârane sözlerine muhalif olmalarına rağmen, **tevil edilirse artık cihanda batıl hiçbir söz kalmamak ve hiçbir batıl akide bulunmamak icap eder**. Bunun neticesinde sözler, maksatlara, hakikatlere delâlet hassasından mahrum kalır.

"Hâsılı bu sözler sarihtir, bunları tevile çalışmak zaittir, bunlar bir vecd ve sekir hâlinde söylenmiş şeyler de değildir. Çünkü, kitaplarda yazılmış, bunların **ibkasına kailleri tarafından çalışılmıştır**. Bu sözler, **masum halkın temiz akidelerini bozuyor**, bir kısım kimseleri ilhada sevk ediyor, evamir ve nevahîye itaat kalmıyor, kendilerinde birer rububiyet hıssası görerek **birer firavun kesiliyorlar**. Bu hâl ise hem ferdin, hem cemiyetin saadetine, intizamına muhaliftir.

"**Bir 'vahdet-i vücud' sözüdür birtakım lisanlarda deveran edip duruyor, daha ilimlerin mebadîsinden haberdar olmayan bir nice gafiller, işittikleri bu sözün tesiriyle ne muzlim çukurlara yuvarlanıp gidiyorlar.**

"Evet... 'Vahdet-i vücud' haktır, şu manaya ki: Bütün mükevvenat, hâdistir, mahluktur; Allah'ın kudretiyle kaimdir, Allah Tealâ ise ezelîdir, kadimdir, halık-ı kâinattır, bizzat kadimdir. Binaenaleyh, bütün mükevvenat kendi mahiyetine nazaran yok mesabesindedir. Hak Tealâ'nın varlığı karşısında âdeta bir zıll-i zailden, bir hayalden ibarettir. Bunlar bizzat kaim olmadıklarından kendilerinde hakikî bir varlık şemmesi mevcut değildir. İşte bu itibarla (lâ mevcûde illâ hû) denir ve Allah'tan başka olan mevcutlar yok hükmünde tutulur. Yoksa, bunların da Hakk'ın vücuduna delâlet eden, Hakk'ın kudretiyle kaim birer vücudu vardır.

"Evet... Sâlike bazen seyr-ü sülûk esnasında bir tecelli, bir vecd ve sekir hâli ârız olur, masiva gözünde kaybolup kendisini de göremez bir hâle gelir, kendisine yalnız Hakk'ın şaşaası lâyih olmaya başlar. Güneş doğduğu zaman yıldızlar gökten kaybolduğu gibi Cenab-ı Hakk'ın tecelli nurları parlamaya başlayınca da masiva göze görünmez olur. Bu, bir vahdet-i vücud değil, bir vahdet-i şuhûddur. Artık sâlik, Haktan başkasını görmeyince Allah Tealâ'yı -hâşâ- her şeyin aynı imiş gibi zanneder, diğer bir tabir ile her şeyi Allah'ta mündemeç, onunla müttehid gibi

görmek hayaline düşer. Bu hâl ise bir sâlik için ilk merhaledir ve İmam Rabbanî'nin dediği gibi bir berzahtır, tehlikeli bir ibtilâdır. Vakta ki, sâlik bu merhaleden ileri gider, nusrat-ı ilâhî de kendisini teyit eder, o zaman anlar ki, bütün eşya, Vücud-u Hakk'ın -hâşâ- aynı değil, belki onun birer feyzidir, kudret-i Hakk'ın taallûkiyle vücuda gelmiş birer şahid-i rububiyettir.

"Artık böyle bir sâlik, ya o ilk merhaledeki zannına göre söz söyleyerek feyz-i ilâhîden mahrum, sukuta mahkûm olur, veya nadim ve tâib olarak bu mühlikeden kurtulur. 'Rabb'in dilediğini yaratır ve seçer. (...)' (Kasas, 28/68)

"Demek oluyor ki, böyle bir tarzda vahdet-i vücud tecellisi muvakkattır, tekâmül mertebesinden dûn bir şuhûd hâletinden ibarettir ki, bu sâlik için bir akabe demektir. Bundan geçmeyen bir sülûk sahibi, büyük tehlikelere maruz kalabilir.

"**İşte Fusus'taki sözlerin bir kısmı da sahibinin bu mehlekelere duçar olduğunu göstermektedir.**

"Şeyh Alâüddin en-Neccarî, İzzüddin b. Abdüsselâm, Takıyyüddin b. Dakîk, Zeynüddin el-Irakî, İmam Ebu Hayyan, Şeyhülislâm İbn Teymiye, Allâme-i Taftazanî, Aliyyü'l-Karî, Siracüddin el-Bülkinî, Şemsüddin Muhammed el-Cezerî, Kutbüddin el-Kastalânî, Bedrüddin Muhammed b. Cemâa, şarih-i Sahihü'l-Müslim Kadî Şerefüddin, Allâme Ebu Amr b. el-Hâcib, Sadüddin Çelebi, Şeyhülislâm Ebu Zür'a, Çivizade İbrahim Bikaî, İmam Radıyyüddin b. el-Hayyât, Zeynüddin el-Ezhed gibi pek meşhur ve muktedir ulemadan, muhaddisînden, fukahadan, sofiyeden birçok zevat bu ikinci zümreye dâhildir.

"Müfessir Ebu Hayyân, 'Andolsun 'Allah, ancak Meryem oğlu Mesih'tir' diyenler elbette kâfir olmuşlardır. (...)' (Mâide, 5/72-73) ayet-i celilesinin tefsirinde diyor ki:

" 'Zahiren Müslüman kisvesine bürünen, sofiyeye intisap davasında bulunan birtakım kimseler vardır ki, bunlar hulûle, ittihada kaildirler. Hallâc, İbn Arabî ve saire gibi.'

"Şeyhülislâm İbn Teymiye de bir mektubunda şöyle diyor: 'Ben evvelce İbn Arabî hakkında hüsnüzan ve tazim edenlerdendim, çünkü (**Fütûhat-ı Mekkiyye**, **Metâli'u'n-Nücûm, ed-Dürretü'l-Fâhira, el-Muhkemu'l-Merbût** gibi)

kitaplarında faideli şeyler görmüştüm, fakat hakikî maksadına muttali olmamış, Füsûs'u gibi eserlerini henüz okumamıştım. Biz din kardeşlerimizle toplanır, hakkı araştırır, tarikin hakikatini anlamaya, keşfe çalışırdık, vakta ki iş anlaşıldı, artık üzerimize vacip olan şeyleri anlamış olduk.'

"İbn Teymiye, daha birçok malûmat veriyor ve ezcümle diyor ki: 'Vahdet-i vücuda kail olanlar üç tarike ayrılmıştır. İbn Arabî, birinci tarike mensuptur. Bundan dört yüz sene mukaddem İslâm muhitinde bir bid'at türemişti, o da madumun ilm-i ilâhîden hariç, bir şeyi sabit olması iddiasıydı. İbn Arabî, bu iddiada bulunanlara iltihak etmiştir. **Füsûs**'taki iki esastan biri budur. Diğeri de, Hâlık ile mahlûkatın vahdet-i vücuduna kail olmasıdır. Bu sözleriyle kendisinden evvelki bütün meşayihten, ulemadan ayrılmış bulunuyordu. Mütebakî İttihadiyenin kavilleri de böyledir. Şu kadar var ki, onların arasında İslâm'a en yakın olan İbn Arabî'dir. Onun birçok yerlerde güzel sözleri vardır. Çünkü, o mezahir ile muzahir beyn'ini ayırıyor, emri ve nehyi ve olduğu gibi şerayii ikrar ediyor, sair meşayih gibi bir kısım ahlâk ile, ibadât ile seyr-ü sülûkta bulunmayı tavsiyede bulunuyor. Bunun içindir ki, bir çok âbid kimseler onun sözlerini hakayıkını anlamaksızın ahzetmiş, onunla intifada bulunmuştur. Fakat, bu hakayıkı anlayarak İbn Arabî'ye ittiba edenlerin sözleri ise malûm...'

"**İmam Suyutî'nin Muhyiddin-i Arabî hakkındaki sözlerine gelince; bunlar mütenakız görülmektedir**. Şeyh Burhanüddin el-Bikaî ile muarazada bulunmuş, Tenbîhu'l-Gabî an Ta'ni İbn Arabî namındaki eserinde İbn Arabî'nin tarikini tasvip ve müdafaa etmiştir. et-Tahrir li İlmu't-Tefsir unvanlı kitabında ise İbn Arabî'nin tarikatını tahtıe etmiş, "Kur'an-ı Kerim'i cevher-i lâfzînin iktiza etmediği bir vechile tefsir etmek tahrim-i galiz ile haramdır. Kendisine Kitabu'l-Füsûs nisbet edilen mübtedi' İbn Arabî'nin yaptığı gibi..." demiştir.

"Kezalik İtmamu'd-Diraye şerhu'n-Nikâye unvanlı eserinde de şöyle demişlerdir: 'Biz itikat ederiz ki; ilmen, amelen, sohbeten Sofiyenin seyyidi bulunan Ebu'l-Kasım el-Cüneydî'nin tariki, kavim bir tariktir. Çünkü bu, bid'atlerden hâlî, tefviz ve teslim, nefisten teberrî dairesinde carîdir. **İbn Arabî ve emsali gibi mutasavvifeden bir cemaatın tariki hilâfına ki, o zendikadır, Kitab'a ve Sünnet'e münafîdir**.'

“Vaktiyle Yemen havalisindeki ulema ve Sofiyeden bir kısmı Muhyiddin-i Arabî’ye şiddetle taraftar olup, onu müdafaa ediyor, eserlerini tedrise, neşre çalışıyordu. Ezcümle Cemalüddin-i Kirmanî bu zatın kitaplarını tedris ile, tavzih ve tefsir ile meşgul oluyordu. Diğer bir kısmı da İbn Arabî’nin şer'-i şerife muhalif, ittihat ve hulûlu müş'ir olan yazılarını senet ittihaz ederek müdafaacılara hücum ediyor, İbn Arabî’nin hatalarını nazmen ve nesren tenkit ve teşhire uğraşıyorlardı. Nihayet, büyük bir fitne yüz göstermeye başlamıştı, mesele hükümete aksetmiş, Sultan Nâsır, İbn Arabî’nin bazı kitaplarını toplayarak kütüphanesinde saklamış, Kirmânî de yaptığından nedamet göstererek tâib ve müstağfir olmuştu.

“(828) senesi idi ki, Şeyh Şemsüddin Muhammed el-Cezerî, Yemen’e gelmiş, neşr-i ilme başlamıştı. Birçok âlimler, fazıllar toplanarak kendisinden icazet almaya koyulmuşlardı. İbn Arabî meselesini bu büyük âlimden sual ettiler, onun vereceği cevaba, karara intizarda bulundular.

“Muhammed el-Cezerî, İbn Arabî’nin eserlerini okumuş, vaktiyle bu hususta sair ekâbirin mütalâasından müstefid bulunmuş, lâzım gelen kanaati edinmişti. Bu yüksek âlimin izhar ettiği cevap, Taiz şehrinde Medrese-i Eşrafiye’de yapılan bir icazet merasimi esnasında kürsüye çıkılarak okundu. Orada medresenin istiab edemeyeceği kadar çok olan ulema ve fukaha tarafından tasvip edildi. Sonra bütün Yemen havalisine tamim edilen bu cevap, oralardaki âlimler tarafından da tasdik olundu.

“Bu cevabın hülâsası şöyledir: ‘Evet... Şer-i şerifin zahirine muhalif, Müslümanların zihinlerine şek ve şüphe ilkasına müsait olan kitaplar, **gerek İbn Arabî’ye ve gerek başkalarına ait olsun imha edilmelidir.** Bu, salâhiyattar olan makamlar için bir vecibedir. Bu kitapları mütalâa etmek haramdır. **‘Bunlar tevil edilmelidir’ diyenlerin sözlerine bakmamalı, bu yanlış bir düşüncedir. (Rab kuldur, kul da Rab. O hâlde mükellef kim, keşke bir bilsem) gibi sözler nasıl tevil edilebilir? Böyle bir tevil kapısı açılırsa artık dünyada hiçbir batıl söz kalmaz.** Bence en iyi görünen şudur: İbn Arabî, riyazetle tevaggul edince üzerine sevda galebe etmiş, artık dediğini demiştir. Bunun içindir ki, sözleri arasında birçok ihtilâflar, tenakuzlar bulunmaktadır. Bugün bir şey der, yarın onun hilâfına başka bir şey söyler. Artık böyle bir kimsenin sözüne bakmak caiz olur mu? Nerede kaldı ki, sözlerini nakil ve neşir caiz olsun... Onu taklit eden, onun hakkında hüsnüzan besleyen, iki kimseden biridir: **Ya onun sözlerini tahkik edemeyen, onun içtihadına, ilminin çokluğuna**

bakıp onu bu cihetle sofu, hayırlı bir şahıs zanneden vicdanı selim bir kimsedir veya zahiren Müslim görünen, hakikatte ise ibahaya, hulûle kail bulunan bir zındıktır.' "

(Ömer Nasuhi Bilmen, ***Büyük Tefsir Tarihi***, C. 2, İstanbul: Bilmen Yayınevi, 1973, s. 507-512.)

Eygi'nin Ömer Nasuhi Bilmen Hoca ile ilgili sözlerini yukarıya almıştık.

Görüldüğü gibi, merhum Ömer Nasuhi Hoca, İbn Arabî için, "bir kısım sözleri vardır ki, bunlar dinî mikyasa muhaliftir, bunların bir kısmı, sahibinin fıskını, icmaya muhalefetini; diğer bir kısmı da iman dairesinden büsbütün çıkmasını müstelzimdir".

Ayrıca bu sözler tevil de kabul etmemektedir. Kısacası, Ömer Nasuhi Hoca'ya göre, şayet İbn Arabî mevzubahis sözleri sarfetmiş ve tevbe de etmemişse, iman dairesinden çıkmış, kâfir olmuştur.

Şimdi ise, Eygi'nin İbn Arabî hakkında yazdıklarına bakalım:

"Elime Arapça'dan tercüme edilmiş bir akaid kitabı geçti. İçinde şu cümle vardı:

" 'Velileri aslâ Nebilerden üstün tutmayız. İbn Arabî ve benzeri delâlet ehli, velileri Nebilerden üstün tutanlardandır. Biz bir Nebinin, tüm velilerden üstün olduğuna inanırız.'

"İbn Arabî'ye Ehl-i Sünnet alimlerinin ve fazıllarının büyük bir kısmı Şeyh-i Ekber (En büyük şeyh) demişler ve kendisini övmüşlerdir.

"Onu tenkit edenler de olmuştur ama bunlar övenleri kadar değildir.

"Bir de çok aşırıya giderek 'O, Şeyh-i Ekber değil, Şeyh-i Ekfer'dir' diyen küçük bir azınlık vardır. Bu aşırı sözü İbni Teymiyye söylemiştir.

"Ehl-i Sünnet dünyasının büyük çoğunluğunun Şeyh-i Ekber dediği bir zata Şeyh-i Ekfer (En kâfir şeyh) demek, hiç şüphe yok ki büyük bir ölçüsüzlüktür.

"İbn Arabî'nin velileri nebilerden üstün tuttuğu bir iftiradan ibarettir.

“Yavuz Sultan Selim Şam'ı feth ettiğinde Muhyiddin İbn Arabî’nin kabrinin bulunduğu yer İbn Teymiyye’ciler tarafından mezbele (çöplük) haline getirilmişti. Padişah, Şeyhülislâm İbn Kemal’in bir kısmını özetleyerek zikr edeceğim fetvasına dayanarak Şeyhin kabrini buldurttu ve üzerine kubbe yaptırttı. İbn Kemal özetle şöyle diyor:

“ ‘Kullarından sâlih âlimler yaratan, bu âlimleri Peygamberlerine vâris kılan Allahü Tealaya hamdolsun. Sapıklara doğru yolu göstermek için gönderilen Muhammed Mustafaya ve ashabına salat ü selam olsun. Biliniz ki, Şeyh-i Azam, âriflerin kutbu, muvahhidlerin imamı Muhammed bin Ali İbn Arabî et-Tâi el-Endülisî kâmil bir müctehid, fazıl bir mürşid, hayranlık verici menkabeler ve garib harikalar sahibi bir âlimdir. Çok talebesi vardır, ulema ve fudala katında makbul bir kimsedir. İbn Arabî'yi inkâr eden hatâ etmiştir. Bu hatâsında israr eden sapıtmıştır. Sultanın böyle bir kimseyi edeplendirmesi ve bozuk itikadından sakındırması gerekir. Zira Sultan iyiliği emr ve kötülükten nehy ile vazifelidir.’

“Muhyiddin İbn Arabî’ye en kafir Şeyh diyenlerin birinci özelliği aşırı (gulüvve) kaçan kimseler oluşlarıdır. Ehl-i Sünnet dünyası ulema, fukaha, fudalasının büyük çoğunluğunun Şeyh-i Ekber dediği bir zata en kâfir demek için elbette aşırı olmak gerekir.

“Bunlar İbn Teymiyyecidir. İbn Teymiyyenin tenkitçileri, onu övenlerden kat kat fazladır.

“Vehhabîler de, bütün tarikat ve tasavvuf evliyasını sevmedikleri, onları tekfir ettikleri gibi İbn Arabî'yi de sevmezler. Onların hepsine evliyauşşeytan derler.

“İbn Arabî gibi büyük bir zat için dalâlet ehli tabirini kullanan kitapları okumamalıyız.

“Bir Müslüman Muhyiddin Arabî'nin meşrebinden olmayabilir ama şayet terbiyeli, insaflı, âdil, müeddeb, ârif, âlim, hikmetli, mürüvvetli dengeli bir Müslümansa ona sövüp saymaz.

“Mü’mini tekfir edenin kendisi kâfir olur...

“Yakın devir alim ve fazıllarından merhum İsmail Fennî Ertuğrul ‘**Vahdet-i Vücud ve İbn Arabî**’ adlı kitabında İbn Arabî'ye yöneltilen tenkitlerin hepsini cevaplandırmış, red ve cerh etmiştir.

“İbn Arabî’nin **Fütuhat-ı Mekkiye** kitabının sadece Vesâya (Öğütler) cildini herkes okuyabilir. Diğer ciltleri avamma mahsus değildir, izinle bir üstadın okutmasıyla okunabilir. içlerinde gâvamız, esrar, incelikler vardır.

“İbn Arabî Şeriatın zâhirine sımsıkı bağlı, sahih itikatlı, beş vakit namazı dosdoğru kılan, emirleri yerine getiren, yasaklardan kaçınan veli bir Müslümandı. Onu anlamayanlar, dillerini tutsunlar da, mü’mini tekfir ederek imanlarına ve ebedî saadetlerine zarar vermesinler.

“İbn Teymiyyeci aşırılar, ilimleri ve güçleri yetiyorsa, imam ve üstad olarak kabul ettikleri zata yöneltilen suçlamalara öncelikle cevap versinler.

“Cenab-ı Hak cümlemizi gulüvden, aşırılıktan, insafsızlıktan, onu bunu tekfir etmekten, imana zarar veren bid'atlerden, firak-ı dalleye kapılmaktan ve uymaktan muhafaza buyursun.”

(Mehmet Şevket Eygi, “Hâtemü’l-Evliya İbn Arabî”, ***Millî Gazete***, 20 Temmuz 2010.)

Bunları yazan Eygi’nin şu sorulara cevap vermesi gerekirdi:

1. İsmail Fennî Ertuğrul icazetli bir alim olmadığına göre, neden bu tür konularda onu eserine atıfta bulunuyordu?

2. Ömer Nasuhi Bilmen ve Şeyhülislam Mustafa Sabri Tokadi gibi alimlerin “İslami anlatım ve yorumlarına uymayan inançların, görüşlerin, ictihadların, fetvaların batıl olduğunu” savunduğuna göre, İbn Arabî hakkındaki kendi düşüncelerinin de batıl olduğunu kabul ediyor olmuyor muydu? Mustafa Sabri Efendi’nin, eserlerinde İbn Arabî’yi yerden yere vurduğunu biliyor muydu?

3. İcazetsiz bir yazar olarak, “İbn Teymiyyenin tenkitçileri, onu övenlerden kat kat fazladır” diyordu. Merhum Ömer Nasuhi Hoca ise şöyle diyor: “Filhakika, pek yüksek bir âlim olan İbn Teymiye’nin bir kısım sözlerini bilâhare bazı mutaassıp kimseler senet ittihaz etmiş,

bunları kısmen yanlış tefsire tâbi tutmuş, bu zatın sarih sözlerine bakmayıp da bazı sözlerinin lâzımını ele almış, bunları bugünkü Vehhabiye mezhebinin esasları meyanında göstermişlerdir. Yoksa, İbn Teymiye'nin âlim, fazıl, müteşerri, zahit bir zat olduğunda şüphe yoktur." (Bilmen, ***a.g.e.***, II, s. 545.) Bu durumda, İbn Teymiyye konusunda kime itibar edeceğiz, ona mı, Ömer Nasuhi Hocaefendi'ye mi?

4. "İbn Arabî gibi büyük bir zat için dalâlet ehli tabirini kullanan kitapları okumamalıyız" dediğine göre, Ömer Nasuhi Hoca'nın kitaplarını da okumamalı mıyız? Ayrıca, bizzat kendi yayınevinin (Bedir) tercüme edip yayınladığı bir kitapta (Musa Carullah'a cevap verdiği kitabı), Mustafa Sabri Efendi'nin, İbn Arabî'nin görüşlerinin batıl olduğunu ayrıntılı bir şekilde yazdığını biliyor muydu?

5. "İbn Arabî'ye Ehl-i Sünnet alimlerinin ve fazıllarının büyük bir kısmı Şeyh-i Ekber (En büyük şeyh) demişler ve kendisini övmüşlerdir. Onu tenkit edenler de olmuştur ama bunlar övenleri kadar değildir" diyen Eygi, İbnü'l-Arabî konusunda özel bir uzmanlığı bulunmadığına göre, bu iddiasını neye dayandırıyordu? (Konunun uzmanının ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'ndeki ilgili maddede belirttiğine göre, İbn Arabî aleyhinde fetva verenlerin sayısı, lehinde verenlerden fazladır.)

TEKKE OYUN HAVALARI VE TASAVVUFÎ DÜĞÜN MÛSIKÎSİ

Hâlâ yerlerinde duruyorlarsa, ***youtube***'da Mehmet Şevket Eygi'nin mürşidi Kıbrıslı Nazım'la (Kral **Charles**'ın müslüman olduğunu müjdeleyen Nazım'la) ilgili bazı ilginç **video** kayıtları mevcuttu..

Mesela bunlardan birinde (http://www.youtube.com/watch?v=qEGR8YHpGww) Nazım'a genç bir bayanın, "Elinizi öpebilir miyim?" diye sorduğu, onun da, "**Elimi de öpmedikten sonra ne yapıciiz?**" dediği görülüyor.

Eli şap diye öpülüyor.

Aynı video'da, bir müridine **düdük** eşliğinde "Allah" dedirtiyor.

Nazım'ın her **düdük** çalışında beriki Allah diyor, Nazım bir ara yarışa giriyor, arka arkaya çalıyor, mürid yetişmeye uğraşıyor. Sonra da Nazım, "Heh heh heh" diye gülüyor.

Bir başka video kaydından, söz konusu el öpme seremonisinin bir **röportaj** sırasında yapıldığını anlıyoruz.

Yaşına gore çok keyifli ve neşeli bir adam bu Nazım.. Genç kadın kendisiyle röportaj yapıyor, bu da röportajı renklendirmek için **kadına el şakası** filan yapıyor, eliyle kafasına bir fiske vuruyor, kadın kikirdiyor, ardından da Nazım'ın elini öpüyor.

Kadın, elini öpmeye doyamamış olacak ki, konuşmanın seyri içinde bir süre sonra soruyor: "Elinizi öpebilir miyim?". Cevap: "**Öp tabi!** Elimi de öpmedikten sonra ne yapıciiz?"

O arada bir başka genç kadın ekranda gözüküyor, o da el öpüyor. (http://www.youtube.com/watch?v=A-6rafXOabI)

*

Bir başka video kaydında, def, ilahi ve elle tempo eşliğinde **tepinme** sahnesi var ki, buna zikir meclisi demek, İslam'a hakaret olur.

Zaten tepinenler de zikir yapmıyor, salt tepiniyor.

Bir süre sonra tepinmelerin yerini bir düğün evinde rastlanabilecek türden **parmak çıtlatarak oynanan** oyunlar alıyor.

Sona doğru, Türk usulü tepişmenin yerini **Batı tipi dans figürlerine benzeyen** daha hızlı hareketler alıyor.

"Tasavvuf musikisi" lafını biliyorduk da, buna artık nasıl bir ad korlar bilemiyorum. "**Tasavvufî düğün havaları**" mı derler artık, "Tasavvufî salon dansları" mı, bilemem. (http://www.youtube.com/watch?v=KYVfk42YDis)

*

Başka bir video kaydında Nazım, **Adnan Oktar**'ın arkadaşına **Mehdi** hakkında bilgiler veriyor. Mehdi **hanımları oturtur, onlarla konuşurmuş**, herkes derdi başka sanırmış, ama öyle değilmiş. **(**http://www.youtube.com/watch?v=ZwYbd838wbc)

Körün istediği bir göz, Allah vermiş iki göz.. Tam Adnan Oktar'a göre **Mehdi tarifi**..

Bir başka video'da Nazım'ın "**sivil idare**"ye verip veriştirdiğini görüyoruz. "Sivil askere hüküm edemez. Asker umumuna hükmedebilir" buyuruyor.

Ona göre İslam, askerî diktatörlük demekmiş. Biraz konuşuyor, sonra tekrar aynı lafa geliyor:

> "Sivil askere hüküm edemez. Asker (Burada biraz duraklıyor, düşünüyor), asker, askerî hüviyetnen millete hükmeder."

Bu Nazım da, **fetva verme ve içtihat yapma** konusunda en az Bay Mehmet Şevket kadar cesur.. Aralarında yarışıyorlar mıydı ne!..

Nazım'ın **Ergenekon** konusunda da içtihat ve fetvaları var:

> "Bu Ergenekon'u ben kabul etmiyorum…. **Şerefli hizmet** yapmış adamları toplayıp mahkemeye getirmek, yok tutuklamak, yok bilmem ne, bu **İslam'da yoktur**…. Nerden çıktı bu Ergenekon, mergenekon? …. bir zararları olmadı ki.. Şimdiye kadar **Cumhuriyet'in emrinde** olan kimseler…"
>
> (http://www.youtube.com/watch?v=RWoKsWaviG4)

MEHMET ŞEVKET'İN MÜRŞİDİ KIBRISLI NAZIM

Bay Mehmet Şevket (Eygi) bir yazısında şöyle diyordu:

> "… Bu adamlar Kıbrıs için **Allah'ın bir lütfu** olan Şeyh Nazım'a da son derece düşmandırlar. Onun Cuma günü hutbe okumasına, namaz kıldırmasına karşı çıkmaktadırlar."
>
> (***Millî Gazete***, 27 Haziran 2007)

"Allah'ın (Bay Mehmet Şevket'e göre) lütfu" Nazım'ın, manken görünümlü artistik kızlarla televizyonda "tebliğ" faaliyetinde bulunan (ve de onların havuz başlarında cıscıbıldak soyunmalarını izlemekle yetinmeyip birlikte fotoğraf çektiren) **Adnan Oktar**'a açık destek vermiş olduğu biliniyor.

Bay Mehmet Şevket, fotoğrafdaşı Adnan Oktar hakkında "**Allah'ın lütfu**" kabul ettiği şahıs gibi mi düşünmektedir? Nazım Allah'ın Kıbrıs'taki, Adnan da Türkiye'deki lütfu mudur?

Nazım adlı Kıbrıslı vatandaşın bir ara "**son şehzade Selim Han**" diye birisini ortaya sürdüğü, Sultan Abdülhamid'in soyundan geldiği savunulan bu şahsın **hilafet** iddiasında bulunduğu biliniyor. Bay Mehmet Şevket bu konuda ne düşünmektedir? Bu da, "Allah'ın (kendisine göre) lütfu"nun **esintilerinden** biri midir?

*

Bay Mehmet Şevket, **Nazım** adlı Kıbrıslı yaşlı adamın **Papa** ile görüşmesine ilişkin olarak da şunları yazmış bulunuyordu:

> "Birkaç gün önce, Kıbrıs'ta Papa'nın Şeyh Nâzım ile görüştüğüne dair bir haber yayınlandı. Okuyucu yorumlarının bir kısmını okudum ve doğrusu bazı yorumcuların nam ve hesabına çok **utandım**, çok **üzüldüm**. Şeyh Nazım hicrî tarihle hesaplayacak olursak **90 yaşında beli bükülmüş bir pîr-i fânidir**. Bu yaşta bir kimsenin **dimdik duramaması** bir **kusur ve ayıp değildir**. Adamlar kalkmışlar, **papa önünde eğildi** diye yazıyorlar. Ne büyük insafsızlık… "

(***Millî Gazete***, 9 Haziran 2010)

Google'da "Papa Nazım Kıbrısi" yazıp "görseller"de aramış bulunuyorum. Çıkan fotoğraflara baktım, birinde **Allah'ın (Bay Şevket'e göre) lütfu** Nazım'ın Papa'nın karşısında saygı olsun diye biraz **eğilmiş** olduğu görülüyordu.

Bay Mehmet Şevket, neden **Papa'ya gösterilen bu saygıya** üzülmüyordu, bundan **utanç duymuyordu** da, Nazım'ın eleştirilmesi onu üzüyor, utandırıyordu?

Bu kibarlık budalası "**Şeriata sımsıkı bağlı**" olmayı önemsiyordu hani..

Nerde kaldı senin Şeriat hassasiyetin?

Daha doğrusu, nantoşist Şevko'nun hassasiyetleri neden hep böyle **çifte standart** usulü çalışıyordu? Onu neden bir türlü **sabit bir standart**ta yakalayamıyorduk?

Neden, "Nazım kardeş, 90 yaşında bir pîr-i fanisin, bir ayağın çukurda, herkes gibi fanisin işte, belin bile bükülmüş.. Sana bu **Papa** seremonileri yakışır mı?" diyemiyordu?..

*

habervakti.com'da bu Papa ile görüşme olayı şöyle haber yapılmıştı:

Papa, Şeyh Kıbrısî ile görüştü

06 Haziran 2010 Pazar 12:21

Papa 16. Benediktus, KKTC Din İşleri Başkanı Dr. Yusuf Suiçmez'in görüşme **talebine yanıt vermedi**, Nakşibendi tarikatının lideri Şeyh Nazım Kıbrisi ile görüştü

Vatikan Sözcüsü Peder Federico Lombardi ise görüşmenin program dışı olarak ara bölgedeki Sainte-Croix katolik kilisesinde yapıldığını belirterek, Şeyh Kıbrısi'nin 16. Benediktus'un **kilisede yönettiği ayine katıldığını** kaydetti.

Lombardi'nin basına yaptığı açıklamaya göre, Şeyh Kıbrısi, **daha önce dinler arası bir törende Papa 2. Jean Paul ile tanıştığı** gibi, Papa 16. Benediktus'un ziyaretini duyunca **kendisiyle tanışmak için kiliseye geldiğini** anlattı.

Nakşibendi tarikatının lideri Şeyh Nazım Kıbrısi, KKTC'nin Lefkoşa bölgesinde ikamet ediyor.

KKTC Din İşleri Başkanı Dr. Yusuf Suiçmez, en son dün Papa'ya BM aracılıyla mektup göndererek KKTC'ye **davetini yinelemiş** ve Papa'nın **Kıbrıs'ın iki tarafını da ziyaretinin**, "dinler arası diyaloğa ve müzakerelere yönelik destek mesajı açısından iyi bir fırsat olacağını" bildirmişti.

Bu arada, Papa 16 Benediktus, Lefkoşa'da bir maronit okulunda, Ada'daki küçük katolik toplumuyla görüşmesinde, Hıristiyanlar ve Müslümanlar arasında **dinlerarası diyalog çağrısı** yaptı.

(http://www.habervakti.com/news_details?id=28645)

Görüldüğü gibi Rimpapa, Kıbrıs'ın Türk tarafını **resmen tanımış olmamak** için, **iki kez** yapılan davete icabet etmiyor.

Nazım ise, Rimpapa'yı **tanıyor**, koşa koşa gidiyor.

Üstelik, önceki Papa ile de samimiyet kurmayı başarmış..

Papa ise, bir taraftan **dinler arası diyalog** teranelerini tekrarlarken, diğer taraftan Kıbrıslı Türkler'e lisan-ı hal ile "Çok beklersiniz" mesajını veriyor.

Nazım ise, dinler arası diyaloğun Rimpapa'yı mestettiği anlaşılan bir örneğini sergileyerek, kalkıp onun **ayağına gitmiş**..

Bu yetmemiş, hafifçe **eğilerek saygı sunmuş**..

Bu da yetmemiş, **Kilise'deki ayine katılmış**..

Ve Bay Şevket bunlardan **üzülmemiş**, bunlardan **utanç duymuyor**..

Ya neye üzülüyor ve neyden utanıyor?..

Bay Nazım'ın **eleştirilmesinden** üzüntü duyuyor ve utanca kapılıyor.

*

Evet, az **kurnaz** değildi bu Bay Şevket!..

Nazım'lı ve Adnan Oktar'lı resmine bakarken Şener Şen'e benzediğini düşünmüştüm. Yani "**sanatçı**"lıkta da ondan aşağı kalmazdı Bay Mehmet Şevket: "Tamaam, Papa'nın karşısında eğildi ama, niye eğildi… Hele bir sor.."

Bu Bay Şevket, kitap satın alıp biriktirmeyi severdi, fakat okumayla arası, anlaşıldığı kadarıyla pek iyi değildi. Bu yüzden, Abdülmecid b. Muhammed el-Hânî'nin **el-Hadâiku'l–Verdiyye**'sinde geçen bir anekdotu muhtemelen bilmez. **Halid-i Bağdadî** k.s., halifelerinden birinin bir şehirdeki tarihî **kilise**yi gezdiğini öğrenince kızmış, onun, kiliseye girmenin ateş çukuruna girmeye benzetildiği bir hadîsin varlığından haberinin olup olmadığını sormuştur.

Soru şu: Neden Bay Mehmet Şevket Şeriat'e sımsıkı bağlılığı değil de, **Nazım'a sımsıkı bağlılığı** önemsiyordu?

HRİSTİYANÎ MÜSLÜMANLIK (!)

Yeni Şafak yazarı **Prof. Faruk Beşer**, 21 Aralık 2018 tarihli yazısında şunları söylemişti:

> İsabetli mi bilmem ama sık sık dile getirdiğim bir husus vardır: Bizler İslam medeniyetinin en şanssız halkasını oluşturuyoruz. Kökümüzden, asaletimizden ve birikimimizden (gelenek kategorisine girmek istemediğim için) koparıldığımızdan dolayı **İslam'a bir bütün olarak** bakamıyoruz. Sanki her birimiz parçalanmış bir bedenin bir parçasına tutunup, İslam olarak onu korumaya çalışıyoruz. Sonra bir parçanın daha ondan olduğuna ikna olursak onu da elimizdekine ekliyor ve bu yolla bütünü tamamlamaya çalışıyoruz. Herkesin elindeki **parça ya da parçalar** farklı olduğu için kimse de öbürünün İslam'ını beğenmiyor. Hatta **İslam'a kendimiz olarak da bakamıyoruz. Başkalarının nefretleri, aşağılamaları, eleştirileri bizim konumumuzu değiştiriyor. Onlara göre konuşmaya başlıyoruz.**
>
> **Sanatçı ya da sanatsever** olanımız, biraz da modanın etkisiyle sanata gereğinden fazla vurgu yapıyor, ***Kuranıkerim***'in sanata ne kadar değer verdiğinden söz ediyor. Ondaki bir hüsün kelimesinden bir sanat felsefesi çıkarıyor. **Sanatı anlamadıkça, sanatı sevmedikçe** adam olamayacağımızdan bahis açıyor.
>
> **Bir edebiyatçı**, bir şair, bir romancı bütün problemin bu alanları boş bıraktığımızdan kaynaklandığını yana yakıla anlatıyor. **Edebiyattan, şiirden, hatta tiyatro ve sinemadan anlamayanların İslam'ı da anlayamayacağını** söylüyor.
>
> **Dini ilimlerde** ve modern bilimlerde bile böyle. **Tefsirci** müfessirlere göre, hadisçi muhaddislere göre, **fıkıhçı** fukahaya göre bir İslam hayal edip anlatıyor. Diğer sosyal bilimlerdekiler de farklı değil. Bir bakıyorsunuz bir **sosyoloğun İslamı**, bir **mühendisin İslam'ı**na hiç uymuyor. Bu arada, her nedense dindar fen bilimciler genellikle daha muhafazakâr oluyorlar. Sosyologlar ve felsefeciler ise daha esnek oluyor, daha kafalarına göre takılabiliyorlar.
>
> **Siyasetçi** daha pragmatist olabiliyor, dinin uzlaşmacı yönüne ağırlık veriyor.

Şair ruhlu insanlar, temiz kalpliler, ya da dünyanın sıkıcılığından bıkmış olan ve olaylara insancıllık penceresinden bakanlar Polyannacılık oynayabiliyorlar, Yunusla, Mevlana ile Ahmet Yesevî ile biraz daha derinlere dalabiliyorsa İbn Arabi ile Konevî ile yetinmek, dünyaya böyle bakmak istiyor.

Hatta erkek **erkekçe bir İslam**, kadın **kadınca bir İslam** hayal ediyor. Çocuklara sorulsa muhtemelen onlar da İslam'ı oyuncaklarla dolu camiler olarak hayal ederler. Yaşlılar ise sıcak bir elin, **sıcak bir yuvanın İslam'ın esası olduğunu** anlatırlar.

Sufi birisi takvayı günde üç dört saat kıbleye dönüp diz çökerek evrad ve ezkâr ile meşgul olmak olarak görür. **Mücahid** birisi en büyük ibadetin cephede Allah için vuruşup ölmek olduğunu söyler.

Aslında bunların her birinde bir hakikat payı ve İslam'dan bir parça vardır. Mesele bu parçanın İslam'ın ne kadarına tekabül ettiği ve neresine konması gerektiği meselesidir. Bunu da ancak **âlimi kül** olan önderler görüp gösterebilirler. Onların bulunmadığı gümüz şartlarında ise âlimlerin hiç olmazsa birkaç tanesi bir araya gelerek bu önderliği oluşturabilirler. Yazıyı tasarladığımda hiç hesapta yokken söz geldi yine âlimler birliğine dayandı. Bu ayrı bir fasıl.

Biz sadede gelelim; işin tabiatı budur. **İnsanların hepsi aynı şeyi istemez, aynı kabiliyeti taşımaz, aynı duyguları yaşamaz.** Şairin dediği gibi, 'Ben üzümün suyun severim sûfî dânesin'… Problem, herkesin bizim gibi olmasını beklememizdir. Sahabe toplumunda da her karakterde insanlar yok muydu? Ashab-ı suffe ya da Suheyb er-Rumi gibi **sufi-meşrebler**, Hz. Ali gibi haydar-ı kerrar **mücahidler**, Abadile (Abdullahlar) gibi **ilim aşıkları**…

Daha kötü durum ise şu: **Takvayı** mesela sarığa, cübbeye, evrada **indirgemiş** birinin başka şeylerle uğraşanı abesle iştigal ediyor diye suçlaması, bu ikincinin ise onun yaptığını hepten **anlamsız sanması**.

O halde kimse kimseyi kendi penceresinden gördüklerini söylediği için kınamamalı, **başka pencerelerin de bulunduğunu** hesaba katacak kadar akıllı olmalı.

Ancak bunların hepsinin İslam'da yeri var diye hepsini ayrı ayrı birer İslam olarak görüp İslam budur da diyemeyiz. **Bütünde hangisinin, nerede, ne zaman ne kadar bulunması gerektiğini de bilmeliyiz.** Parça ile yetinmemeliyiz, bütünü görmeliyiz. Yap-bozu elbirliği ile tamamlamalıyız, hedefimiz r**esmin bütününü görebilmek** olmalı. Bu da **bilgiye muhtaç**. Bunu gösterecek mütefekkirlere, âlimlere ihtiyacımız var.

*

Prof. Beşer'in teşhisi isabetli, fakat "**ölçü**"yü müşahhas biçimde söylemeden lafı tamamlamış.

"Hah, şimdi söyleyecek, dilinin ucunda" diye bekliyorsunuz fakat arkası gelmiyor.

Aslında **ölçü** basit, fakat ağaca bakarken ormanı görememek dediğimiz durum tam da burada ortaya çıkıyor.

Bu noktaya tekrar dönmeden önce, aynı "**ölçü eksikliği**"nin ***Yeni Şafak*** gazetesinin diğer bir yazarının, Prof. **Hayrettin Karaman**'ın aynı tarihli (21 Aralık) yazısında da kendisini gösterdiğini belirtelim:

> T.C., 14 Ekim 1985 tarihli ***Resmi Gazete***'de ilan edilen "Kadınlara Karşı Her Türlü Ayırımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi"ne imza atmıştır. Bu sözleşmenin 6. Maddesi şöyledir: "Taraf devletler, kadın ticareti ve fahişeliğin istismarının her şekliyle önlenmesi için yasama dahil gerekli bütün önlemleri alacaklardır."
>
> Değerli kardeşimiz **Şevket Eygi** Bey haklı olarak, sözleşmeye rağmen resmi **seks köleliğinin** devamına isyan ediyor ve kadın haklarıyla ilgilenen şahıs ve kuruluşları bu çirkin uygulamanın sona ermesi için faal olmaya çağırıyor:
>
> "İslam feministlerine, feminist ilahiyatçılara: **Resmî izin belgeleriyle KDV'li seks köleliği** yapılmasını **yüksek sesle tenkit ve protesto** etmezseniz samimiyetsiz, ikiyüzlü, riyakâr olursunuz. Devletimiz seks köleliğine, resmî ruhsatlı ve vesikalı fahişeliğe izin vermeyeceğine dair uluslararası kadın hakları sözleşmelerine imza koymuştur. Diyanet İşleri Başkanlığı'ndaki kadın feministlerin bu konuda sessiz kalmaları gariptir."

Alıntıladığım bu çağrıda geçen “ilahiyat ve Diyanet feministleri” ifadesine katılmıyorum, ama şikayete ve ilgi çağrısına katılıyor, genel olarak zinayı ve vesikalı seks köleliğini **kınıyorum.**

Evet, Diyanet ve İlâhiyat camiasında kadın hakları ile ilgilenen ve bazı çevrelerin kabul edemeyeceği ölçüde hak ve hürriyet isteyen şahıslar olabilir, ama bunlara feminist değil, aşırı ve/veya mutedil Müslüman kadın hakları savunucuları demek doğru olur.

Şevket Bey’in bir çağrısına daha, bir imam-hatipli olarak canı gönülden katılıyorum. Şöyle diyor:

“Bütün İmam-Hatip okullarındaki bütün öğrenciler, vakit namazlarını okul camiinde, **okul imamı**nın ardında **cemaatle** kılmalıdır…”

… “Din okulu” değil de “din eğitim ve öğretimi veren okul” demeyi tercih edeceğim İmam Hatip okullarında öğretimden daha ziyade eğitime önem verilmeli, öğrenciler öğrendikleri dini önce kendi hayatlarında uygulamalıdırlar. Dinimizin en önemli ibadeti namazdır. Namazsız Müslümanın dinden çıkıp çıkmadığı bile tartışılmıştır, Ehl-i Sünnet’e göre dinden çıkmasa da büyük günah işlemiş ve “fâsık” yaftasını hak etmiş olmaktadır. Ayrıca namazın **cemaatle** kılınması da en azından **müekked sünnet**tir. Cuma ve cemaat yükümlülüğünü kaldıran mazeretler vardır; bu mazeretleri bulunmayan Müslümanların namazlarını camilerde cemaatle kılmalarının “sünnete uyma” yanında pek çok hikmet ve faydaları vardır. Tabii bunların gerçekleşmesi, imamı ve cemaatiyle Müslümanların gerçek manada cami cemaati olmalarına bağlıdır.

İmam Hatip okullarında programların, okulda idrak edilecek namazların cemaatle kılınmasına imkan verilecek şekilde hazırlanması eğitimin bir parçası olmalıdır. İmamların son sınıf öğrencilerinden seçilmesi, münavebe usulü, öğretmenlerin de cemaate iştiraki uygun bir uygulama olur.

*

Tabiî bu ifadeler akla, **Mustafa Kemal**‘in okul arkadaşı **Ali Fuat Cebesoy** paşanın hatıralarında değindiği bir hususu getiriyor.

Harbiye'de (Harp Okulu'nda) namaz kılmak zorunluymuş.. Fakat, yeterli abdest alınacak yer bulunmadığından bazıları **abdestsiz namaz** kılmak zorunda kalıyormuş.

Bunu, bazılarının **abdest almamak işine geliyormuş** şeklinde anlamak da mümkün.. Çünkü, yeterli yer bulunmaması cemaate katılamamaya yol açabilir de, abdestsiz namaz kılmaya yol açmaz.. Beklersin, ortalık boşalınca abdest alır tek başına namaz kılarsın.. Hiç imkân bulamadın ve vakit de tam çıkmak üzere ise, o takdirde teyemmüm yaparsın.

Hayrettin Karaman'ın yazısına dönersek, "değersiz kardeşi" **Şevket Eygi**'nin ucuz kahramanlık taslayarak Diyanet'teki hanım personeli o tür konularda konuşmuyorlar diye eleştirmesi, müteveffa **Uğur Mumcu**'nun tabiriyle konuşmak gerekirse, şirret "**bohçacı kadın dedikoduculuğu**"na tekabül ediyor.

Memlekette böyle bir sorun varsa, bununla uğraşma sorumluluğu öncelikle kendilerine terettüb eden çok daha başka **kurum, kuruluş, şahıs ve yetkililer** var.

*

O hanımların protestosu ne işe yarayacak?.. Onlara, "Sizin **görev alanınıza** bu tür protestolar girmiyor" demeyecekler mi?! "Sizi ***Kur'an*** kursu hocası yaptık, ***Kur'an*** öğretin dedik, sizin yaptığınız şeye bak!" denilmeyecek mi?

Diyanet'in hanım personelinin böyle davranması **hikmetlice** bir davranış da olmaz.

Vatandaş hanımların **camiye gitmesine bile "kıl oluyor"**, fakat böyle **biraz müstehcen** kaçan bir konuda protesto yapmalarını da bekliyor.

Ne yapsınlar, sokağa çıkıp **Kibar Şevket üslubuyla** yazılmış **"Seks köleliğine hayır!"** pankartlarıyla yürüyüş mü yapsınlar?

Maksat üzüm yemek değil, bağcı dövmek.. Bu, Kibarlık Budalası Kabasaba Şevket'in **feminizm** vurgusundan ve üsluptan anlaşılıyor. Diyanet'teki hanımlardan **feminist** suçlamasını hak etmeyenlerin protesto yükümlülüğü yokmuş demek ki..

Madem o kadar akıllısın, 2011 yılında Fethullahçılar için "**açık telgraf**" yazdığın **Recep Tayyip** efendiye bu konuda niye "açık telgraf" yazmıyorsun da ona yalakalık yapıyorsun?

Bu konuda sorumluluk ve yetki kimin?.. **Devlet**in..

Devletin başında kim var?.. **Recep Tayyip Erdoğan** hazretleri..

Yani sorumluluk ve yetki Tayyip Bey'de..

Ve bu **kırmızı başlıklı kibarlık budalası** (sözde kibar, özde kazma) "bendemiz", Tayyip Bey'e yağ çekip duruyor. Yağın bini bir para..

Sen kendin ona bir **açık telgraf** yazıp da o hanımlara ve diğer beylere örnek olsana!.. *"Bak, elinde **uluslararası hukuk** çerçevesinde bahane de var. Bunu yap! Yapmadığın için seni şiddetle kınıyor, protesto ediyorum. O kadınların ve işlenilen günahların vebali senin üstünde"* desene..

Yok, demez..

Beyefendi kibar, "Zatıaliniz, bendeniz, hımmm, mımmm, ihi hi hi, ki ki ki ki.." filan diye Recep Tayyip efendiye şirinlik taslayacak, Diyanet'teki hanımları da "vesikalı kadınlar" konusunda niye konuşmuyorlar diye eleştirecek..

Vay köftehor ajan vay!

*

Gelelim asıl mevzuya..

Bu **Şevket** efendi aslında **Hristiyanları** örnek alıyor..

Onların **papaz okullarında** (hatta **laik** yatılı okullarında) **toplu ayinler** filan yapılır, onlara özeniyor.

Faruk Beşer'in başta dile getirdiği konuya da dönerek şunu söylemek gerekiyor:

Ölçü, birşeyin farz-ayn, farz-ı kifaye, vacip, sünnet, müstehap, mübah, haram, mekruh vs. olmasıdır.

Buna dikkat ettiğinizde herşey yerli yerine oturur..

Böylece **adaleti** gerçekleştirmiş, **hikmetli** davranmış, herşeye hakkını vermiş, herşeyi layık olduğu yere oturtmuş olursunuz..

Mesela, imam hatip gibi liselerde öğrencilere **cemaatle** namazı **zorunlu** yapmak, sünneti, uygulamada farz derecesine çıkarmak olur. Yanlıştır.

Aşırılaşan herşey zamanla zıddına inkılab edecektir.

*

Üstelik, kibar ajan Şevko'nun riyakârca yaptığı **uçuk kaçık** tekliflerin uygulanabilirliği de yoktur.

Çünkü, o özendiği, örnek aldığı **papaz okullarının** kampüslerinde birer küçük kilise bulunur. İmam hatip liselerinde tüm öğrencilere yetecek camiler yok.. Namazların o şekilde cemaatle kılınabilmesi için, okul binalarından bir katının tamamen mescide dönüştürülmesi gerekir.

İnsanları (müslüman oldukları takdirde) **sadece farzları** (ve **şeair** kapsamına giren sünnetleri) yapmaya zorlayabilirsiniz. Onun ötesine karışmamanız gerekir. **Yerine göre** tavsiye edebilirsiniz, fakat mecbur tutamazsınız, **psikolojik baskı** vs. yapamazsınız. (**Cemaatle namaz** gibi müekked sünnetlerde **duruma ve yere göre** teşvik söz konusu olabilir, fakat yine de **zorunlu** hale getirilemez ve **yaptırım konusu** yapılamazlar.)

Prof. Beşer'in verdiği örnekler çerçevesinde gidersek, siz tarikat eksenli **nafile ibadetler** yapıyor, **sanatla** vs. iştigal ediyor olabilirsiniz, fakat başkalarını bunlara ne zorlayabilir, ne de uzak duruyorlar diye kınayabilirsiniz. Eğer kınıyorsanız, başkalarında bulunmadığını öne sürdüğünüz "**öz**"ün asıl sizde olmadığı, ham yobaz kaba softa tanımına tamı tamına sizin uyduğunuz ortaya çıkar.

Önümüze bir mesele geldiğinde **"ölçü"** olarak kendimize soracağımız soru şudur: **Bunun hükmü nedir**, farz mıdır, vacip midir, müstehap mıdır, **mübah** mıdır, haram mıdır, mekruh mudur? Nedir?

İşte o zaman, sufiyi de, mücahidi de, alimi de, sanatkârı da, onların faaliyet ve meşguliyetlerini de, olması gerektiği konumda görür, adalete ve hikmete uygun biçimde değerlendirirsiniz.

*

Mesela ayet-i kerîmede müminlerin hepsinin birden **cihad** için sefere çıkmasının uygun olmayacağı, bir kısmının geride kalıp **ilim** öğrenmesi gerektiği belirtilir (Tevbe, 9/122).

Burada cihad da, ilim tahsili de **farz-ı kifaye** konumundadır. Bazıları cihad ettiğinde diğerlerinin üzerinden bu yükümlülük kalkar.

İlim için de aynı durum söz konusudur. Fakat hiç kimse cihad etmese herkes sorumlu olur, ya da bir genel seferberlik ve düşman taarruzuna karşı koyma durumunda gücü yetenlerin bir kısm buna yanaşmasa, onlar da sorumlu olurlar.

Öz ve kabuk edebiyatı yaparak **farzları önemsizleştiren** çarpık "öz pazarlamacılığı" riyakârlığından da uzak durmak gerekir.

Özetle: Temel ölçü, **fıkhî hükümler**den, yani **Şeriat**'ten ibarettir.

Bunun ötesi, **insanların iç âlemi** vs. Allahu Teala ile kullar arasındadır. İnsanların iç dünyaları hakkında hüküm verecek olan Allahu Teala'dır, bizler değiliz.

İnsanları **iç dünyaları** değil, **sözleri ve eylemler**i çerçevesinde ve **Şeriat'ı ölçü alarak** sorgulayabilirsiniz.

İnsanları Şeriat'in hükmünü taşacak şekilde sorgulamak da, onlara ek yükümlülükler getirmek de, **rablik taslamak** anlamına gelir.

Tekrarda fayda var: Temel ölçü, **fıkhî hükümler**den, yani **Şeriat**'ten ibarettir.

RÜYADA ŞEYHTAN GÖRMENİN TABİRİ

ÇEKİRGE: Usta, Mehmed Şevket Eygi'nin **şeyh**tanlı rüyasından haberin var mı?

USTA: Hayrola ne rüyası?

ÇEKİRGE: ***Millî Gazete***'nin 11 Eylül 2018 tarihli sayısında yayınlanan yazısında şöyle diyor: *"Hayırdır inşaallah, merhum Şeyh Nazım efendiyi rüyamda gördüm. Mescid veya tekke gibi bir yerde, secde edilecek yeri halı, gerisi tahta bir mahalli göstererek, Resulullah burada namaz kıldı dedi."*

USTA: Görebilir.. Bir yerli-milli ajan, bir İngiliz ajanını rüyasında görmüş.. Tencere kapak hikâyesi..

ÇEKİRGE: Ama usta, Şeyh Nazım….

USTA: Şeyh değil, şeyhtan..

ÇEKİRGE: Tamam.. İşte bu Şeyhtan Nazım, Şevket'e rüyasında "Resulullah burada namaz kıldı" demiş.

USTA: Çekirge, bu yerli-milli kaşar ajan Resulullah s.a.s.'i görmemiş ki, bir sahtekârı, sahte şeyhi görmüş. Sen hiç "**mevzu hadîs**" diye birşey duydun mu?

ÇEKİRGE: Duydum da, ne olduğunu bilmiyorum usta.

USTA: Peygamber Efendimiz s.a.s.'e nisbet edilen **uydurma hadîs**lere mevzu hadîs denilir. Sana uyanıkken söylenebiliyorsa, rüyanda da mevzu hadîs vs. söylenebilir. Şeyhtan, müridi kaşar ajana rüyasında Peygamber Efendimiz s.a.s. hakkında yalan söylemiş. Ne yani, Şiîlerin secde taşı gibi bir de secde yeri halısı mı icat edilecek?!

ÇEKİRGE: Şeyhtan Nazım'ın sahtekâr olduğundan emin misin usta?

USTA: Sahtekârlığın kitabını yazmış, bu alanda çığır açmış, kendine özgü bir ekol oluşturmuştur. Prof. İhsan Süreyya Sırma'nın ***Sömürü Ajanı İngiliz Misyonerleri*** adlı eserini mutlaka okumalısın. İngilizler sahte molla, müderris, şeyh vs. üretmenin ustasıdır. Sadece

İngilizler de değil.. Mesela Rusya'da yetişmiş, Rusça'yı iyi bilen merhum Abdürreşid İbrahim, ***Âlem-i İslâm*** adlı hatıratında, Rus gizli servisinin eğittiği bir ajanın nasıl derviş kılığında Hindistan Müslümanları arasında faaliyet gösterdiğini anlatıyor. Bu Nazım, mesela çıplak kedicikli **Adnan Oktar** hakkında "**yedilerden, gökteki meleklerden**" haberler vermiş bir küçük deccaldir. Deccal, çok yalan söyleyip insanları aldatan kişiler için kullanılan bir sıfattır. Şeyhtan Nazım da deccallerden bir küçük deccaldir. Aynı şekilde İngiliz Kraliyet ailesinin Peygamber Efendimiz s.a.s.'in soyundan geldiğini iddia edebilmiş, (sonradan kral olan) Prens **Charles**'ın müslüman olup Hüseyin adını aldığı propagandasını yapabilmiş bir casus, bir **etki (nüfuz, tesir) ajanı**dır.

ÇEKİRGE: Neyse ki aramızda Charles'ın müslüman olduğuna inanan enayiler yok.

USTA: Kim demiş?. Mesela bu, eski İçişleri Bakanı **Faruk Sükan** tarafından deşifre edilen kaşar ajan Mehmet Şevket inanıyor. Haziran 2018'de şöyle yazmıştı: *"İngiltere kraliçesi 92 yaşına girdi, hâlâ tahtı bırakmıyor. Bunun sebebini bildiğimi sanıyorum ama yazmayacağım."* Yani şunu demek istiyor: Charles müslüman olduğu için Kraliçe tahtı bırakmıyor.

ÇEKİRGE: Charles müslüman olamaz mı usta?

USTA: Olabilir. Kamuoyu önünde, bütün dünyanın huzurunda Kelime-i Şehadet getirir, sonra da küfür sözlerden sakınırsa, müslüman olduğunu kabul ederiz. Charles'dan böyle birşey duydun mu?

ÇEKİRGE: Yok!

USTA: Çünkü müslüman değil. Ama ajanı deccal şeyhtan, böyle bir propaganda ile İngilizler'i Müslümanlar'a sevdirme derdinde. Bu, artık bayatlamış bir numara ama yine de alıcısı çıkıyor. Mesela Napolyon Mısır'ı işgal ettiğinde Fransızlar Napolyon'un gizli müslüman olduğu yalanını yaydılar. Aynı şekilde Sultan Abdülhamid döneminde de Almanlar, kendi devlet başkanları Kayzer Wilhelm II'nin gizli müslüman olduğu efsanesini uydurdular. Osmanlı'da buna inananlar da oldu. Fakat asıl inananlar İran halkıydı. Alman ajanı Wilhelm Wassmuss, kendisinin hidayete erip müslüman olduğu yalanını uydurdu, hatta bir kabile reisinin müslüman kızıyla da evlendi. Sonra da, hidayete ermiş bir Alman müslüman olarak Kayzer Wilhelm'in aslında müslüman olduğu müjdesini bu insanlara verdi.

Fransızlar Napolyon'u, Almanlar Wilhelm'i müslüman yapar da, İngiliz ajanı şeyhtan, Charles'ı müslüman etmez mi?! İngilizler'in Almanlar'dan neyi eksik?!

ÇEKİRGE: Ama usta, Şeyh Nazım sayesinde müslüman olmuş insanlar da varmış.

USTA: Şimdi bak Çekirge, burada dikkat edilmesi gereken iki husus var. Birincisi şu: Eğer bir adamı parlatmak ve "patlatmak", yıldız haline getirmek istiyorsanız önce bunun için bazı adamları ayarlarsınız. Hani filmlerde olur ya, adam kendisini namlı bir kabadayı gibi göstermek için birilerini dayak yemek üzere parayla ayarlar, bu da öyle birşeydir. Gizli servisler bir adamı şöhret yapmak istediklerinde önce yanına birilerini gönderirler. Gider birileri onun vasıtasıyla hidayete ererler, hasta numarası yaparak gidip duasıyla şifa bulurlar filan.. Bu, olayın bir yönü. Diğer yönüne gelince, bu arada birçok saf kişi de ortada bir keramet vs. bulunduğunu zannederek bunların peşine takılır. Bunun sonucu, o saf kişilerin doğru adreslere gidecekken yollarının kesilmesi, dolaylı olarak gizli servislerin kontrolüne girmeleridir. Sen hiç Malcolm X diye birini duydun mu?

ÇEKİRGE: Evet duydum, hatta filmini izledim.

USTA: Hayatının anlatıldığı otobiyografi kitabı filminden daha önemli. Malcolm X, Elijah Muhammed adlı bir yalancı peygamber yani deccal sayesinde İslam'ı kabul ediyor. Tabiî ki bu, gerçek İslam değil. CIA'in Amerikalı zenciler için uydurduğu bir sahte İslam. Ama bu sahte İslam, bir zaman sonra Malcolm X'in gerçek İslam'ı tanımasına yol açıyor. Hatta bu Elijah'ın ölümünden bir süre sonra oğullarından biri gerçek İslam'ı benimseyerek cemaatlerini o yöne kanalize etmeye çalıştı. Elijah'ın sahte yolunu ise Louis Farrakhan diye biri sürdürdü. Onun için, bu Nazım gibilerin cemaatinde tek tük saflar da bulunabilir. Buna itibar edilmez.

İSLAMÎ (!) ŞARLATANLIĞIN DUAYENİ

Kibar Şevko, dediğine göre, “yazılarının çok kıymetli olduğunu söylemiyormuş, konularının çok önemli olduğunu söylüyormuş”tu.

Yani, önemli konularda kıymetsiz yazılar yazıyormuştu.

Aslında, yazılarına bakıldığında, kıymetsiz olmanın ötesinde, cahilce olduğu da anlaşılıyor.

Kendisinden habersiz olduğu belliydi.. Bir taraftan, magazin konularını ele almadığını söylüyordu, diğer taraftan ise, **Cem Karaca**’lı, **Lili** bilmem neli yazılar döşeniyordu.

Bir taraftan ihlastan bahsediyor, diğer taraftan ise, ihlassızlığın zirvesinde olduğunu gösteren sözler söylüyordu.

*

İnançlarını, fikir ve görüşlerini paylaşmayan bazı vasıflı ve insaflı karşıt ve düşmanlarının da güvenini kazanabilmeliymiş. Onlardan birkaçına **“Adam çağ dışı ama dosdoğru biri…” dedirtebilirse ona ne mutluymuş**.

Bunu önemseyen, derdi bu olan bir adamda, ihlasın zerresi bulunabilir mi?!

Bir adam eğer başkalarının kendisi için dosdoğru demesini önemsiyorsa, içi epeğri demektir.

Dosdoğru bir adam, Allahu Teala için amel eder, onun bilmesini yeterli görür. Kullardan aferin beklemez.

Başkalarının kendisi hakkındaki değerlendirmelerini önemseyen bir adam, hiçbir zaman doğru olamaz. Nerde kaldı ki dosdoğru olsun.

İster istemez, aferin beklediği kişilerin hoşuna gidecek “yamukluklar” yapar.

Adam bir yandan, dinî-İslamî konularda kendi re’y ve hevası ile konuşup yazmaması, Ehl-i Sünnete bağlı kalması gerektiğini söylüyor, bu ifadelerinin hemen ardından da, “insan mekana

bağlı olduğu için" ülkesinin, halkının menfaatlerini koruması, **islamî mânada vatansever olması** icap ettiğini öne sürüyordu.

Adamda mantık sıfırdı.

*

Adalet diye bir kavramdan da haberi yok. Menfaatçilik, menfaatleri koruyup kollama, hayata bakışının eksenini oluşturuyor.

"Ülkemin, halkımın aleyhine bile olsa, adaletten ayrılmak istemem" diyemiyor.

Vatanseverlik ideolojisinin Fransız ihtilaliyle icat edildiğini, Osmanlı'nın son döneminde bize ithal edilmiş bulunduğunu, laik dünya görüşünün temelini oluşturduğunu görmek istemiyor.

Kendi kafasından, İslamî manada vatanseverlik icat ediyor.

Yani, **küfür ideolojisinin başına bir "İslamî" sıfatı eklemekle** meselenin bittiğini zannediyor.

İslamî manada puta tapmaktan bahsetmek gibi bir şey..

Vatanseverliğin, her alçağın değilse de birçok alçağın son sığınağı olduğunu kabul edersek, İslamî (!) manada alçaklık üretiyor.

Böylece İslam'a zarar veriyor.

> "De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, zevceleriniz, kabileniz (halkınız), kazandığınız mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticâret (kazanç kapısı) ve hoşunuza giden meskenler (mekanınız) size Allah'tan, Resûlünden ve O'nun yolunda cihâd etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin! Çünki Allah, fâsıklar topluluğunu hidâyete erdirmez." (Tevbe, 9/24)

*

Adamın Allah'ın âyetlerinden haberi bile yoktu. Görüldüğü kadarıyla, umurunda da değildi.

Fakat, birilerine, **“Adam çağdışı ama, vatansever; ülkesine (yani laik devletine), ve halkına (yani Şeriat’e sırt çevirmiş de olsa kabilesine) bağlı”** dedirtecek, aferin alacak, bütün derdi bu..

Eğriliğin, ihlassızlığın zirvesinde..

Boşuna uğraşıyordu. Hiç kimse onun için, “Adam çağdışı ama dosdoğru” demiyordu.

Herkes onun ne mal olduğunu biliyordu.

İCAZETSİZ İCAZET FETİŞİSTİ

Geçmişte pekçok **müctehidin** yetiştiğini, şimdi ise hiç müctehid kalmadığını zannedenler yanılıyorlar.

Tam aksine, hiçbir devirde bu kadar çok **müctehid** ortaya çıkmamıştı. Zamanımız, müctehid **enflasyonunun** yaşandığı bir çağ.

Okullar, camiler, televizyon ekranları, gazete köşeleri vs. **müctehid**lerin yeni **ictihadlarıyla** çınlayıp duruyor.

Mesela, ***Millî Gazete*** yazarı Mehmed Şevket Eygi 8 Nisan 2013 tarihli yazısında şunu diyordu:

> "İnsanları irşad, aydınlatma, ıslah, davet, doğru yola çağırma vazifesi **icazetli** ulemaya ve fukahaya, icazetli meşayih ve mürşidlere **ait**tir."

Bu, bir fetvadır..

"Ben kendim fetva vermiyorum, âlimlerin fetvasını aktarıyorum" diyorsa, icazetli meşayih ve mürşid olmayanların da bu şekilde (fetva aktarmak suretiyle) tıpkı kendisinin yaptığı gibi insanları bazı konularda irşad, aydınlatma, ıshal, davet ve doğru yola çağırma vazifesi yapabileceklerini kabul etmesi gerekir.

Fakat, beyni küf tutmuş geri zekâlı bir dinozor olduğu için bunu ne anlayabilirdi, ne da kabul ederdi.

Gerçekte, yazdığı saçmalık, aslı esası olan meşru (Şeriat'e dayalı) bir fetva da değil.. Kendi uydurması..

Mesela bir gayrimüslime İslam'ı tebliğ etmek için (Ki bu irşad, davet ve ıslahtır) icazetinizin bulunması mı gerekiyor?!

İşin matrak tarafı şu ki, işkembe-i kübrasından fetva uydurarak millete bu şekilde "düzen"in tornasından geçmiş hurafeler pazarlayan bu şahsın **icazet**i **yoktu**.

*

Aklınca, cahilce ictihad ve fetvasıyla **“iyilikle emredip kötülükten nehyetme”** vazifesini “icazetli” âlimlere ve şeyhlere vererek dine hizmet etmiş oluyor.

Daha doğrusu, böyle düşünmemizi istiyor.

Gerçekte ise, hizmeti, “düzen”e..

Bunun için de, dini **reforma** tâbi tutuyor, kafasından **ictihad** uyduruyor.

Yaptığı şeye İslam’ı **protestanlaştırmak** mı denir, yoksa **katolikleştirmek** mi, bundan emin değilim. (Bence ikisi arasında bir fark yok.)

Ancak, bu boşboğaz Galatasaray davulunun **felâket şımarmış** olduğu görülüyordu. Çünkü kimse, “Ya hu Kibar Şevko, madem öyle, bırak şu gazete köşesini de, orada **icazetli** biri yazsın. Yalan yanlış ictihatlarınla kafamızı şişirme” demiyordu.

Cahilce **ictihat**larını cahiller okuyup “Ne güzel yazdı, kaleminden bal damlıyor, böyle yazar görmedik” dedikçe (ve de derinler trollerine dedirttikçe) daha fazla **“gaza geliyor”**, ictihatlarına her gün bir yenisini ekliyordu.

Görünüşte **fahrî yazar** olduğu, ücretini **kendisini kullanan derin odaklardan perde arkasında değişik şekillerde tahsil** ettiği için de, **“kadrolu ve maaşlı” yazarlara** öyle bir bindiriyor ki, sorma gitsin. Adamların aldıkları **maaşı** burunlarından getiriyordu. **Maaş** için vaaz edenler, yazıp çizenler **fasıkmış, münafıkmış**.

Ona köşe tahsis etmiş olan Erbakan’ın, **başka odakları “dövsün”, kendi saflarında olduğu için zehirli oklarını kendisine yöneltmesin diye bunu istihdam** etmiş olduğu, şerrinden çekindiği için yazdırdığı söyleniyordu.

Mümkündür.. Gazeteden atılsaydı**, “Zaten onun icazeti yok, din istismarcısı”** diye bindirebilirdi.

Geçmişte Erbakan’a çok çektirmişti.

*

Ancak, şımaran Kibar Şevko'nun **işkembevî** ictihat yapma konusunda dur durak bilmediği, işin iyice "cılkını çıkardığı" görülüyordu.

Dayandığı **"kaynak"lar** da, geçmişte köy odalarında okunan **"broşür"ler: "*Hz. Ali ve Kan Kalesi*" vs. türünden Osmanlıca "edebî" metinlerdi..**

Tefsir, hadîs, fıkıh, kelâm vs.ye gelince, bunlara karşı bir **"alerjisi"nin** bulunduğu görülüyordu.

Mesela, **Al-i İmran Suresi'nin 110'uncu ayetinden** ve tefsirinden haberi yoktu.

Merhum **Elmalılı Hamdi Efendi**, söz konusu ayeti şu şekilde tefsir ediyor:

> "110- **"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten vazgeçirmeğe çalışır ve Allah'a inanırsınız. Kitap ehli de inansaydı kendileri için elbette daha hayırlı olurdu. İçlerinden iman edenler de var, ama pek çoğu yoldan çıkmışlardır."**
>
> "… Burada ümmet-i Muhammed'in **esas mümeyyiz (ayırıcı) özelliği**, tevhid imanı ile **iyiliği emir ve kötülükten alıkoyma** olduğu ve bilhassa bu vasıf altında insanlar için en hayırlı bir ümmet oldukları ve bu vazife esas itibariyle yalnız ulu'l-emr (müslümanların yetkili amirlerin)e ait olmayıp **bütün müminlerin** bizzat veya bilvasıta (aracı ile) bununla ilgili olmaları gerekeceği ve bir ümmetin hayırlı oluşu da çoğunluğunun iyiliğiyle olabileceği ve nitekim diğer Kitap ehlinin bu haslete sahip olamamaları, içlerinde Allah'a itaattan çıkmış sapıkların çoğunluğu oluşturmalarından doğduğu ve **müslümanların çoğunluğu bu seçkin hasleti muhafaza** ettikçe kendilerine diğer kâfirlerin, sapıkların netice itibariyle bir eziyetten başka zararları dokunamayacağı hatırlatılıyor ki…."

*

Merhum **Ömer Nasuhi Bilmen hoca** ise, ayet-i kerîmeyi şöyle tefsir ediyor:

> "110. Bu mübarek âyetler, milleti İslâmiyenin meziyetini, insanlık hakkında ne kadar hayırlı bulunduğunu ilân etmekte, İslâmiyet'in daima muvaffak olup yaşayacağını bizlere müjdelemektedir. Şöyle ki: Ey Ümmeti Muhammed Aleyhisselâm, veya Ey eshabı kiram!.. (Siz insanlar için) ortaya (çıkarılmış hayırlı bir ümmetsiniz.) Siz

bütün insanlık hakkında hayır isteğinde bulunmuş, en seçkin bir cemaatsiniz. Sizin bu faziletiniz, Allah katında malûm; levhi mahfuzda yazılmıştır. Çünkî **siz (mâruf ile) en güzel şeylerle (emredersiniz)** insanlık âlemine meşru, makul, faydalı şeyleri emir ve tavsiyede bulunursunuz. Ve (münkerden) **kötü şeylerden, gayri meşru hareketlerden de insanları (men eylersiniz.)** öyle zararlı, gayri ahlâkî şeylerden sakınmalarını kendilerine ihtar ile men'e çalışırsınız. Böyle pek faideli, pek mühim bir vazifeyi üstlenmiş bulunursunuz. (Ve) imân edilmesi icab eden her hususta da (Allah Teâlâ'ya imân ediyorsunuz) siz başka milletler gibi Hak Teâlâya hâşâ ortak koşmazsınız, Cenâb-ı Hakkın bazı peygamberlerini, kitaplarını inkâr eylemezsiniz. Bütün dinî hükümlere, vazifelere inanır, hürmet eylersiniz. Bunun içindir ki, **mühim bir dinî vecibe olan iyiliği emir, kötülüğü men' etme vazifesini de ifaya çalışırsınız**. (…) Diğer bir mübarek hadisi nebevi de şu mealdedir: Ümmetimin durumu, yağmur durumu gibidir, evveli mi, âhiri mi hayırlı olduğu bilinmez. Yani: Kıyamete kadar İslâm milleti arasında seçkin simalar bulunacaktır. Bunların Allah katında ne kadar makbul, birbirine ne kadar manen üstün olacağını ancak Cenâb-ı Hak bilir. Binaenaleyh kıyamete kadar müslümanlığın devam edeceği şüphesizdir. Hattâ zamanımızda da bir nice gayri müslimlerin İslâm şerefine nail oldukları görülmektedir. Bu cümleden olarak müslümanlığı kabul edip İstanbul Müftülüğüne müracaat eden bir nice zatlara da acizane tarafımdan ve arkadaşlarım tarafından dinî telkinler yapılarak lâzım gelen vesikalar verilmiştir. Hattâ **Almanya**'da bazı malûmatlı, mütefekkir zatlar İslâmiyeti kabul ederek bir cemiyet kurmuşlar, İslâmiyet i yaymağa çalışmakta bulunmuşlardır. Bunlardan (Achmed Sehiede) adında bulunan ve **Almanca** (**El-İslâm**) mecmuasının naşiri bulunan ve Diyanet Reisliğince çıkarılan **Almanca** "**Cep ilmihalini**" tercüme etmiş olan zat da İslâmiyeti kabul ederek yaymaya çalışmaktadır. Bana yazdığı 8 Temmuz 1960 tarihli bir mektubunda şöyle diyordu: "… Takdir edeceğiniz gibi hıristiyan bir muhitte her bir günümüz manevî cihat denilecek bir mücadele ile doludur. Ellerimizde imkânlar ise gayet sınırlıdır… Bize yapılacak en büyük yardım. **Almanca** kitap basıp yollamaktır…" İşte bu mektup da gösteriyor ki: **Lisânen ve kalemen yapılacak emri mârufun, nehy anil münkerin** çok faidesi vardır.. Bu vazife insanlığa büyük bir iyiliktir. İşte cihanşümul bir ilâhî dini olan müslümanlık ta, bizi bu vazife ile mükellef tutuyor, bu vazifeyi ifa eden müslümanların kadrini yüceltiyor. Ne mutlu bu kutsî vazifeyi ifa edenlere!."

Merhum Elmalılı ve Bilmen hocalar şanslıymış.. Kibar Şevko'nun adam sayıldığı günleri görmedikleri için…

Yaşıyor olsalardı, Kibar Şevko gibi tipler onlara şöyle **"ayar"** verirdi:

"Elin **Alman**'ı Müftülüğe gelmiş, sana müslüman olduğunu söylemiş, sen de onun İslam'ı tebliğ etmesinden, insanları tenvir etmesinden bahsediyorsun, adamı örnek gösteriyorsun. **Hani nerde bu adamın icazeti**?! Hangi **medresede** kimden icazet aldı?.. Hangi **tekkede** kim ona yetki verdi?! Seni gidi **İslam protestanı dinde reformcu** seni! **Üstelik bir de maaş alıyorsun** değil mi?.. O Alman **Osmanlıca** kaç kitap okumuştur hayatı boyunca?!.. ***Hz. Ali ve Yedi Başlı Ejderha*** kitabını Osmanlıca'sından sökebilir mi?!"

*

Örtülü ve derin maaşlı sözde "fahrî" yazar efendi neden böyle yapıyordu?

Nedeni şu:

Düzen, önce, icazetli ulemanın yetiştiği medreseleri kapatıyor, ellerindeki icazetleri görevlendirme bakımından geçersiz birer kâğıt parçası haline getiriyor, bu medreselerin gelir kaynaklarını kurutuyor, vakıflarına el koyuyor, zorunlu resmî eğitimle bunların öğrenci bulmasını imkânsızlaştırıyor, köküne kibrit suyu döküyor.

Böylece, **İslamcı** (yani İslam'ın ibadet düzeyinde kalmayıp **siyaset, hukuk ve ekonomi alanına hâkim** olmasını, belirleyici konuma gelmesini isteyen) bilgili müslüman bırakmamayı, istismar edip kullanabileceği **hurafeci, laik düzenin izin verdiği bid'atçi, bilgisizlikle malul bir İslam anlayışının** yerleşmesini sağlamak istiyor.

Fakat bakıyor ki, bu medreselerin bulunmadığı ortamda bile, telif ve tercüme İslamî eserleri okuyarak **"düzenci" ve "düzenbaz" olmayan, sahih İslam anlayışını *samimiyetle* savunan** insanlar ortaya çıkıyor.

Bu defa, bunların önünü kesmek için, sanki medreselerin ve icazetli ulemanın kökünü kendisi kurutmamış gibi, **şan, şöhret, alkış, övgü açlığı içinde kıvranan karakter ve kişiliği zayıf tipleri**, samimi müslümanlara karşı cepheye sürüyor. "Bunları dinlemeyin, bunlar hangi medreseden mezun oldu? Bunların icazeti yok ki!" dedirtiyor.

KİBAR KİBİR “BENDENİZ” ŞEVKET VE CEM KARACA

Akparti Hükümeti’nin ilk yıllarında Kürt meselesiyle ilgili bir çözüm süreci başlatması ve bu meyanda “**çözüm süreci âkil insanları**” adı altında birilerini sahaya sürmesi, pekçok kimseyi rahatsız etti.

Sorun, bir ölçüde bu **âkil** kelimesinden kaynaklanıyordu diyebiliriz.

Çünkü, “âkil” seçilmeyenler, “**Onlar âkil de, biz akılsız mıyız?!**” diye düşünüp duruyorlardı.

Malum, **akıllar pazara çıkarılmış**, herkes yine kendi aklını seçmiş.

Düşünün, ülkede bir sürü **gazeteci** var, içlerinden yalnız belirli isimler “âkil” seçilmiş.

Tabiî ki bu, diğer gazetecilerin pekçoğunda bir “**travma**”ya yol açıyordu.

Aynı şey **“sanatçı” taifesi**, **akademisyenler** vs. için de geçerliydi.

*

Böylece Hükümet, üç kişinin desteğini alacağım derken, üç bin kişinin **husumetini** üzerinde toplamış oldu.

Çünkü, **isimlendirme** yanlış yapıldı. Şuna “âkil” dememek, “âkil” kavramını **ayağa düşürmemek** gerekiyordu.

Mesela, seçilen gruba “çözüm süreci **ilgili** insanları” yahut “çözüm süreci **danışma** heyeti” vs. denilse, birçokları, “Böylesi işlerle çok şükür **ilgi**m yok” diye kendisine bir **teselli** bulabilirdi.

Ama, özellikle de birileri tarafından kendisine **tarihin en akıllı insanı** muamelesi yapılmasına alışmış kişiler, **âkil** adamlar listesine layık görülmediklerini düşünerek kahırlanıyorlar.

Bunlarınki anlaşılır bir durum.. Dünyanın en akil adamı olduğuna kendini inandıracaksın ve bir gün gelecek, **Lale Mansur** kadar bile **âkil** olamadığın **tescil** edilecek. Hem de **Hükümet** tarafından resmen.. Az dert değil..

Müseccel “âkil adamlar”a bunlar savaş açmasın da kim açsın?!..

*

Bir de, bu “âkil” vatandaşlara niye kıl olduklarını çözemediklerimiz vardı.

Bir gazetenin 80’lik delikanlı köşe yazarı da (**Mehmet Şevket Eygi**) bunlar arasında yer alıyordu.

Oturmuş, “**Müslüman ‘Âqiller Şûrası**” diye bir yazı kaleme almıştı. İlk cümlesi şöyle:

> “Bu yazının bugün gündemde olan Âkil Kişilerle **ilgisi yoktur**. Onlar siyasî iktidar tarafından seçilmiş, Millî Mücadeledeki **Hey’et-i Nâsiha**’ların üyelerine **benzeyen** kişilerdir. Onlara bir **vazife** verilmiştir, bir **misyon**ları vardır. İnşaallah Türkiyeye, halkımıza, devletimize (rejime veya siyasî iktidara değil) gerçekten hizmet ederler.”

Vatandaş uyanık.. “İlgisi yoktur” diyerek bir **ilgi** kuruyor.

Sonra da onları “benzetiyor”.

Hey’et-i Nâsiha benzetmesi yaparak, dolaylı olarak imalarda bulunuyor.

*

Malum, Heyet-i Nasıha üyeleri, **işgal güçlerinin işbirlikçisi** olarak vazife görmekle itham edilen kişiler..

Millî Mücadele’yi akamete uğratmak istedikleri dile getirilen **vazifeliler**..

Hızını alamayanlar onlara “**hain satılmışlar**” da diyor.

Böylece, uyanık yazarımız, **mesajını** eksiksiz bir biçimde verdikten sonra şen şatır yazısına devam ediyor.

Yazarın Heyet-i Nasıha üyelerine **benzettiği** kişilerin birçoğunu tanıyorsunuz:

Abdurrahman **Dilipak**.

Hasan **Karakaya**.

Ahmet **Taşgetiren**.

Fehmi Koru.

Hayrettin Karaman.

*

Bunlardan Fehmi Koru, tam da o günlerde, Şevket Eygi'ye yapılmış bir "**haksızlığı**" gündeme getirmişti.

Yazdığına göre, oturduğu ev, rayicinden çok düşük bir bedelle **istimlak** ediliyordu. Ayıptı.

mehmetsevketeygi.com'dan öğrendiğimize göre, **Fatih Belediye Başkanı** Mustafa Demir (Artık Eminönü de Fatih sınırları içinde) kalkıp Eygi'yi ziyaret etmiş, **sorunun çözüldüğünü** belirtmişti.. Eygi de, "**tapu iptali davasının Milli Emlak tarafından geri çekildiğini öğrendiğini ve çok sevindiğini"** ifade etmişti.

İşte bu Eygi, **Fehmi Koru** gibi zevatın âkil kabul edilmesinden pek memnun olmamışa benziyordu.

Memnun olabileceği tipler acaba kimler olabilir diye düşündüğünüz zaman, ***mehmetsevketeygi.com*** imdadınıza yetişiyordu.

Mesela, yaşasaydı **Cem Karaca** "âkil" adam olabilir miydi?..

mehmetsevketeygi.com'un **Sabah** gazetesinden yaptığı bir iktibas (http://mehmetsevketeygi.com/habergoster.asp?id=746), belki bu soruya cevap bulmayı sağlayabilirdi:

> **'Huzurunuza varıp irşad olabilsem'**
>
> Geçmişin iki farklı görüşten ismi canlı yayında buluştu. Cem Karaca Milli Gazete yazarı Mehmet Şevket Eygi'yi överken, Eygi mütevazıydı.
>
> SÜRPRİZ KONUK

Önceki gece yayınlanan 'Tanıklar' programının ana konuğu Milli Gazete yazarı Mehmet Şevket Eygi'ydi. Programın ilerleyen saatlerinde canlı yayına telefonla sürpriz bir konuk katıldı. Arayan, Anadolu ezgilerini pop-rock'la harmanlayan, **Türk rock'ının efsanevi ismi Cem Karaca**'ydı. İşte canlı yayında Cem Karaca'yla **Milli Gazete Yazarı Mehmet Şevket Eygi** arasında geçen diyalogdan bölümler:

ÜSTADIMA SAYGILAR

Cem Karaca: Saygıdeğer Mehmet Şevket Eygi ve diğer konukları **can** olarak anlamlandırmayı, adlandırmayı bir **görev** biliyorum. Bu bir…
İkincisi, **saygıdeğer** Mehmet Şevket Eygi'nin en önemli konumu,
İslam'ın **estetiğiyle** çok ilgilenmiş ve ona çok önem vermesidir. (…) İslamın sadece **seccade, tekke ve tesbihten ibaret olmadığını** ben Mehmet Şevket Eygi **Beyefendi**'den, **üstadım**dan…

Mehmet Ş. Eygi: Estağfurullah…

C.K.: İslam'ın **ne olduğunun anlaşılması** için **daha iyi bir boyutta** irdelenmesi gerektiğini anladım. Kendisine **saygı, sevgi ve muhabbetlerimi** iletmek istiyorum aracılığınızla.

M.Ş.E.: Bilmukabele.

C.K.: Keşke bir vesile olsa da huzurunuza varıp biraz **irşad** olabilsem!

M.Ş.E.: Estağfurullah.

AYNI ÇİZGİDE DEĞİLİZ AMA ONU KUTLARIM

Zaman zaman 'o artık sağcı' sözlerine de maruz kalan Cem Karaca, Mehmet Şevket Eygi'ye duyduğu saygıyı gizlemiyor. Kendisiyle telefonda görüştüğümüz Karaca, "Mehmet Şevket Eygi'nin Türkiye'nin düşün hayatında özellikle de İslami düşüncede çok önemli bir yeri var" diyor ve ekliyor, "Sayın Eygi, hoş sohbet, mütevazı, ağırlığının idrakındaki herkes gibi az ve öz konuşan biri. **Aynı çizgide, fikirde olmamama rağmen İslama yeni bir boyut kattığı için** kutlamak istedim. Çünkü Eygi, İslam'ın ruhunda olmasına rağmen hep gözardı

edilen **estetik** kavramının altını çize çize belirten **saygıdeğer** bir zat. Yazılarını da zaten hep takip ederim."

BEKTAŞİYİM VE LAİKİM

Cem Karaca, Eygi'yle Flash TV'de çalıştığı dönemde tanışmış. İlk ve son karşılaşmaları da bu olmuş: "**Ayaküstü yaptığımız sohbet** sonunda Eygi'yi kafamda **daha doğru bir yere oturttum**. **İslam izbelerin, tekkelerin, karanlığın** değil, ışığın yeridir. **Bektaşiyim ve laik biriyim.** Ama insanların **gerçek anlamdaki** İslami yaşamalarının da yanındayım. Sayın Eygi'yle muhtemelen siyasi tercihlerimiz asla aynı olmayacaktır."

(*Sabah*, 17.08.2001)

*

Evet, **mehmetsevketeygi.com**'dan iktibas ettiğimiz bu haber, Eygi'deki birtakım **meziyetleri** keşfetmemizi sağlıyor.

Birincisi, muhaliflerinin kendisinde gördüğü olumlu özelliklerin **kadr ü kıymetini biliyor**. (Şimdi birileri, "Adam çok çabuk 'gaza geliyor, dolmuşa biniyor'. Kendisine birisi 'yağ' çekti mi, Hasan Hüseyin Ceylan'ın tabiriyle hemen 'hoşaf' oluyor" diyebilir. Ancak, buna karşı, "Haset etme ne olur, çalış senin de böyle laik-bektaşi taraftarların olur" diyenler de çıkabileceğini gözardı etmemeliyiz.)

Görüldüğü gibi, **Cem Karaca**, kendi açısından oldukça tutarlı. Mehmet Şevket Eygi'nin "**Estağfirullah**"ına **"tav" olmuyor**, lafını **hiç sakınmadan** söylüyor: İslam **izbelerin, tekkelerin, karanlığın** yeri değilmiş. **Gerçek** anlamdaki İslam başka birşeymiş.

Mehmetsevketeygi.com da bu lafları alıyor, aynen **iktibas** ediyor. "Yok arkadaş, bu lafları eden bir adamın övgüsü, yergiden beterdir" demiyor.

KİBAR BENDELERİ VE SANEM ALTAN

Mehmetsevketeygi.com’da, bir bayanın Mehmet Şevket Eygi ile yaptığı röportaj yer alıyor (http://mehmetsevketeygi.com/habergoster.asp?id=762).

Soyu sopu bilinmeyen bir bayan değil. Çetin Altan’ın torunu, **Ahmet Altan**’ın kızı: **Sanem Altan**..

Sanem Altan, Mehmet Şevket Eygi’ye, Cem Karaca ile aynı “damar”dan yaklaşıyor:
“İslam **estetiğinin temsilcisi** olarak biliniyorsunuz ve çok merak ediyorum camiyi beğendiniz mi?”

Beğenmemiş..

Ama, Mehmet Şevket Eygi’nin derdi başka, onun “**ışık**”la arası pek hoş değil:

> “Eski klasik camilerimizde bile bugün huzur kalmadı. Çünkü, huzuru bozan en temel şey **ışık**tır. Bir ibadet yerinde ışıkların **loş** olması gerekir. Eski camilerde akşamları kandiller içinde zeytinyağı yanardı, kandillerin alevleri titreştiği için camide harika bir **renk ve ışık senfonisi** olurdu. İbadet ederken içlerine kapanabiliyordu insanlar. Şimdi bu mümkün değil. Mesela Şakirin Camii’nin etrafı tamamen cam. **Cahil zihniyet** haddinden fazla **ışık getiriyor** camiye. Diyanet, vakıflar hepsi kendi haline bırakmışlar camileri. Bu camide **çok ışık** var. İbadet psikolojisi dikkate alınmamış. Dış dünyadan kopmalıyız. İç dünyamıza dönmemiz için **loş** olması lazım.”

Evet, **Cem Karaca’nın üstadı**nın mabet anlayışı **Hristiyanlar’ınkinin** tıpa tıp aynı.

Ama, insan kolay **estetikçi** olmuyor. Bu iş biraz **loş** takılmayı gerektiriyor. **Diyanet**’in göz yumduğu “cahil zihniyet”, caminin ışıklı mı, karanlık ya da loş mu olması gerektiğini bilmiyor, **Cem Karaca’nın saygıdeğer üstadı** biliyor.

*

Cem Karaca'nın üstadının Şakirin Camisi'nde eksik bulduğu bir başka şey de, **Romalılar'a özgü zafer takı** gibi birşeyin bulunmayışı. Şöyle diyor: "Mihrap duvara gömme değil, bağımsız. Aynı espriyi kullanarak **zafer takı gibi bir mihrap** yapılabilirdi."

"Cahil zihniyet" işte, ne olacak!..

Üstelik, caminin halılarının rengi çok **silik**miş.. Eygi'nin derdi büyük:

> "Kaliteli olduğu açık ama benim zevkime uymadı açıkcası. **Türk kırmızısı**, aşı boyası **koyu kırmızı** bir halı yapacaklardı, **patlardı** o zaman. Bu halı çok silik."

İnsan **estetikçi** olunca böyle oluyor demek ki.. Doğrusu, bu **kırmızılı estetik** insanda çok farklı duygulara yol açıyor. Öyle ki, şu estetik âlemine acaba benim de bir katkım olabilir mi diye düşünmeye başlamış durumdayım. Acizane buradan, güzel sanatlar akademilerinin estetik uzmanı öğretim görevlilerine, Eygi'nin bu estetik anlayışı ya da akımını, "**patlayan Türk koyu kırmızısı estetiği**" adıyla literature kazandırmalarını teklif etmek istiyorum.

Estetik üstadı olmak işte böyle birşey.. Silik olmayacaksın arkadaş, **patlayacaksın**!.. Ben Türk kırmızısı olmayan, hele de koyu kırmızı olmayan bir cami halısına halı mı derim!..

*

Estetik, insanı bir başka yapıyor, **Cem Karaca'nın üstadı** bile olabiliyorsunuz.

Marksistlerle kucaklaşabiliyor, bektaşilerle aynı şerbetten nûş edebiliyorsunuz, fakat selefîlere, Vehhabîler'e vs. karşı ise acayip bir duyarlılık kazanıyorsunuz.

Cem Karaca'nın üstadı, durumu (Sanem Altan'a) şöyle ifade ediyor:

> "Ama eskiden **empati** denen şeyi bilmiyordum, şimdi empati sahibiyim. Dedenizle karşılaştık Zeyrekhane'de bir gün, ki kanlı bıçaklıydık gençken, el sıkıştık **sarıldık**. Artık bir Marksistle oturup, **sohbet** edip, çay içebilirim. **Radikal bir Müslüman değilim artık**. Yumuşadım."

Cem Karaca'nın üstadı'nın radikal müslüman olmadığı kesin..

Yumuşamış..

Ancak, yumuşaklığı, empatiyi hak etmeyenler de var tabiî..

Böyleleri Müslümanlar arasından çıkıyor.

Cem Karaca'nın üstadı'nın, kendisi gibi düşünmeyen müslümanlara karşı "**çok farklı**" bir empatisi, olağanüstü "**patlayan**" bir estetiği, "**aklı hayali zorlayan**" bir yumuşaklığı var..

*

Tabiî konu estetik olunca, **Cem Karaca'nın üstadı** kadınlara "**şıklık ve güzellik**" dersi vermeyi de ihmal etmiyor. Kambersiz düğün olmaz:

> Giyimleri felaket. Zevksiz, rüküş. Yanlış da giyinen çok. Kot üzerine tişört giyiyor, başını kapıyor, olmaz bu. Üstelik örtünerek de **çok şık ve güzel** olabilirsiniz….
>
> … Yemen'e gitmiştim, tesettür kıyafetlerini çok estetik buldum o hanımların. **Moda ilham almak**tır, bunu **çağa uydurmaktır**. Başını örten kadının, **güzel kıyafetli** olmak için avantajı vardır o baş örtüsü dolayısıyla. Çünkü saçını saklar, **herkesin saçı güzel değildir**. Üzerini örttüğü örtü kadını **çok daha zarif ve güzel** yapar aslında.
>
> … El tezgahında dokunan kök boyalı kaşmirden ısmarlayacaksın, paraları var bunların ama bu dediklerimi duymak bile istemezler nedense.

Olmaz ki abla, böyle de estetiksizlik olmaz ki!.. **Modadan ilham** alacaksın, **çağa kendini uyduracaksın**, hatta kaptıracaksın.. Başını örtmende fayda var, çünkü saçın **çirkin** olabilir.. Bu fırsatı değerlendireceksin, **çok şık, güzel, çok zarif** olacaksın. İşin **kaşmirini** de ihmal etmeyeceksin..

Cem Karaca'nın üstadından böylesi bir duyarlılık beklenmez de ne beklenir!..

Mehmet Şevket Eygi'nin asıl "önemli" cümleleri ise bence şunlar:

> … Müslümanlar **zamana ayak uyduramamış** bir kere. Müslümanlar İslam'ı ve **çağı**, **moderniteyi yakalayamamış**. İslamiyet'i hakkıyla anlayamamışız ki. İslamiyet bir **kültür**dür, sadece bir **din değildir**. Burada **İslam'ın karikatürü**nü sergiliyorlar.

Evet, Cem Karaca'dan "**âkil**" adam olur.. Akıllı adam vesselam.. **Laiklik ve bektaşiliğe uygun biçimde irşad olabileceği** kapıyı herkes bu kadar isabetli seçemez.

Zaten sadece bir kez görüşmesi bile, onu kafasında **doğru yere** oturtmaya yetmiş.

Mehmet Şevket Eygi, sadece bir defalık görüşmede kendisini ispatlayabilmiş.

Görüyor musunuz Eygi'nin tesbitlerindeki muazzamlığı:

Müslümanlar **zamana ayak uyduramamış**..

Çağı yakalayamamış..

Moderniteyi yakalama konusunda sınıfta kalmış.

İslam'ı sadece bir **din** olarak görmüşler; halbuki İslamiyet bir **kültür** imiş.

İslam'ı sadece bir **din** olarak görmek, onun **karikatürünü** sergilemek imiş.

Bir an, sanki **Fazlur Rahman**'ı dinliyormuş gibi hissettim kendimi.

Fazlur Rahman'ın söylediği de özetle bu, başka birşey değil..

*

Ancak, Mehmet Şevket Eygi, modernist ve reformist Fazlur Rahman'ı da sevmez. Daha doğrusu sevmediğini söyler.

Bununla birlikte, **Sanem Altan** adlı bayan ile **sohbet**e kendisini kaptırınca yukarıdaki ifadeleri kullanabiliyor.

Tabiî ki bu tür sözler, **Emin Saraç** hocanın yanında söylenmez, ona da "**Modernist ilahiyatçılar** millî âfettir" faslından **estetik** icra etmek gerekiyor.

Muazzam bir yetenek, **kıvrak bir estetik** duyarlılık.. Hem **Cem Karaca** gibilerle karşılaşınca onların kafasında doğru bir yere oturabiliyor, hem de **Emin Saraç** hoca gibilerle aynı telden **estetik** üretebiliyorsunuz..

Müthiş!.. Heyecan verici kıvraklıkta bir estetik duyarlılık..

*

Kibar Şevko'nun bir başka heyecan verici estetik kıvraklık ve duyarlılığına, "**Açıklama**" başlığını taşıyan 16 Temmuz 2013 tarihli yazısında "**Dikkat Dikkat Dikkat!..**" başlığıyla yaptığı duyuruda rastlıyoruz.

Konu, şu Taksim'deki ağaç konulu Gezi Kalkışması ile ile ilgili..

Kibar'ın sözleri şöyle:

> İkinci raundda çok vahim işler yapabilirler.
>
> Gözleri dönmüştür, yapmayacakları yoktur.
>
> Kan dökülmesini sağlayarak dünyayı velveleye vermek isteyeceklerdir.
>
> Yapılacak karşı planlar, alınacak önlemler için elbette masraf yapılacaktır ama hiçbir rantçı serseriye bir kuruş bile kaptırılmamalı, bu işlerle ilgili tahsisat âdilâne harcanmalıdır.
>
> **İşin şarkı ve müzik tarafı ihmal edilmemelidir**. Dördüncü sınıf uyduruk kaydırık müzik ve şarkılar değil; ikinci dünya savaşındaki **Lili Marlen gibi**, düşmanları da cezb edecek çok güçlü parçalar bulunmalı veya üretilmelidir. (**Merhum Cem Karaca sağ olmalıydı**…)
>
> Bu bir propaganda savaşıdır. Propaganda üstünlüğü sağlanmazsa savaş kaybedilebilir.
>
> (http://www.milligazete.com.tr/koseyazisi/Aciklama/15812)

*

Kibar Şevko'nun propagandayı da, propaganda savaşını da iyi bildiği kesin..

Geçmişte bu üslupta az yazı yazmamış, Kanlı Pazar'lara az katkıda bulunmamış.

Propagandanın karasını da, grisini de çok iyi bilir.. “Bütün **İslamcılık**lar sapıklıktır” diye yazacak kadar.

Bütün İslamcılar sapıktır, örnek müslümanlar ise “**laik Bektaşi**” olduğunu söyleyen Cem Karaca gibilerdir.

Onlar merhumdur, rahmeti hak etmektedirler. Çünkü sapıklığın kıyısına köşesine bile uğramamışlardır.

Nasıl uğramış olsun ki, adam laik.

Bu İslamcılar sapıktır çünkü **Lili Marlen** dinlemezler. Dinlememişlerdir.

Dinlemedikleri gibi bu bayanın adını bile duymamışlardır. Çok cahillerdir.

AYNA AYNA, ÖĞÜT VER ONA!

Mehmet Şevket Eygi, ***Millî Gazete***’de yer alan bir yazısında “**Bir gence 18 öğüt**” diye vecizeler sıralamıştı.

Bir insanın başkalarına öğüt vermesi doğal karşılanabilir. Ancak, en az iki hususa dikkat etmesi gerekir: Birincisi, verdiği öğütlere **önce kendisi** uymalıdır. İkincisi, öğüt vermekte dolaylı ya da zımnî bir olgunluk ve kemâl **iddiasının ya da gösterişçiliğinin** yer alması mümkün olduğu için, lüzumsuz ve abartılı öğütlerden olabildiğince kaçınmalıdır.

Bazen öğüt vermek, lisan-ı hal ile, “Bakın **bendeniz** ne olgun ve iyi bir insanım, kendim iyi olduğum gibi başkalarını da **acizane** düzeltmeye çalışıyorum” demek gibi olur.

Söz konusu yazara gelince… Öğüt verdiği gence, “*Konuşurken düzgün konuş, **yaptığın** cümleler tutarlı olsun*” diyordu.

Yani, yazarken bizzat kendisi düzgün yazmıyor; birincisi, cümle “yap”ılmaz, kurulur. İkincisi, cümlelerin tutarlılığı olmaz, fikirlerin tutarlılığı olur.

“Kopuk kopuk konuşma” diyor, fakat kendisi kopuk kopuk yazıyor.

Yazılarında bir düzen ve insicam, fikir ve konu bütünlüğü yok.

Aklına esenleri dağınık çağrışım selleri gibi kâğıda döküyor.

Bu yüzden de, genelde yazılarının başı ile sonu “farklı telden” çalıyor.

Belirli bir konuda efradını câmi, ağyarını mâni nitelikte, başı ile sonu birbiriyle uyumlu yazılar kaleme alamıyor.

*

Ancak, başkalarına bu konularda öğüt vermekten de geri kalmıyor. “Oturduğu ahır sekisi, söylediği İstanbul türküsü” hesabı..

“*Üç dakikada anlatılabilecek şeyi dokuz dakikada anlatma*” diyor, fakat üç yazıda anlatılabilecek mevzuları, **yeni bir bilgi ilave etmeden** 3 bin 333 yazı halinde tekrar tekrar yazıyor.

Yazdı.

“*Konuşurken hiç lüzumu olmadığı halde hehehe, hihihi diye aptalca gülme*” diyor, fakat böyle bir özelliğinin bulunduğu internetteki videolarıyla belgelenmiş bulunan **“bendesi” Şeyh Hazım İngilizî hazretleri**ni (Yoksa adını yanlış mı hatırlıyorum?) insanlara örnek gösterebiliyor.

“*TDK’nin en son imlâ kılavuzuna göre yaz*” diyor, fakat Kılavuz’u kendisi iplemiyor.

Birincisi, bahsettiği kılavuzun artık **Yazım Kılavuzu** adını taşıdığından habersiz.

İkincisi, sözü edilen kılavuza göre imlâ değil, imla diye yazmak gerektiğini de bilmiyor.

Daha kötüsü, aklına estiği zaman “k” yerine “q” yazabiliyor. Zararı yok, yazsın ama, bu ne perhiz bu ne lahana turşusu!..

*

“*Lise mezunu bir genç için konuşurken ve yazarken Türkçe hatası yapmak büyük bir ayıptır*” diyor, üniversite mezunu bile olmayan, üstelik yazarlık filan da taslamayan, kimseye de öğüt verme ukalalığına kalkışmayan “genc”i yerden yere vuruyor, fakat bir yazar olarak, “cümle yapmak” diye yazarak ayıp etmekten de geri kalmıyor.

Yani “cümle”nin belini kırıyor. İnsana, “Cümle cümle olalı böyle zulüm görmedi” dedirtiyor.

“*İslam’ın emrettiği şekilde yiyen içen, beslenen kişi hastalıkların yüzde 90’nından kurtulur*” diyor, “doksa**nn**ından” demiş oluyor, haberi yok. Böylece kendi kalesine doksandan gol atıyor.

Bir taraftan ucuz kalemle yazmama, **“en az” 50 liralık** kalemle yazma öğüdü veriyor (Bunu yazdığı sırada 50 lira çok iyi paraydı), diğer taraftan “*Marka fetişizmi aptallığı, salaklığı, eşekliği yapma*” diye “**edeb**“î laflar ediyor.

En az 50 liralık kalemin “marka” olma dışında ne gibi özelliklerinin bulunduğunu, “marka” olmayan pahalı kalemlerin nerede satıldığını söylemiyor.

*

Öğütçü yazarın bir gün sonraki yazısına bakıyoruz, belki daha iyi bir performans sergilemiştir diye, fakat “*Bundan bir sene küsur gün önce*”den söz ettiğini görüyoruz.

Elimiz böğrümüzde kalıyor.

Yazısına bakmaya devam ediyoruz, “*Büyük Ortadoğu Projesi gereğinde Mısır parçalanmak istenmektedir*” şeklinde bir “cümle yaptığını” ve “gereğinde” kelimesinin kullanımında bir devrim gerçekleştirdiğini, çığır açtığını fark ediyoruz.

Okumaya devam ediyoruz, “*Laik Türkiye’nin baş mimarı Hahambaşı Haim Nahumdur. Hahum Lozanda Türkiyenin işini bitirdikten sonra Mısıra gitmiştir*” dediğini görüyoruz.

Apostrofla arasının iyi olmamasını önemsemiyoruz ama, Nahum’u Hahum yapmasını biraz tuhaf buluyoruz.

“*Mısırda şehit edilen, yaralanan, keskin nişancılar tarafında avlanan kardeşlerim için kan ağlıyor*” diyor, fakat kimin kan ağladığını bulma görevini bir ev ödevi olarak okurlara bırakıyor.

*

Başkasından önce kendi nefsine öğüt vermeliydi: Her öğüt yazısı yazdığında, aynanın karşısına geçmeli, kendisine öğüt vermek üzere o yazıyı, yüzünde **utanma** izleri görünceye kadar tekrar tekrar okumalıydı.

Utanmayı başaramazsa, kendisini hemen koyvermeliydi, sebatlı ve azimli olmalıydı! Bakarsın 497 bin 318’inci okuyuşu sırasında yüzünde hafiften bir utanma emaresi belirebilirdi.

Atalarımız, “Çıkmayan candan ümit kesilmez” diye boşuna dememişler.

“BENDENİZ” SOSLU AZGIN KİBİR: “SEN BANA NASİHAT ETME!”

Mehmet Şevket Eygi, kendisine nasihat eden birisine pek bozulmuş olacak ki, “**Sen bana nasihat etme!**” diye yazmıştı.

Ancak, aynı kişinin, ikide bir, nasihatin öneminden bahsettiği de biliniyor.

Nasihate karşı olmadığı anlaşılıyor. Fakat, ona göre, kendisine nasihat eden kişinin **icazetli hakiki şeyh ya da kâmil mürşid** olması gerekiyormuş.

Pratikte bu, “Bana hiç kimse nasihat etmesin!” demek anlamına geliyor.

Çünkü, icazetli hakiki şeyh ya da kâmil mürşid bulmak bu zamanda pek kolay değil.

Bulduğunuz zaman da, bu “icazetli nasihat” isteyen şahsa, onun hakiki şeyh ya da kâmil mürşid olduğunu kabul ettirmek pek mümkün görünmüyor.

*

Aynı şahsın, bir yandan da, sadece bir kişiye ya da gruba da değil, **bütün bir topluma, herkese** nasihatte bulunmaktan geri kalmadığını biliyoruz.

Artık kendisini hangisi sanıyorduysa?..

İcazetli şeyh mi, kâmil mürşid mi?..

Bunu bilmiyoruz.

*

Bütün bir topluma hitap ettiğinizde, artık özel olarak bir şahsı anmanız, “**Kandıralı sen de dur!**” demeniz gerekmez.

“Ben Kandıralı’yı kastetmedim, sözüm diğerlerine” demek de, ucuz kurnazlık ya da kaşarlanmış yalancılık ve numaracılık olmaktan öteye gitmez.

Burada önem taşıyan husus şu:

Bir kimse, kendisine ancak “özel” ve pek kolay bulunmayan şartları taşıyan kimselerin nasihat edebileceğini öne sürüyorsa, onda, şeksiz şüphesiz devasa bir kibir, enaniyet, bencillik ve hodkâmlık var demektir.

Böylesinin “ene”si acayip şişmiş demektir.

Kendisine yapılacak nasihat için bu tür şartlar öne süren kişi, nefsini yüceltiyor demektir.

*

Beyhakî’nin ***ez-Zühd*** adlı kitabında naklettiğine göre, Ebu Abdurrahman-ı Sülemî şöyle konuşmuştur: *“Dedem Ebu Amr’ın şöyle dediğini duydum: Nefsini yücelten, dinini alçaltır.”*

> **“İşte ahiret yurdu. Biz onu, yeryüzünde büyüklük taslamayan ve bozgunculuk çıkarmayanlara has kılarız. Sonuç, Allah’a karşı gelmekten sakınanlarındır.”** (Kasas, 28/83)

Resulullah s.a.s. şöyle buyurmuştur:

> “**Hakkı söyleyen kimse, küçük-büyük ve hoşlanılmayan bir kimse de olsa kabul et, bâtılı da reddet!”** (Deylemî)
>
> **“Kibir, hakka razı olmamak ve insanları küçük görmektir.”** (Müslim)
>
> **“Müslümanı hakir görmek, kişiye kötülük olarak yeter.”** (Müslim)

*

Kandehlevî, ***Hayatü’s-Sahabe***‘de, **Hz. Ali** ile bir bedevî arasında geçen bir muhavereyi nakleder.

Hz. Ali k.v., “ilmin kapısı”dır.

Bugünün filozoflarını ve âlimlerini toplayıp üstüste koysanız, onun yarısı etmezler.

Bedevî ise, eğitimsiz bir göçebe köylü demek.

Hz. Ali k.v. bir konuda birşey söylüyor, o bedevî de itiraz ediyor. “O öyle değildir, şöyledir” diyor.

Hz. Ali k.v. durup düşünüyor ve ona dönüp: “Sen haklısın, ben yanıldım” diyor.

İşte gerçek tevazu budur. Yoksa, yazı ve konuşmalarında riyakârca “Bendeniz (köleniz)” edebiyatı yapmak değil.

*

Adam çıkıyor “İki kere iki dörttür” diyor, karşısındaki de, “Sen üniversitede matematik bölümünde okudun mu, diploman var mı?” diye karşılık veriyorsa, bu kişi ya Sofistler gibi mugalatacı ve samimiyetsiz biridir, ya da, kendisinden habersiz bir boşboğazdır.

“Bana ancak şöyle şöyle vasıfları haiz büyük zatlar nasihat edebilir” diyen kişi, insanları küçük görüyor ve kendisini çok önemsiyor demektir.

Böylesine aslında nasihat edilmez. Nasihat etmeye değmez.

Fakat topluma hitap edip başkalarının zihnini karıştırıyorsa, bid’atleri savunur hale getiriyor, itikadını bozuyorsa, sözünün ulaştığı insanları aydınlatmak için cevap vermek gerekir.

Sen susmuyorsan, karşındakinin susmasını istemeyeceksin.

Cevap vermek mecburiyetinde kalmak başka birşey, nasihat başka birşeydir.

Cevaplandırılmak zorunda kalınan bu tip kimselere nasihat etmeye değmeyeceği için, onları hak etmedikleri bir nezaketle onurlandırmak da gerekmez.

Çünkü, “Nush (nasihat) ile uslanmayanın hakkı tekdir”dir.

NE YAPACAĞINI ŞAŞIRMIŞ

Mehmet Şevket Eygi, ***Millî Gazete***'nin 9 Şubat 2013 tarihli sayısında yayınlanan yazısında, kendi ifadesiyle **ne yapacağını şaşırmış vaziyette** olduğunu ilan ediyordu:

> "Kuzey Mali'de Selefiler veya Vehhabiler iktidarı ve hâkimiyeti ele geçirmişler, ilk iş olarak da evliya türbelerine saldırıp tahrip etmişlerdi. O kadar aşırı gitmişlerdi ki, türbelerin bitişiğinde bazı camileri de yıkmışlardı. Sonra Fransa onlara saldırdı. Şimdi bir Ehl-i Sünnet Müslümanı olarak ne yapacağımı şaşırmış vaziyetteyim. Bir yanda, çok aşırı giden, kendileri gibi düşünmeyen ehl-i Sünnet Müslümanlarını müşrik ve kâfir ilan eden Vehhabiler, öte yanda Haçlı mı diyeyim, Siyonist mi diyeyim, Ateist mi diyeyim Fransa… Bundan iki yüz sene önce Vehhabiler Osmanlı İslam Devleti'ne ve Hilafetine isyan bayrağını açmışlardı. O zaman yaşasaydım, tabii ki bir Ehl-i Sünnet Müslümanı olarak Osmanlı Devleti'ni tutardım. Osmanlı'nın hatası yok muydu? Vardı ama Ehl-i Sünnet esasları üzerine bina edilmiş, bir İslam devletiydi."

Böylece, Mehmet Şevket Eygi, Malili Selefîler ile Fransızlar arasında **iki arada bir derede** kalmış olduğunu açıklıyor.

Fransızlar'a karşı Selefîler'in yanında yer almaya gönlü **razı** olmuyor.

Nedeni de, **Ehl-i Sünnet** müslümanı olmasıymış..

Ehli durumunda bulunduğu **Sünnet**'e göre (Artık kimin sünnetiyse?..), **işgalci Hristiyan ile Selefî müslüman** arasında tarafsız ya da kararsız kalması iyi birşeymiş, lafından öyle anlaşılıyor.

Ancak, şayet Osmanlı olsa, lutfedip onun safında yer alırmış, bu kesinmiş. Ama **Fransızlar**, Osmanlı gibi olmayı başaramadıkları için, açıkça onların safında yer alamıyormuş.

Fransızlar'a karşı Selefîler'in yanında yer almak ise, bu duayen ajana yakışacak şey değil tabiî ki.. (Türkiye'deki pakraduniler midir, makraduniler midir, her ne karın ağrısıysa birilerinin "Fransızlığı/yabancılığı"nı dert edinen adama bakın.. Büyük bir keşif olarak, azılı bir terörist elebaşının asıl adının **Artin** olduğunu öğrenmeyi de başarmış. Ya hu adam ömrü

boyunca İslam’a hakaret etmiş, Mecusiliği savunmuş, Marksizm’in bayraktarlığını yapmış, gerçek adı Abdullah olsa ne yazar!)

*

Mali’deki Selefîler’in durumuna gelince.. İHH yetkilileri gibi müslümanların onlar hakkındaki tanıklıkları farklı.

Ancak, Galatasaray Lisesi’nde **Fransız öğretmenlerden** ders alan ve Fransızca’yı öğrenen Eygi için, İHH yetkililerinin (Müslümanların) şahitliği bir değer taşımıyor. O, Fransızlar’a inanmayı tercih ediyor.

Türk medyasındaki en “kıytırık” ve lüzumsuz haberleri bile takip ettiği yazılarından anlaşılan bu duayen ajan, iş Mali’deki Selefîler’e gelince, **Fransızlar’ın yayınları**ndan başkasını görmüyor.

Neden?

Nedeni açık, kendisindeki (arkadan kurmalı, yandan çarklı) **mezhep fanatizmi** maskeli ajanlık buna imkân vermiyor.

*

Fanatik savunucusu olarak arz-ı endam ettiği Ehl-i Sünnet mezhebinden gerçekte habersiz.

Ya da habersizmiş gibi numara yapıyor.. Numara yapma, ajanlığın doğasında var.

Açıktır ki, Ehl-i Sünnet’ten olmak demek, **Sünnet ehli** olmak demektir.

Eygi'nin ise, konu türbelere gelince, ne yapacağını şaşırmış bir **bidatçi** olduğu görülüyor.

Selefîler’e yönelik **türbe** eleştirisi de bundan kaynaklanıyor.

Dolayısıyla, bu duayen ajanın mezhep fanatizmi aslında **bidat fanatizmi**nden başka birşey değil.

Türbeler ise, en açık bidatlerden biridir.

Ehl-i Sünnet’e mensub bir Nakşibendî şeyhi olan Mehmed Zahid Kotku rh. a. konuyla ilgili olarak şunları yazmaktadır:

> “**Mezarların Üzerini Bina Gibi Yaptırmak; Kabri Kireç ve Harçla Yapmak**: Caiz değildir, israftır, yazıktır. Belki bu paralar hayır ve hasenata, fakir ve fukaraya, ilim cemiyetlerine teberru edilse daha güzel olur. Çünkü o yapılan mezar ve binanın ölüye hiçbir faydası yoktur. Ölmeden kabir yeri almak ve onu hazırlamak da caiz değildir.” (***Mü’minlere Vaazlar 2: Günahlar***, İstanbul: Seha Neşriyat, s. 255.)
>
> “**Mezar Taşlarına Yazı Yazmak, Mezarların ve Mezar Taşlarının Üzerine Basmak**: Caiz değildir. Mezartaşına ancak mevtanın adını yazmak kâfidir. Allahu Teala’nın isimlerinden veya **Kur’an**’dan birşey yazmak veya ‘La ilahe illallah’ veya ‘Hüve’l-bakî’ gibi yazıları yazmak doğru değildir. Sonra bir gün bunların ayaklar altında çiğneneceğini unutmamak lazımdır.” (***A.g.e***, s. 255-256.)

Görüldüğü gibi, mezarların üzerine **bina (türbe)** yapmak caiz değildir.

Hatta kabri **kireç ve harçla** yapmak bile caiz görülmemiştir, toprak ve taş yeterlidir.

Mezar taşında uzun uzadıya edebiyat yapmak da caiz görülmemiştir.

*

Doğal olarak, Mehmed Zahid Kotku rh. a. bunları **Selefîler ve Vehhabîler** adına yazmamaktadır.

Bunların caiz olmadığını söyleyen, **Hanefî mezhebi**dir, bu mezhebin âlimleridir.

Peki Hanefî mezhebi âlimleri bu **hükümler**i nereden çıkarmaktadır?.. **UNESCO**’nun talimatlarından ve kararlarından ya da **Fransızlar**’ın kültür ve sanat anlayışlarından mı?..

Tabiî ki, onların türbelere ve şatafatlı mezarlara cevaz vermemeleri, **Sünnet**’e tâbi olmalarından, **Sünnet ehli** olmalarından kaynaklanıyor.

Selefîler de (Başka hususlardaki düşünceleri ayrı konu), bu hususta gerçekte Sünnet’e tâbi olmaktadırlar.

Ehl-i Sünnet'in ne olduğunu doğru dürüst bilmeyen (bilmezden gelen) Mehmet Şevket Eygi gibi ajanlar (ve böylesi ajanlara inanan saftirik Müslümanlar) ise, ne yazık ki bu hususta Ehl-i Sünnet'i terk etmekte, Sünnet'e savaş açmakta, **bidatçi ehl-i heva** olarak büyük bir kin, nefret ve gayz ile Selefîler'e düşmanlık yapmaktadır.

Bu, öyle büyük bir kin, öyle ölçüsüz bir nefret ve öyle akıl almaz bir gayz ki, **işgalci Fransız** ile Selefî müslümanlar arasında ayrım yapamıyorlar.

Onların bu türbe **tutku**sunun ve takıntısının, kendilerini Allah'tan uzaklaştırdığını fark edemiyorlar.

*

Kabir ziyareti caizdir ve usulüne (Sünnet'e) uygun şekilde yapılması durumunda bunda fayda da vardır.

Ancak, kabirler üzerine türbe yapmak **caiz** değildir.

Türbesiz mezarların bile **fazla yüksek** yapılmasının Sünnet'e aykırı olduğu kesindir. Çünkü, ***Sahîh-i Müslim***'de ve ***Sünen-i Nesaî***'de yer alan bir hadîse göre, Peygamber Efendimiz s.a.s. Hz. Ali'ye şunu emretmiştir: "Heykelleri, suretleri imha et. Yüksek yapılmış kabirleri de**dümdüz et**." (Gümüşhanevî, ***Râmûzü'l-Ehâdîs***, çev.
Abdülaziz Bekkine, C. 2, s. 470.)

Mehmet Şevket Eygi gibi **türbeciler**e gelince, bunların, türbe yapılmasını tavsiye eden herhangi bir hadîs göstermeleri mümkün değildir.

Ne yazık ki, bu tür şahısların **Ehl-i Sünnet** hasassiyetlerinin depreştiği noktaların, tam da Sünnet'e en uzak (yani bidat) olan hususlar durumunda olduğu görülüyor.

Günah olan bir fiilden insanlara **hayır** gelmez. Normal kabirleri ziyaret, insana bu dünyanın **fanîliğini ve ölümü** hatırlatırken, türbeler genellikle insanları Allah'tan uzaklaştıran bir işlev görmektedir.

Nitekim, ***Kitabü'l-İbrîz***'de Afrikalı şeyhlerden Abdülaziz ed-Debbağ rh. a.'in şu sözlerine yer verilmektedir:

Şeyhim (Allah kendisinden razı olsun) buyurdu ki:

“... Onlardan biri elinde yirmi dirhem ile çıkar, onu bir **velînin türbesine** götürüp koymak ister. Çünkü bir maksadı ve ihtiyacı vardır, onun karşılanmasını arzular. Nice fakirler yolda ona raslar da bir şeyler ister ama onlara bir tek dirhem bile vermez. **Allah için**, Allah yolunda bir sadaka beklerler de, buna bile yanaşmaz. Böylece elindeki dirhemleri türbeye götürüp ölünün başucuna bırakır. Şüphesiz ki bu, yanlış bir anlayışın **en kötüsü ve en çirkini**dir.... Sadece bugün için Tilmisan kapısından Sakiye-i Hamra mevkiine kadar olan yerde **salih kişilere** seksen dinar, üçyüz koyun, altmış keçi, yetmiş iki sığır bağışlandığını görüyorum. Bütün bunlar sadece bir gün içinde çıkarılıp verilmiştir. Ama aynı gün içinde **Allah için** on dirlem çıkarılıp dağıtılmamıştır. İşte Allah’tan kopup ayrılmaya sebep olanlardan biri de bu tür düşünce ve davranışlardır. Ümmetin çoğu böylesine bir **şuursuzluk** içinde dönüp dolaşmakta, her geçen gün kendilerini Allah’tan koparıp uzaklaştırmaktadırlar..”

(***el-İbrîz***, çev. Celal Yıldırım, C. 2, İstanbul: Demir Kitabevi, 1979, s. 540-541.)

Mehmet Şevket Eygi gibi **ne yapacağını şaşırmış vaziyette**olduğunu söyleyenler ise (ki buna buna belki **şuursuzluk,** veya belki **münafıklık** demek gerekir), kime ait olduğunu bile bilmedikleri (aslında caiz olmayan) **türbeler** için Selefîler’e kin ve buğz bağlarlar da, **Allah için** bir Fransız’a, “Senin bir İslâm ülkesinde işin ne?” diye sormazlar.

Ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette, “Ne yapsam, Selefîler’i mi tutsam, Fransızlar’ı mı?” diye düşünürler.

Evet, duayen ajan, ne yazık ki, sadece ne yapacağını değil, nasıl düşüneceğini de şaşırmış bir vaziyetteydi..

Ya da bizi ne yapacağını şaşırmış vaziyete düşürmek için (ajanlara özgü) numara yapıyordu.

EHLÎ SÜNNETÇİLİK YAPAR, KUR'AN'I KENDİ REYİYLE TEFSİR EDER

Mehmed Şevket Eygi, "***Kur'an*** müslümanlığı" diye adlandırılan meal okuyup **hüküm çıkarma** pervasızlığının zararlarına en çok temas eden isimlerden biri..

Yaptığı uyarının tümden yanlış olduğu söylenemez. ***Kur'an***'ı salt bir meale bakarak tam ve doğru anlamak mümkün değildir. Okuyan kişinin, şayet yeterli itikad ve fıkıh bilgisine sahip değilse, bazı hususları yanlış anlaması mümkündür.

Bunun birçok nedeni var.. Birisi, Türkçe'nin Arapça kelimelerin anlamlarını tam yansıtma noktasında kimi zaman yetersiz kalıyor olması.. İkinci bir neden, meal yazarlarının bazısının Arapça'yı, bazısının Türkçe'yi, bazısının da her iki dili de iyi bilmiyor olması..

Evet, meale bakarak ***Kur'an***'ı tam ve doğru anlamak mümkün değildir.

Tefsirlerin yazılma gerekçesi işte budur. Şayet insanlar salt meal okumakla ***Kur'an***'ı anlamayı başarabilselerdi, tefsirlerin yazılmasına gerek kalmazdı.

Üstelik, ***Kur'an***'ın aslını Arapça'sından okuyup anlayan kişilerin bile tefsirlere ihtiyaç duydukları bilinirken, manayı aktarmakta yetersiz kalması kaçınılmaz olan meallerin kâfi geleceğini düşünmek, ilim ve irfandan habersiz olmak anlamına gelir.

Ancak, bu konudaki hassasiyetin, insanları meal okumaktan bütünüyle kaçındırma değil, onları tefsirlere ve tefsir bilen hocalardan istifadeye yöneltmek şeklinde sergilenmesi daha doğru olur.

*

Çünkü, meal okuyup ***Kur'an***'ı yanlış anlayan insanların varlığı bir vakıa ise de, hayatında hiç meal okumayıp gerçekte ***Kur'an***'da yer almayan ifadeleri ayet zanneden cahillere de rastlanmaktadır.

Öte yandan, meal okumayan insanlar bile, sağda solda, camide dinledikleri hutbe ve vaazlarda, televizyonlarda rastladıkları tartışmalarda vs. birçok ayet mealini işitmekte ve yanlış anlama tehlikesiyle yine yüzyüze gelmektedirler.

Yani, insanları meal okumaktan kaçındırmanın çok fazla bir anlamı kalmamış bulunmaktadır.

Bu söylediklerimizin doğruluğuna, Mehmet Şevket Eygi'nin bizzat kendi yazıları delil teşkil etmektedir.

Mesela bir yazısında (***Millî Gazete***, 2 Şubat 2013) şöyle diyordu:

> Ülkemizdeki halkın çoğunluğu Müslümandır. İslam dini evlilik dışı cinsel münasebetlere izin vermez. Zina yapanlara (evli iseler yahut başlarından evlilik geçmişse) idam cezası verilir; başlarından hiç evlilik geçmemişse yüzer **sultanî sopa** vurulur ki bazısının kalıbı bir daha doğrulmamak şartıyla yerde kalır....
>
> Bazı reformist, modernist, fıkıh ve mezhep aleyhtarı, Sünnet muhalifi ilahiyatçıların "İslam'da recm haddi yoktur" demeleri cahillikten de öte bir hezeyandır.

Aslında, "İslam'da recm haddi yoktur" şeklindeki iddia reformist ve modernistlere özgü değildir. İslam'ın daha ilk asrında **Haricîler**'in Ezârıka diye bilinen bir fırkası, ***Kur'an***'da yer almamasını gerekçe göstererek **recm** cezasını inkâr etmişlerdir.

Ancak, Eygi'nin ifadelerindeki asıl sorun bu değil. Asıl sorun, ***Kur'an***'ı kendi reyine (hevasına demeyelim de, tahminine) göre yorumlamasıdır.

Halbuki, bir başka yazısında, " '***Kur'an***'ı kendi rey ve hevâsı ile yorumlayan küfre düşerler' buyurulmuştur" diyen de kendisi.

*

Onun "rey"inin aksine, **sultanî sopa** diye birşey yoktur. ***Kur'an***'ın nazil olduğu sırada **saltanat/sultanlık** yoktu, sultanî sopa da yoktu.

Bu noktada modernist olmasa da **reformist** bir çizgide bulunduğu görülen Eygi'nin aksine, fıkıh ve mezhep konusunda saygılı bir tutum sergileyen Ehl-i Sünnet uleması, söz konusu sopanın ne menem birşey olduğunu tefsir ve fıkıh kitaplarında açıklamışlardır.

Mesela merhum Elmalılı, Nur Suresi'ni tefsir ederken şu bilgileri vermektedir:

> CELDE: Deriye vurmaktır ki, her vuruşa celde denir. ***Keşşâf***'ta der ki, "celd" sözünde şuna işaret vardır ki **acı, ete geçirilmemelidir**. Çünkü celd, cilde vurmaktır.

Nitekim "zaherehû": sırtına vurdu, "batanehû": karnına vurdu, "reesehû": başına vurdu demek olduğu gibi derisine vurdu mânâsına da "celedehû" denilir... Demek ki, deri hissedecek kadar kaba elbisenin üzerinden vurmaya da celd denilmez. Aynı zamanda meselenin fıkhî yönü düşünüldüğü zaman maksadın, bir eğlence olmadığı gibi, **bir işkence veya yok edip öldürme de değil**, yalnız zorlama ve terbiye etme olduğu açıktır. Şu halde maksat, şiddetli bir celd değil, **eti çürütmeyecek ve tehlikeye sebeb olmayacak şekilde** hafife yakın orta bir şekilde vurmaktır ki, nasıl olacağı Fıkıh kitaplarında açıklanmıştır:

BİRİNCİSİ: Değnek iri olmayacak, çöp gibi çok basit de olmayacak, parmak kadar düz ve budaksız olacak.

İKİNCİSİ: Vuran kimse vururken **en son omuzu hizasına kadar** kaldıracak ve omuzundan arkasına aşırtmayacak,

ÜÇÜNCÜSÜ: Çıplak vücuda vurulmayacak, fakat kürk gibi kalın elbise varsa çıkarılacak. Rivayet edilir ki, Ebu Ubeyde b. Cerrah (r.a)'a had cezası için bir adam getirildi, adam gömleğini çıkarmya başladı ve "Benim şu günahkâr vücudum dövülürken üzerinde gömlek bulunması uygun değildir" dedi, Ebu Ubeyde "Gömleğini çıkarmasına izin vermeyin" dedi ve o şekilde dövüldü.

DÖRDÜNCÜSÜ: Yüz, karın ve ot yeri gibi nazik ve **tehlikeli organlara vurulmaz**.

BEŞİNCİSİ: **Hepsi bir yere de vurulmayıp** diğer organlara gereği şekilde yaygınlaştırılır...

Aslında, bu değnek cezasının halkın huzurunda yapılmasının, insanlara **ibret** olmasının yanı sıra başka hikmetleri de vardır.

Birincisi, söz konusu cezaya çarptırılan şahısla ilgili olarak insanlar **uyarılmış** olurlar.

İkincisi, cezalandırmanın halkın gözü önünde yapılması, cezanın **aşırılaşmasını engeller**. Bu, cezalandırılan için bir **güvence**dir.

*

Eygi, şu **sultanî sopa** lafını hangi tefsir ya da fıkıh kitabından aldığını açıklamalıydı.

Açıklayamıyorsa, insanlara reformist, mezhepsiz, fıkıh düşmanı vs. diye saydırırken, ara sıra aynaya da bakmalıydı.

İğneyi başkalarına batırırken, çuvaldızı değilse bile, toplu iğnenin sadece ucunu kendisi üzerinde denemeliydi.

Ayrıca, birazcık olsun tefsir ve fıkıh kitaplarını mütalaa etmeli, böylece ***Kur'an***'ı kendi reyi ile tefsir tehlikesinden ve okurlarını yanıltma vartasından kurtulmalıydı.

MEHMED ŞEVKET EYGİ, EHL-İ SÜNNET İTİKADI VE İBN ARABÎ

Şu ifadeler, İslâmî ajanlığın duayeni kabul edilebilecek olan M. Şevket Eygi'ye ait:

> "Şu anda Türkiye'de 200'e yakın Kur'an tercümesi, meâli ve tefsiri bulunmaktadır. Bunların büyük kısmı, icazetli müfessir olma ehliyet ve liyakatine sahip olmayan ehliyetsiz kimseler tarafından para kazanmak için çalakalem tasnif edilmiştir. Bazısında çok vahim hatâlar bulunmaktadır. İslam bunlardan öğrenilmez derken gerçeği mi söylüyorum, yoksa hatâ mı ediyorum?"
>
> (***Millî Gazete***, 3 Temmuz 2011)

Bu konuda hata ettiği söylenemez. Bu ifadeler elbette doğru. Ancak, aşağıdaki sözler hem yanlıştır hem de kendi içinde çelişkilidir:

> "Şeyh-i Ekber Muhyiddin Arabî hakkında söylediklerin yanlıştır diyorsunuz. Onu tenkit edenler olmuştur ama medh eden ulemanın, fukahanın, sülehanın, evliyaullahın sayısı itiraz edenlerden yüz kat fazladır. Onun, medar-ı itiraz olan sözlerinin hepsi müevveldir. Ali Şeriatî'yi tenkit etmen yanlıştır buyurmuşsunuz. Kuzum Naşit Nuh beyefendi, insaf buyurunuz, Allahü Teala için 'O gerçek bir Janus'tur' diyen birini bir Müslüman olarak tenkit etmeyeyim de ne yapayım? Bir mü'min kemal sıfatlarla sıfatlı ve noksan sıfatlardan münezzeh Rabbülâlemîn'i iki yüzlü bir Roma putuna benzetebilir mi? Hem de benzetmeyi yaparken gerçek kelimesini kullanıyor. Te'vili ve müdafaası yok."

Buradaki, *"Onu tenkit edenler olmuştur ama medh eden ulemanın, fukahanın, sülehanın, evliyaullahın sayısı itiraz edenlerden* ***yüz kat*** *fazladır"* şeklindeki iddianın yanlış olduğu açık..

Nasıl yüz kat?..

Şayet İbn Arabî'yi savunanlar, yerenlerden hiç değilse birkaç kat fazla olsaydı, "yüz kat fazla" iddiası için, "Üstad **kesretten kinaye** olarak böyle söylüyor" denilebilirdi. Fakat, gerçekte, **İbn Arabî'nin aleyhine fetva veren alimlerin sayısı, lehinde verenlerden fazladır**.

Nitekim bu, ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nde yer alan "İbnü'l-Arabî" maddesinde Prof. Dr. Mahmut Kaya tarafından rakamlarıyla gösterilmektedir.

*

İkinci olarak, İbn Arabî ile Ali Şeriati'ye karşı yaklaşımlarında bir çelişki var. Şeriati'ye yönelttiği eleştirisinde elbette haklı, fakat aynı mantıkla İbn Arabî'yi de mahkum etmesi gerekirdi. Çünkü, onun sözleri de tevil kabul eden cinsten değil.

Nitekim, merhum Ömer Nasuhi Bilmen Hoca, bu gerçeği şöyle ifade etmektedir:

> "Muhyiddin-i Arabî'ye gelince, bunun ilme fadlen (üstünlükle) muktedir (iktidarlı) bir şahsiyet olduğu inkâr edilemez ve ahirete ne vechile (şekilde) gittiği de bilinemez. Fakat, bir kısım sözleri vardır ki, bunlar dinî mikyasa (ölçüye) muhaliftir (aykırıdır), **bunların bir kısmı, sahibinin fıskını (günahkârlık ve isyankârlığını), icmaya muhalefetini (Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'i terk etmesini); diğer bir kısmı da iman dairesinden büsbütün çıkmasını müstelzimdir**. Muhyiddin'in kitaplarında, bahusus **Fusûsu'l-Hikem**'inde bu gibi birçok sözlere tesadüf olunuyor, Firavun'un imanına, cehennem azabının adem-i devamına (devam etmeyeceğine) kail bulunuyor, âbide mabudiyet (kullara tanrılık), mahlûka halıkiyet (yaratılmışlara yaratıcılık) sıfatını izafe ediyor, bütün ecza-i kâinata (evrenin parçalarına) birer hıssa-i ulûhiyet (tanrılık payı) ayırarak onlara karşı yapılacak ibadetlerin Allah'a ibadet olacağını iddia ediyor, daha birçok sözler var ki, **hiçbir vechile tevcih (başka yöne çekilmesi) ve tevili (iyiye yorumlanması) kabil bulunmamakta**. Eğer bu sözler de bütün dinî esaslara, lisan (dil) kanunlarına, kadim (eski) Sofiyye hazeratının nezih, perhizkârane (temiz, ihtiyatlı) sözlerine muhalif olmalarına rağmen, **tevil edilirse artık cihanda batıl (yanlış, geçersiz) hiçbir söz kalmamak ve hiçbir batıl akide (inanç) bulunmamak icap eder**. Bunun neticesinde sözler, maksatlara, hakikatlere delâlet (işaret) hassasından (özelliğinden) mahrum kalır. **Hâsılı bu sözler sarihtir (apaçıktır), bunları tevile çalışmak zaittir (gereksiz ve anlamsızdır), bunlar bir vecd ve sekir (manevî coşkunluk ve sarhoşluk) hâlinde söylenmiş şeyler de değildir. Çünkü, kitaplarda yazılmış, bunların ibkasına (kalıcı hale gelmesine) kailleri (söyleyenleri) tarafından çalışılmıştır.** Bu sözler, masum halkın temiz akidelerini bozuyor, bir kısım kimseleri ilhada (dinsizliğe) sevk ediyor, evamir ve nevahîye (emir ve yasaklara) itaat kalmıyor, kendilerinde birer rububiyet

(tanrılık) hıssası (payı) görerek birer firavun kesiliyorlar. Bu hâl ise hem ferdin, hem cemiyetin saadetine, intizamına muhaliftir.”

(Ömer Nasuhi Bilmen, ***Büyük Tefsir Tarihi***, C. II, İstanbul: Bilmen Yayınevi, 1973, s. 507-510.)

Bu ifadeler bana ait değil.. Ömer Nasuhi Bilmen Hoca’ya ait.. Üstad Eygi, aynı yazısında şunları da söylüyor:

“İcazetli ulemanın, fukahanın, Ömer Nasuhi Bilmen’lerin, …, Şeyhülislam Mustafa Sabri’lerin, … ve benzeri muteber ve siqa ulemanın görüşlerini yazan yanılmaz.”

Peki niçin aynı konuda Ömer Nasuhi Bilmen ve Mustafa Sabri Efendi gibi alimlerin sözlerine kulak vermiyor?..

Bir yazıya bu kadar çok çelişki fazla değil mi?!..

*

Ancak Eygi, yanlışlarını ve çelişkilerini son hızla sürdürmeye kararlı görünüyor. Yukarıdaki ifadelerinin devamı şöyle:

“Evet Şeyhülislam Mustafa Sabri merhum bir konuda Muhyiddin Arabî’yi tenkit etmiş ama bu tenkit onun Şeyh-i Ekberliğine gölge düşürmez, çünkü te’vili ve açıklaması vardır.”

Eygi, bu ifadeleriyle bir yandan, İbn Arabî’nin sözlerinin tevil kabul etmediğini söyleyen merhum Ömer Nasuhi Bilmen Hoca’ya, **kendi tavsiyesinin aksine, muhalefet ediyor,** diğer yandan da, Mustafa Sabri Efendi’nin İbn Arabî ile ilgili eleştirilerini basite indirgiyor.

Herşeyden önce, Mustafa Sabri Efendi’nin İbnü’l-Arabî ile ilgili tenkitleri “bir konu” ile sınırlı değildir.

Birincisi, Mustafa Sabri Efendi, İbn Arabî gibi mutasavvıfların vahdet-i vücud anlayışını çok sert ifadelerle reddetmekte, onların görüşlerinin “batıl” olduğunu açıkça belirtmektedir. (Bkz. Şeyhulislam Mustafa Sabri Efendi, ***Şeyhulislam Mustafa Sabri Efendi’nin Mısır Uleması ile İlmî Münakaşaları***, çev. İbrahim Sabri, haz. Osman Erdem, İstanbul: Gül Neşriyat, 2005.)

İkincisi, Mustafa Sabri Efendi, İbn Arabî'nin "kader" anlayışını ayrıntılı bir şekilde tartışmakta ve yanlış olduğunu ortaya koymaktadır. (Bkz. Şeyhu'l-İslâm Mustafa Sabri Efendi, ***İnsan ve Kader (Mevkifu'l-Beşer Tahte Sultani'l-Kader)***, çev. İsa Doğan, İstanbul: Kültür Basın Yayın Birliği, 1989, s. 353-372.)

Üçüncüsü, Mustafa Sabri Efendi, İbn Arabî'nin cehennemle ilgili görüşlerinin batıl olduğunu da ayrıntılı bir şekilde göstermektedir. (Bkz. Şeyhu'l-İslâm Mustafa Sabri Efendi, ***Musa Carullah Bigiyef'e Reddiye***, İstanbul: Bedir Yayınları, 1998.)

*

Öte yandan, Eygi'nin, İbn Arabî'ye yönelik "tevilci" yaklaşımını eleştirdiği kesimler karşısında bırakmasının "çifte standart" anlamına geldiğini fark etmesi gerekirdi.

Dinî ilimlerin "usûl"üne aykırı teviller ile, "usûl" açısından suçlanamayacak olan tutumları da ayırmak gerekiyor.

Mesela, Eş'arîlik ve Matüridîlik, ehl-i Sünnet itikadî mezhepler olmakla birlikte, **itikaden selefî olduğunu söyleyen birinin yanlış yolda olduğunu veya ehl-i Sünnet'in dışında kaldığını ileri sürmek doğru olmaz.**

Şayet selefîlik adı altında inandıklarında ***Kur'an*** ve Sünnet'e aykırılık varsa durum değişir.

Bir kimsenin, henüz Eş'arîlik ve Matüridîliğin ortaya çıkmadığı bir dönemde İmam-ı Azam'ın kaleme aldığı ***Fıkh-ı Ekber*** kitabı çerçevesinde bir itikada sahip olması ve bunu selefîlik olarak görmesi mümkündür.

Selefîliği İbn Teymiyyecilik veya Vehhabîlik olarak anlamamak gerekir.

*

Öte yandan, bugün Eş'arî ve Matüridî olduklarını söyleyenlerin, konunun uzmanları dışında, bu ikisi arasındaki farkları bilmedikleri görülmektedir. Eş'arî olduğunu söyleyen birinin belirli bir itikadî konuda Matüridiyye'nin (hatta Mutezile'nin) görüşünü savunması veya tersinin olması durumuna sıkça rastlanmaktadır.

İki asır önce Nakşbendiyye tarikatını Hindistan'dan Irak, Suriye, Anadolu ve Kafkaslar'a taşımış olan **Halid-i Bağdadî** k. s. da (ki medrese tahsili görüp icazet almış bir alimdir) itikaden selefî idi. Bir mektubunda şöyle demektedir:

> "Bu miskin kulun mezhebi seleflerin mezhebi, Sıddıkiyye olan tarikatı da, sahabe ve tabiin büyüklerinin yolu olduğundan, onların yasakladıkları şeylere dalmak [kader, irade vs. konularını tartışmak] ona zor gelir."
>
> (Esad Sahib, ***Mektubat-ı Mevlâna Halid***, haz. Dilaver Selvi ve Kemal Yıldız, İstanbul: Umran Yayınları, 1993, s. 138.)

Yine, Halid-i Bağdadî hazretlerinin mektuplarını biraraya getirmiş olan yeğeni ve Nakşî şeyhi Esad Sahib, eserde yer alan son mektubun yazılmış bulunduğu zat (Allame Muhammed Emin Süveydî) hakkında şu bilgiyi vermektedir:

> *"Kendisi itikadda selefî, mezhebde Şafiî, meşrebte Nakşibendî ve Halidî idi."* (***A.g.e.***, s. 315.)

Ancak, Eş'arîliğin ve Matüridîliğin, gerçekte "selefin mezhebi"ni bid'at fırkalara karşı savunma çabaları sonucunda ortaya çıktığını gözardı etmemek gerekir.

İHANETİN YEDİ SÜLALESİ

Ajan olduğu zamanın **İçişleri Bakanı Faruk Sükan** tarafından (**'Ben sizin ağababalarınızı güttüm**' denilerek) ifşa olunmuş bulunan bir kaşar ajan (Mehmed Şevket Eygi), ***Millî Gazete***'de yayınlanan 1 Ekim 2006 tarihli yazısında şunları savunmuştu:

> **"İbnTeymiye**, Muhammed ibn Abdilvehhab'ı doğurdu, Abdülvehhab Suudî Arabistan **Vehhabi** krallığını doğurdu. Bu krallık şu anda İsrail'e hizmet ediyor. Osmanlı Devleti ve Hilafeti ise, bazı kusur ve eksikliklerine rağmen Tevhid, Kur'an, Sünnet ve Şeriata hizmet etmiştir."

Söz konusu krallığın savunulabilir bir tarafı yok, fakat **İsrail**'e olan hizmeti, onun çok sevdiği devletinin hizmetinin yanında hâlâ solda sıfırdır.

Öyle ki, **Erdoğan**, medya önünde İsrail'e verip veriştirirken (milletin "gazını alırken") oğlu **Burak'ın gemileri** İsrail'le olan ticaretine devam edegeldi.

İşin sonunu da, **Mavi Marmaracılar** için **Fethullah** gibi konuşarak getirdi: ***"Gazze'ye giderken bana mı sordular?!"***

*

Evet İbn Teymiyye Suud'u "doğurdu".

Peki **şapka için adam asan, ezanın aslını yasaklayan, Arapça ezan okuyup Kur'an öğreten insanları jandarma dipçikleriyle toplatıp hapse tıktıran** Mustafa Kemal Atatürk'ü ve onun laik/dinsiz (dinler arasında tarafsız, dini olmayan) devletini kim doğurdu?

Utanmaz bunak, İbn Teymiyye mi doğurdu?

Mustafa Kemal'i **İbn Abdilvehhab'ın okulları** mı yetiştirdi, üretti?

Onu Anadolu'ya İbn Abdilvehhab mı gönderdi?

Mustafa Kemal'in etrafındaki ekibi İbni Abdilvehhab'ın medreseleri mi yetiştirmişti?

Bir İbn Teymiyye'nin eserine bak, bir de Osmanlı'nın mevcut eserine!..

Evet, İbn Teymiyyeci değiliz, fakat (ajanlığı sadece zamanın içişleri bakanı değil, aynı zamanda Genelkurmay'ın İstihbarat Dairesi başkanı tarafından da itiraf edilmiş olan) bir satılmış haini tasdik edecek kadar da aklımızı ve insafımızı yitirmedik.

*

Bu kaşar ajanın iki lafından biri firaset, basiret ve bilgelikti.

Ne kadar bilge olduğu da, **Kıbrıslı Nazım soytarısı**nın (ki **İngiliz ajanı**dır) sağ kolu olmaya heveslenmesinden belliydi.

Nazım'ın sol kolu ise, kedicikli sanatsever Adnan Oktar.

"Bana arkadaşını söyle…"

Bu kaşar ajan da Adnan gibi **kadın giyimi**ne pek düşkündü.. Kadınların nasıl zarif giyinecekleri, kaşmir maşmir filan kullanacaklarına dair sanırım en az 50 yazısı mevcut.

Adnan'la ortak noktaları (ortak hassasiyetleri ve duyarlılıkları) sadece Nazım'ın has müritleri olmaları değil.

*

Bilgelik, firaset, basiret vs. edebiyatçısı bu kaşar ajan 1 Ekim 2006 tarihli yazısında müslümanları "**yaklaşan savaş**" ile de korkutmuştu.

Beşinci kol vazifesi gören bir ajan ne yapar, içeride insanların gözünü korkutur, moralman çökertir, maneviyatlarını sarsar, korkudan felç hale getirmeye, teslimiyet psikolojisine sokmaya çalışır.

O da bunu yapıyordu.

"**Yaklaşan Savaş ve Cumhurbaşkanı Kim Olmalı**?" başlıklı yazısında şunları söylüyordu:

> Türkiye nin devlet, halk ve ülke olarak selâmeti bakımından nasıl bir cumhurbaşkanı seçilmelidir Bu husustaki görüşlerimi arz etmek istiyorum:

(1) Bu zatın **kesinlikle İslâmcı, dindar Müslüman olmaması gerekir**. Durum buna müsait değildir.

(2) **Karısının başının kapalı olmaması gerekir. (…)**

*

Sadece şu lafları, bu adamın ne olduğunu anlamak için yeterlidir.

İslâmcılığın dindar müslümanlık demek olduğunu bildiği açık.. Farkında olmadan itiraf etmiş.

Yaptığı **İslâmcılık düşmanlığının** gerçekte ***"dindar müslümanlık" düşmanlığı*** olduğunun farkında.

Görevini ifaya devam etmiş.

Ajanlar, özellikle de **tesir (nüfuz, etki) ajanları**, hedef şaşırtır, yanlış yol ve yöntemlere yönelterek **sabotaj**da bulunurlar.

Engelleyemiyorlarsa, yavaşlatırlar, önemsizi önemlinin önüne aldırırlar.

Korkutarak cesaret kırarlar.

Yapılabilecek şeyleri bile, yapılamayacak şeyler gibi gösterirler.

"Öğrenilmiş acizlik" oluşturmak için ellerinden geleni yaparlar.

Tıpkı, bu bunak ajanın cumhurbaşkanlığı konusunda yaptığı "suret-i haktan görünen" şeytanî tavsiyeleri gibi.

Karşı cenahtan biri, *"Dindar müslüman olan biri cumhurbaşkanı olmamalıdır. Cumhurbaşkanı laik olmalıdır. Atatürk ilke ve inkılapları bunu gerektirmektedir"* dediğinde, bunun **İslam düşmanlığı** olarak algılanacağı açıktır.

Ama bunu, sizin içinizdeki ajana rahatça söyletebilirler.

Söyletirler.

Özel olarak onlara söyletirler.

Böylece “**kara** propaganda”, tıpkı **kara paranın aklanması gibi aklanmış**, “ak” hale getirilmiş olur.

Ki bu kaşar ajan, deneyimli ve mahir sabotör, bir yazısında (sanki Müslümanları temsil konumundaymış gibi işi emrivaki katakullisine getirme kurnazlığıyla) şunu da söyleyebilmişti:

> Biz Müslümanlar anayasaya **devlet teokratiktir** maddesinin ilave edilmesini istemediğimiz gibi laikler de diretmesinler.
>
> Anayasada ne **teokrasi** olsun, ne laiklik.

Peki, bu adamın teokrasiden kastı neydi?

Bir başka yazısı, cevabı veriyor: *“**Teokratik Osmanlı sistemi**nde adalet ve din kültür hürriyeti vardı.”*

Osmanlı’nın teokrasisi Şeriat’ten (İslam’dan) başka bir şey değil.

Ve bu kaşar ajan, devletin İslam devleti (teokratik devlet) olmasını istemiyormuş.

Kurnaz ya, bunu doğrudan kendi adına da söylemiyor, “Biz Müslümanlar” diyerek bütün bir Müslüman kitleye yedirmeye çalışıyor.

Evet, bu kaşar ajan öyle böyle değil. muazzam ve muhteşem, büyük bir haindi. Sıradan bir hain değildi.

*

Adam kaşla göz arasında kendisini “**Müslümanların sözcüsü**” haline getiriyor.

Biz Müslümanlar anayasaya **devlet teokratiktir** maddesinin ilave edilmesini istemiyormuşuz.

Adam usta, tecrübeli ve kurnaz ajan ya, Şeriat, İslam vs. demiyor, işi teokrasi kelimesine bağlayarak zehirli hapı yutulur hale getiriyor.

Yani, ona göre, biz Müslümanlar, Anayasa'ya *"Devletin dini, din-i İslam'dır. Yasalar Şeriat'e, yani **Kur'an** ve Sünnet'e aykırı olamaz"* şeklinde bir hüküm konulmasını **istemiyormuşuz**.

Bunu istemediğini söyleyen, ne dediğini bilerek konuşuyorsa kâfir olur.

Bunu söyleyen, ne dediğini bilmeyen biri ise, o takdirde de, onun, eğitilmeye ihtiyacı var demektir.

Mehmet Şevket'in durumu hangisiydi?

Küfrünü mü izhar ediyordu, yoksa eğitilmeye ihtiyacı bulunduğunu mu açık ediyordu?

Ey yeşil sarıklı ulu hocalar, ey Millî Görüşçü allâmeler, sorum size!

*

Türkiye Müslümanları'nın hal-i pür melalini, bu bunak ajanın dindar kesimde rahatça ahkâm kesebilmiş olmasından daha iyi ne anlatabilir?

Adam uyanık, önce kendisini emrivaki katakullisi ile Müslümanlar'ın sözcüsü haline getiriyor, ardından da bizim adımıza "Şeriat'in hakimiyetini" gereksiz ilan ediyor.

Türkiye Müslümanları'na ayıp olarak, böyle bir kaşar ajanın ***Millî Gazete*** gibi bir yayın organında ölene kadar "özel görev" ifa edebilmiş, ölümünden sonra da rahmetle anılabilmiş olması yeterlidir.

EYGİ'NİN İBİŞÇE RÜYASI

Mehmed Şevket Eygi, ***Millî Gazete***'nin 25 Ağustos 2018 tarihli sayısında yayınlanan "Hizmet Edebiliyor muyum?" başlıklı yazısında bir rüyasından bahsediyordu.

Ona geçmeden önce, yazısındaki başka hususlara değinelim.

Şöyle diyor:

> "Vatanına hizmet etmiyor musun?.. Elbette ediyorum. İnsan zaman ve mekânla kayıtlıdır. İslam, vatan sevgisi imandandır buyurmuştur."

Bence de öyle, bu vatandaş, Genelkurmay İstihbaratı'nın başında bulunmuş olan Korgeneral İsmail Hakkı Pekin'in açıkladığı gibi 1959 yılından itibaren vatanına **ajan** olarak çok iyi hizmet etti.

Vatana nasıl hizmet edileceğine de, bu ülkede, **"vatana hizmet" edebiyatının şampiyonu Kemalist (Atatürkçü) tipler** karar veriyorlar.

Kemalizm'e yakışır, çünkü "vatan" kavramı, **Fransız İhtilal**i'nden sonra ortaya çıkmış "**modern put**"lardan biri..

Vatancılık ve vatanseverlikçilik, modern çağın gözde "**ideoloji**"lerinden..

Aynı zamanda, şu meşhur sözde ifade edildiği gibi, "her alçağın son sığınağı" olma gibi bir imtiyazı da var.

*

Mehmed Şevket'e göre, İslam, "Vatan sevgisi imandandır" buyurmuşturmuş.

Bu söz, **uydurma/mevzu hadîs**lerden biridir. Hiçbir sahih hadîs kitabında yer almaz.

Fakat, mevzû hadîsleri toplayan kitaplarda bahis konusu ediliyor.. Uydurma olduğu belirtiliyor.

Selef, bu sözün hadîs olmadığını biliyordu. Nitekim **Barbaros Hayrettin Paşa** bu sözü hatıratında "**Arap atasözü**" olarak nakleder..

Vatan sevgisi, **insanın doğası**nda vardır. Cibillîdir. İnsan, doğup büyüdüğü yere, oradaki hatıralarına bağlıdır.

İmanlılar vatanını sever, **imansızlar sevmez** diye birşey yoktur.

Vatan sevgisi imandan değil, insanlıktandır, insanın doğasındandır, tabiatındandır.

Herkes vatanını sever. Ve, "Vatan sevgisi imandandır" demek, "Yemek yemek, imandandır" demek gibi birşeydir.

Vatanı için cephede savaşıp ölen bir sürü Amerikalı, Ermeni, Rus, Yunan, Çinli, Japon, Hindu vs. var.

Bunların bu vatan sevgisi imanlarından mı kaynaklanıyor?!

Hz. Ömer devrinde vatanlarını korumak için İslam ordularıyla savaşan **Bizanslılar ve İranlılar**, bunu imanlarından dolayı mı yapıyorlardı?!

*

Evet, Mehmed Şevket, 60 yıl boyunca (1959-2019), kendisine öğretilen "vatan sevgisi" ve "vatana hizmet" formatında faaliyet gösterdi.

Bu 60 yılın ilk 30 yılı Soğuk Savaş dönemine rastlıyor. Dolayısıyla Mehmet Şevket, "**komünizme karşı dindarları cepheye sürme**" işinde çalıştı.

Sovyetler Birliği dağılıp komünizm ideolojisi iflas edince ise görevi değişti.. NATO'nun yeni düşman konsepti çerçevesinde hedefi **İslamcılık** oldu.

Son 30 yılı, sabah akşam İslamcılığa sövüp sayarak, küfrederek "devletine ve vatanına hizmet"le geçti.

Ona birileri, "Vatan sevgisi imandandır, siz çok imanlı birisiniz" dediler.

O da, buna inandı. İnanmak işine geldi.

Buna Ehl-i Sünnet itikadı değil, “**Ehl-i Devlet itikadı**” demek gerekiyor.

*

Mehmed Şevket, yukarıya aldığımız “vatana hizmet” **itiraf**ından hemen sonra *“**Devletine hizmet** konusu ne oluyor?..”* şeklindeki bir cümle ile yeni bir “**itiraf**“ta daha bulunuyor.

Devletine hizmet ettiğinin farkındayız.

Kendisi de bunu saklamıyor. Bir sonraki cümlesi şöyle: *“Herkes bilir ki, bendeniz **devlet taraftarı**yım.”*

Herkes bilmiyor olabilir, ama **devlet taraftarı** olduğu bir gerçek.

Mehmed Şevket’in bir sonraki cümlesi, bu **devlet taraftarlığı**nın salt lafta ya da kalpte kalan bir iş olmadığını, bir **“çalışma” boyutu**nun bulunduğunu ortaya koyuyor: *“Onu ayakta tutmaya, güçlendirmeye **çalışırım**.”*

Doğru söylüyordu; 60 yıl **çalıştı**. Ter döktü. Her gün yazdı, kelimeleri katletti, tonlarca mürekkebi ziyan eyledi.

*

Kibar Şevko, yukarıda aktardığımız devlet serenadının ardından, *“Lakin”* diyor, *“bozuk düzenleri ve sistemleri desteklemem. Devlet ayrıdır, düzen ayrıdır.”*

Bu bir meziyet değil.

Bozuk düzenleri ve sistemleri, kendilerini “**devletin sahibi**” hatta “**bizatihî devlet, devletin kendisi**” olarak görenler de desteklemiyor.

Mesela MİT..

MİT, kendisiyle ilgili düzeni ya da sistemi **desteklemiyordu**, Akparti geldi, onların isteği doğrultusunda yeni bir MİT yasası yaptı.

Devlet aynı devlet, MİT aynı MİT, fakat ilgili düzen ve sistem değişti.

Düzen ve sistemin değişmesi, birilerinin umurunda değil. Mesela ihale kanunu, Akparti iktidarı döneminde 180 kere mi, 190 kere mi, 200 kere mi ne değişmiş durumda.

Sistemin ve düzenin, kendilerini **devletin sahibi ya da kendisi** olarak görenler tarafından desteklenmemesi, değiştirilmesi normal kabul ediliyor.

Ama, sistem ve düzen ister yeni olsun, ister eski, ister desteklensin, ister desteklenmesin, onun sahibi ya da kendisi olan devlete laf söylenmesi istenmiyor.

Onun, bir **tanrı** gibi görülmesi, **"la yüs'el", sorgulanamaz** kabul edilmesi bekleniyor.

Mehmed Şevket gibi **devletinin hizmetindeki** adamlar buna vatan sevgisi vs. diyorlar.

Avrupa'daki adı ise **Faşizm**..

*

Hz. Ömer zamanında yaşamış bir **Bizanslı ya da İranlıyı** düşünelim.

Müslüman oluyor ve şöyle düşünüyor: *"Vatan sevgisi imandandır. Rejimi ve düzeni desteklemiyorum, ama devletimin yanındayım ve hizmetindeyim. Onu **ayakta tutmaya, güçlendirmeye** çalışacağım. Bunun için **Araplar**'la savaşacağım. Zaten insan zaman ve mekânla kayıtlıdır. Ben, mekânımla kayıtlıyım."*

Hz. İsa zamanında yaşamış **Romalı** bir memur ya da **Hz. Musa** döneminin **Mısırlı** bir devlet görevlisi yahut sivil vatandaş, böyle düşünse, gerçekte kime tapıyor olurdu?

Allahu Teala'ya mı, **devlet putu**na mı?!

*

Mehmed Şevket, yukarıya aldığımız sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "**Siyasî ve genel kültürüm**, düzen bozuk diye devleti onunla birlikte darbelememe ve yıkmama izin vermez."

Burada dürüst davranmış, "İslam" dememiş, "siyasî ve genel kültürüm" diye yazmış.

Evet, burada sözünü ettiği siyasî ve genel kültürünün imanla ve İslam'la bir alâkası yok, fakat Faşizm'le ve mevcut **resmî ideoloji** ile var.

Ancak, boş konuşuyor.

Bir defa, devleti "darbelemeye ve yıkmaya" onun gücü yetmez.

Kendisini ne sanıyorsa?..

Bir yumurta ile 10 bin tonluk kaya parçası çarpıştığında kırılan hangisi olur?

Peygamberlerin bile, içinde yaşadıkları "**devlet**"leri yıkmaya gücü yetmemiştir.

Mesela Hz. Musa.. Ancak kavmini alıp kaçmayı başarabilmiş, **Firavun'un ordusunu** İsrailoğulları'nın kılıçları değil, Allahu Teala'nın "deniz"i helak etmiştir.

Hz. İsa, **Roma İmparatorluğu**'na ne darbe vurabilmiş, ne yıkabilmiştir. Göğe yükseltilerek onların elinden kurtarılmıştır.

Hz. Lut a. s., bir gece çocuklarını alıp **sevgili vatanını** terk etmiştir. **Devlet**ine karşı bütün yapabildiği budur.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, **Mekke**'deyken mevcut **oligarşik site devleti**ne ne darbe vurabilmiş, ne de onu yıkabilmiştir. Hicretle canını zor kurtarabilmiştir.

*

Evet, Mehmed Şevket, *"**Siyasî ve genel kültürüm**, düzen bozuk diye devleti onunla birlikte darbelememe ve yıkmama izin vermez"* derken şeytanî bir **kurnazlık**la mugalata ve demagoji yapıyor, konuyu saptırıyordu.

Oysa ona kimse, "Devletine darbe vur ya da onu yık!" demiyordu.

Bu **kurnaz** çağdaş **Don Kişot**'tan kimse yeldeğirmenlerine saldırmasını beklemiyordu.

Fakat, ondan istenen, **Faşizm ideolojisini** İslam'ın gereğiymiş gibi "yutturmaya" çalışmamasıydı.

Derin devletin uydurma hadîslerden hareketle yaptığı **din istismarı**nın figüranı ya da **gönüllü görevlisi** olmamasıydı.

Devlet ve düzen bahsinde sözü **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi** ve **Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır** gibi gibi "fikri ve vicdanı hür" ulemaya bırakmasıydı.

Bırakmadı.. Onları yüzlerine karşı övüyor görünürken sırtlarından hançerledi.

*

Gelelim Mehmed Şevket'in rüyasına..

Şöyle diyordu:

> "[Yazma konusunda] Beni teşvik eden iki husus var: Birincisi: Zamanımızın büyük bir âlimi ve fakihi, naçiz yazılarımı okur ve yazmaya devam et der. İkincisi: Sadece bu fakiri bağlayan bir rüyadır. Bundan beş sene kadar önce rüyamda, yirminci asrın büyük şeyhlerinden mürşid-i kâmil bir zatı gördüm, elini öptüm, bendenizi üç kelimelik bir cümle ile taltif buyurdular. Bu iki hadise bana şevk verdi."

Şu "zamanımızın büyük âlimi ve fakihi"nin **ismini** neden vermiyordu?

Bu büyük âlim ve fakih kim?

Bu gevezenin yazılarını şayet bir **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi** *okumuş* ve onaylamış olsaydı, bir değeri olabilirdi.

Ama, aslında böyle birşey olsaydı, merhum ya kahrından ölür, ya da şu **Bosna'nın münafık reîsü'l-ulemasına** verdiği gibi ağır cevaplar verirdi.

Meselenin aslını tahmin etmek zor değil.

Muhtemelen sözünü ettiği şahsa, *"Hocam, Mehmed Şevket Eygi bey* ***Ehl-i Sünnet****'i savunuyor,* ***modernistlere ve tarihselcilere*** *giydiriyor"* diyorlar, o da, vatandaşın **tek yaptığı "hizmet"in** bu olduğunu **zannediyordu**.

"İnsan zaman ve mekânla kayıtlıdır" diyerek **tarihselciliğin** dibini bulduğunu ne anlıyorlar, ne de anlatıyorlardı.

*

Gelelim **“yirminci asrın büyük şeyhlerinden mürşid-i kâmil bir zat**“a..

Bunun da ismi yok..

Acaba, **Kıbrıslı soytarı Nazım** olabilir mi?

Malum, bu Mehmet Şevket’in “mürşid”i Kıbrıslı Nazım’dır.

Kılavuzu Nazım olan…

*

Yıllardan 2015.

Rüyamda **Mehmed Zahid Kotku rh. a.** (ki Turgut Özal ve Erbakan gibi isimlerin şeyhidir), içinde bulunduğu bir topluluğa beni “Bu, sufîdir” diye takdim etmiş, sonra da, tasrih etmeksizin ve müşahhas bir şekilde dile getirmeksizin bir hatama/günahıma işaret ederek beni ikaz etmişti. Rüyamda, kast ettiği günahımı bilmekteydim.

(Mehmed Zahid Efendi’yi rüyamda ilk kez 1991 yılında, ***İslâm Dergisi***‘nin Kasım sayısı için, vefatının yıldönümü münasebetiyle “**Hocaefendi rh. a.’i Anarken**” başlıklı yazıyı kaleme aldığım sırada görmüştüm. Havada uçarak onun bulunduğu yere gidiyor ve bir cemaatle birlikte ardında namaz kılıyordum. Ondan beş altı ay kadar önce de **Ramazanoğlu Mahmud Sami Efendi** ile ilgili bir yazı kaleme almıştım ve onu da o sırada rüyamda görmüştüm. Rüyadaki dikkate değer ayrıntılar, yanımda bir mushafın bulunuyor olması ve ortamın olağanüstü nurlu/aydınlık/ışıklı olmasıydı. **Mevlana Celaleddin-i Rumî**‘yi de rüyamda gördüm. Fakat şu bilinen resimdeki gibi değil, Eflakî’nin tasvir ettiği şekilde gerçek suretinde.. Bana ilimle ilgili birşey söylemişti, fakat günlük tutmak ve bu tür rüyalarımı kaydetmek gibi bir alışkanlığım olmadığı için, ne söylediğini unutmuş durumdayım.)

*

Senin birini kendi yarım aklınla **mürşid-i kâmil** ilan etmen, sonra da **ismini vermeden** onu referans göstermen bir anlam taşımaz.

2013 yılından önce **Fethullah**'ın "evliya"lığına (Arena'da "Bitsin bu hasret!" diye seslenen) **Erdoğan**'ın bile itirazı yoktu.

The Cemaat'ten birisinin Fethullah'ı rüyasında görmüş olması, ne ifade ederdi?

*

Dinî hizmetlerde ve meselelerde rüyaların **kendi başına** bir önemi yoktur.

Esas olan, edille-i şer'iyyedir, **Şeriat**'in delilleridir.

Falanca "yaşayan âlim zat"ın senin hakkındaki **yersiz, lüzumsuz, hatalı hüsnüzannı** seni aklamaya yetmez.

Kendi kafandan mürşid-i kâmil ilan ettiğin bir **İngiliz ajanını** rüyanda görmüş olman da değer taşımaz.

Değil **Nazım**'ı, Mehmed Zahid Efendi gibi bir zatı bile rüyanda görmüş olsan, yine önemi yoktur.

Çünkü, devlet-düzen ayrımı konusunda ***Şeriat****'e aykırı* bir düşünceyi, **ucu putperestliğe varan Faşizm ideolojisini** savunuyorsun.

*

Allahu Teala insanı, **rüyalarıyla da imtihan** edebilir.

Şeriat'in hükümleriyle çelişmesi durumunda ne kendi **rüyalarının**, ne de başkasının rüyalarının herhangi bir değeri yoktur.

Senin için mazeret teşkil etmezler.

Hayatü's-Sahabe'de nakledildiğine göre, Hz. Aişe validemiz Hz. Osman'ın kanını dava ederek Hz. Ali'ye karşı harekete geçtiğinde, Ammar bin Yasir r. a., *"Ben de biliyorum ki Aişe, Resulullah'ın Cennet'teki zevcesidir, fakat Allahu Teala, bakalım hakkı mı öne alacağız, yoksa Aişe'ye itaati mi diye bizi onunla imtihan ediyor"* anlamında konuşmuştu. (Hz. Osman'ın katillerinin kısası için izlenecek prosedür konusunda iki tarafın ictihadı farklıydı, fakat Hz. Ali'nin emirlik hakkı vardı, onun ictihadına tabi olunması gerekiyordu.)

Şeriat'in hükümleriyle çelişmesi durumunda insan kendi rüyasını da, başkalarının rüyalarını da dikkate almamak, önemsiz görmek durumundadır.

Değil şeyhleri, (farz-ı muhal) **Peygamber Efendimiz s.a.s**.'i bile rüyanda görsen, durum değişmez. Ve değil Peygamber Efendimiz s.a.s.'i **rüya**nda görmen, O'nu gerçek hayatta görsen ve O'nun tarafından **Cennet'le müjdelensen (rüyada değil, gerçek hayatta)**, bu yine de, senin sonraki hayatında hiç hata yapmayacağın, günaha düşmeyeceğin anlamına gelmez. Hataya düşebilir, günah işleyebilirsin, ve Allahu Teala sana tevbe nasip edip günahını affedebilir, Cennet'e öyle koyabilir.

Mesela **Zübeyr bin Avvam** r. a., Resulullah s.a.s. tarafından **Cennet'le müjdelenmişti**. Ve Hz. Ali r. a. ile bir savaş ortamında karşı karşıya geldiklerinde Hz. Ali ona unuttuğu bir şeyi hatırlatmıştı:

> *"Zübeyr, Allah aşkına sana söylüyorum, hatırlıyor musun biz falan yerdeydik, Resulullah geçiyordu, sana hitaben, 'Zübeyr, Ali'yi seviyor musun?' dedi. Sen de, 'Sevmez miyim, dayımın oğlu, (büyük) amcamın oğlu ve dinimden' dedin. O tekrar, '**Dikkat et, gün gelecek, haksız olduğun halde onunla savaşacaksın'** buyurduydu."* Zübeyr hemen, *"Elbette, tabiî. Resulullah söyledikten sonra onu unutmuştum. Ama işte şimdi (sen söyleyince) hatırladım. Vallahi ben seninle savaşmam artık"* dedi ve Zübeyr, safları yara yara geri dönüp gitti.
>
> (Said Ramazan el-Bûtî, ***Fıkhu's-Siyre***, İstanbul: Millî Gazete, s. 542.)